

ONSDAGEN DEN 20 JANUARI 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.35.)

2. Meddelande från talmannen

Talmannen. – Jag vill informera parlamentet om att jag har fått ett brev från Europeiska rådets ordförande, Herman Van Rompuy, i vilket han informerar mig om att Europeiska rådet har beslutat samråda med Europaparlamentet om den spanska regeringens förslag när det gäller Europaparlamentets sammansättning och be parlamentet godkänna att man inte sammankallar ett möte i denna fråga. Det handlar om de 18 ytterligare ledamöterna i Europaparlamentet. Jag har överlämnat förslaget till utskottet för konstitutionella frågor, som precis har börjat arbeta med denna fråga och inom kort kommer att utse en föredragande. Arbetet med denna fråga fortsätter.

Jag vill också upplysa er om att den bulgariska regeringen, som ju beslutade att dra tillbaka sin kommissionskandidat, nu har föreslagit en ny kandidat. Talmanskonferensen fattar ett beslut om den slutgiltiga tidplanen i morgon, men utfrågningen av den nya kommissionskandidaten kommer troligen att äga rum den 3 februari, och omröstningen den 9 februari. Detta beror naturligtvis även på José Manuel Barrosos beslut och på hans samtal med den bulgariska regeringens nya kandidat. Inget är klart, men jag vill ändå ge parlamentet denna allmänna information om vad vi ska göra härnäst. Europaparlamentet har hur som helst full kontroll över situationen. Det är inte fråga om några undantagsfall här, utan vi agerar i enlighet med den demokratiska tågordningen. Den tågordningen är av grundläggande betydelse för oss och det är så Europaparlamentet alltid kommer att fungera under mitt ordförandeskap.

Jag vill också berätta hur Europaparlamentet tänker sig samarbetet med det två och ett halvt-åriga permanenta ordförandeskapet i Europeiska unionen och Europeiska rådet och hur man kommer att arbeta med det roterande ordförandeskapet. Det roterande ordförandeskapet, i det här fallet det spanska ordförandeskapet, kommer alltid att lägga fram en handlingsplan i början av sexmånadersperioden och sedan lägga fram en rapport om sitt arbete i slutet av denna period. Det permanenta ordförandeskapet i Europeiska rådet kommer att presentera resultaten av sitt arbete vid EU:s toppmöten. Det hålls som ni vet två toppmöten under varje sexmånadersperiod och ordföranden i Europeiska rådet kommer att presentera resultaten av toppmötena två gånger under varje period, dvs. fyra gånger om året.

3. Presentation av det spanska ordförandeskapets arbetsprogram (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets uttalande om presentationen av det spanska ordförandeskapets arbetsprogram.

José Luis Rodríguez Zapatero, rådets ordförande. – (ES) Herr talman, herr Barroso, mina damer och herrar! Jag vill rikta mina första ord till ett land som har drabbats av lidande och tragedi: Haiti.

Jag vet att vi alla delar det deltagande, den solidaritet och det engagemang som alla EU:s institutioner – det roterande ordförandeskapet, kommissionen, rådet och parlamentet – har uttryckt för detta land i nöd, för detta folk som slits sönder av död, förödelse och våld efter en historia präglad av fattigdom och även konflikter.

Det är sällan vi får tillfälle att visa vad vi som européer kan åstadkomma på det sätt som vi nu ska göra med anledning av tragedin i Haiti. Vi ska visa vårt engagemang för vad som händer i världen och för de länder där nöden är som störst.

Vi som innehar det roterande ordförandeskapet har från allra första stund i samordning med kommissionen och den höga representanten försökt agera med anledning av tragedin i Haiti. Förra måndagen träffades biståndsministrarna i rådet och nästa måndag kommer EU-ministrarna att träffas i rådet för att planera snabba insatser i form av bistånd och humanitärt samarbete på alla fronter för Haitis framtid. Jag är helt övertygad om att världssamfundets insats kommer att vara en stark och gemensam insats och att EU kommer

att visa sig vara situationen vuxen. När det gäller tragedin i Haiti är det dess lidande befolkning som är de enda huvudpersonerna och jag hoppas och tror att vi kommer att göra allt vi kan för att bidra till att få i gång en fullständig återhämtning. Det är något som både det europeiska samhället och framför allt våra djupt rotade övertygelser kräver.

Herr talman! Det är en ära för mig att stå inför er för att beskriva det spanska roterande ordförandeskapets viktigaste prioriteringar under de kommande sex månaderna. Det är mer än en ära, det är en stor ära. Det är en stor ära eftersom jag talar för ett land som under de kommande sex månaderna firar sitt 25-årsjubileum av anslutningen till vad som då var Europeiska gemenskaperna.

Jag talar för ett europeiskt och pro-europeiskt land, ett land som har genomgått stora omvälvningar under de senaste 25 åren i fråga om utvecklingsnivå och välfärd, vilket till stor del har varit en följd av medlemskapet i EU. För generationer, många generationer, av spanjorer var Europa drömmen. Det var drömmen om demokrati, om öppenhet mot omvärlden, om utveckling, om välfärd, om välfärdsstaten, om frihet. Det är detta vi har sett i Europa, vad Europa har gett oss och vad vi har gett Europa.

Tjugofem år senare känner vi lojalitet mot Europa och engagemang i unionen, och det finns inget starkare sätt att visa lojalitet och engagemang för Europa än att axla ansvaret att ta ställning, att ta initiativet och lägga fram förslag. Det är detta vi vill göra under de kommande sex månaderna.

Det kommer att vara sex månader av förändringar eftersom vi övertar det roterande ordförandeskapet i en tid av ekonomiska omvälvningar till följd av den allvarigaste krisen på 80 år. Det är en tid av politiska omvälvningar på grund av Lissabonfördraget, som förändrar det sätt på vilket EU styrs. Det är en tid av omvälvningar i fråga om utrikesrelationer, eftersom globaliseringen breder ut sig och det uppstår nya tillväxtländer. Det är också en tid av förändring när det gäller det förhållande som EU måste ha med EU-medborgarna för att förverkliga allt det som fastställs i Lissabonfördraget. Det kommer alltså att vara en tid av förändring i särskilt två avseenden: för det första den allvariga ekonomiska kris som vi går igenom och för det andra Lissabonfördraget och dess nya institutionella relationer.

När det gäller den ekonomiska krisen vill jag säga följande. Vi vet att det är den allvarigaste kris vi har upplevt på 80 år och vi vet att den, precis som var fallet då, har orsakat en oöverträffad nedgång i global produktion och internationell handel. Vi känner till de allvariga följderna som den har fått världen över och i EU. Antalet arbetslösa har ökat med 8 miljoner, varav många finns i mitt land. De offentliga finanserna har påverkats och därmed också förutsättningarna att uppnå finansiell stabilitet, vilket har tvingat oss och fortfarande tvingar oss att vidta akuta samarbetsåtgärder. Den har också fått oss att börja överväga förändringar av den europeiska ekonomin och dess produktionskapacitet och att stärka konkurrensförmågan hos unionen som helhet.

Vi måste fortsätta med de finanspolitiska stimulansåtgärderna tills återhämtningen är en realitet. Vi måste förbinda oss att upprätthålla stabilitets- och tillväxtpakten och uppnå kommissionens mål för 2013. Vi måste också utforma en ekonomisk strategi för 2020, vilket kommissionen just nu arbetar med, och detta måste enligt det spanska roterande ordförandeskapets uppfattning vara en nyckelfråga under de kommande sex månaderna.

Vi är medvetna om EU:s starka sidor och svagheter. Vi är medvetna om att vi sedan mitten av 1990-talet har tappat i tillväxtkapacitet, i tillväxtpotential. Vi är medvetna om att vi sedan mitten av 1990-talet har tappat i produktivitet jämfört med de stora ekonomier som vi konkurrerar med. Vi är också medvetna om att vi har problem på en del konkreta områden som kommer att vara av avgörande betydelse för vår framtida tillväxt, konkurrenskraft och innovation i en globaliserad värld.

Men det finns också starka sidor som vi måste komma ihåg. Våra starka sidor är uppenbara: vi står för nästan en tredjedel av världens BNP. Vi är tveklöst ledande på exportområdet och näst störst, efter USA, när det gäller forskning, utveckling och innovation. Nästan 60 procent av det globala utvecklingsbiståndet kommer från oss, vilket är en stor styrka för EU.

Vad ser Spanien som de viktigaste prioriteringarna för att ge Europa nya ekonomiska krafter, för att skapa en ekonomi som är hållbar från konkurrens-, miljö-, och samhällssynpunkt? Jag ska ta upp fyra övergripande teman som jag vill lyfta fram och som bör ingå i 2020-strategin. Jag skulle kunna sammanfatta dem genom att säga att när det gäller ekonomin måste EU satsa på sig självt. Man måste gå vidare med den ekonomiska unionen och samarbetet, och börja med medlemsstaternas ansvarskänsla, men också se till att gemenskapsinstitutionerna, framför allt kommissionen, får nya befogenheter att gå i tåten och uppnå mål.

Mina damer och herrar! De senaste tio åren har vårt energiberoende ökat med nio procentenheter och det här är ett av de viktigaste områdena där vi måste vidta åtgärder och få till stånd en förändring. Energiberoendet har ökat från 44 procent till 53 procent i EU totalt. Dessa nio procentenheter motsvarar exakt 64 miljoner euro som vi i EU skickar till andra länder. Vet ni hur mycket det är? Det är i stort sett lika mycket som samtliga länder i EU spenderar på offentliga investeringar i forskning, utveckling och innovation. Vi måste förändra vårt energiberoende och minska det för annars kommer vi att bli ännu mer ekonomiskt sårbara.

Vad måste vi göra? Framsteg har gjorts på energiområdet, men inte de framsteg vi önskar. Vi måste upprätta en permanent gemensam energimarknad som kan stärka hela unionen och unionens ekonomi. Det finns två viktiga saker som vi behöver för att göra detta: sammankopplingar av energinät, eftersom de förväntningar som sattes upp 2002 inte har infriats, och ett gemensamt regelverk för att befästa en gemensam energimarknad.

Om vi lyckas koppla samman energinäten i södra, östra och norra Europa, om vi sätter upp detta som en viktig prioritering och ger kommissionen bestämmanderätt kommer vårt energiberoende att minska och vi kommer att uppmuntra utvecklingen av förnybara energikällor som till sin natur kräver en varierad energidistribution.

Mina damer och herrar! EU kan inte bli en ledande aktör i fråga om ekonomisk konkurrenskraft förrän man agerar tydligt för att ta itu med alla avgörande aspekter som rör sammankopplingen av energinät och frågan om en gemensam marknad.

Det andra viktiga målet: vad är det i ett modernt samhälle som skapar mest tillväxt och innovation? Investeringar i informationssamhället och de nya tekniker som har förändrat nästan allt i världen. Fyrtio procent av produktivetsförbättringarna i den europeiska ekonomin har uppnåtts tack vare informations- och kommunikationsteknik, IKT. Vi européer är ledande på detta område eftersom vi har ledande företag, men vi saknar en digital inre marknad. Vi vill vidta åtgärder för att upprätta en digital marknad. Vad innebär detta? Det innebär att ta bort hinder, det innebär att satsa på den nya generationen nätverk och främja e-handeln, som blir allt större från dag till dag i alla länder, men som inte kommer framåt när det gäller möjligheterna att handla mellan flera länder.

Om vi gör framsteg med en digital marknad underlättar vi innehållsskapande och stärker den immateriella äganderätten. Tack vare de innovationer som informations- och kommunikationstekniken leder till inom alla sektorer av ekonomin kommer vi dessutom att kunna vara säkra på att mycket snabbt få se resultat i fråga om produktiviteten. Jag vill understryka att det är inom denna sektor som det i dag finns störst möjligheter till innovation, till ökad produktivitet och en stabil sysselsättning.

Det tredje området är ekonomin eller en hållbar industri. Jag ska här bara ge er ett exempel på vad vi ser som en prioritering när det gäller kampen mot klimatförändringarna. Vi vill tillsammans med kommissionen lansera och stödja en plan för att utveckla eldrivna fordon. Fordonsindustrin kommer att genomgå stora omvälvningar och de har redan börjat. Om vi européer gör ett samlat åtagande gentemot denna sektor av industrin och ställer upp en gemensam, delad vision och en gemensam strategi för eldrivna bilar kommer vi att bidra till att minska vårt energiberoende. Vi kommer även att bidra till att bekämpa klimatförändringarna och främja den tekniska innovation som eldrivna bilar utan tvekan kommer att sätta i gång och som även kommer att vara direkt kopplad till informations- och kommunikationsteknikindustrin.

Den fjärde centrala förutsättningen för denna hållbara ekonomi och ekonomiska pånyttfödelse som EU behöver är utbildning, i synnerhet på universitet, som är den plats där man bedriver forskning.

Under de senaste tio åren har Europa inte gjort några framsteg när det gäller antalet spetsuniversitet som räknas till de 100 främsta universiteten. Vi måste slutföra Bolognaprocessen. Vi måste uppmuntra, underlätta och skapa förväntningar på mer europeiska universitet och mer europeisk forskning, för det är tveklöst de som kommer att fungera som en pådrivande kraft för framtiden. Vi konkurrerar inte längre land mot land, utan som européer, som EU, för de andra aktörerna är av Kinas, Indiens, USA:s och de nya tillväxtländernas storlek.

Om vi inte drar största möjliga nytta av de synergifördelar som följer av att vara en ekonomi med 500 miljoner medborgare, vilket innebär tiotusentals företag med enorm kapacitet och miljontals anställda, som är i behov av bättre utbildning, kan vi inte bli de verkligt ledande aktörerna i framtiden i detta globaliseringsscenario när det gäller ekonomiskt välstånd genom innovation och teknik. Vi blir åskådare, inte ledande aktörer. Vägen framåt är unionen: en mer gemensam ekonomisk politik, mer integration, mer

delade visioner, mer Europa. Inte att ställa upp nya hinder, utan att ta bort hinder, inte att splittra, utan att samla, att ha en vision av unionen som främjar konkurrenskraft, integration och innovation.

Vi känner förtroende för kommissionen när det gäller 2020-strategin, som även måste omfatta en diskussion om den gemensamma jordbrukspolitikens framtid, eftersom det är en viktig politik när det gäller miljöskydd, en tryggad livsmedelsförsörjning och uppehållet för ett stort antal européer. Vi är övertygade om att den debatt som kommer att äga rum i Europeiska rådet och kommissionen och naturligtvis även dialogen med Europaparlamentet kommer att resultera i en 2020-strategi som omfattar verklig styrning och som ställer upp ambitiösa mål och är inriktad på de områden som jag just har nämnt.

Ekonomiska förändringar och politiska förändringar, liksom förändringar av EU:s styrning. Genom Lissabonfördraget inrättas nya institutioner: den permanenta ordföranden i rådet och den höga representanten för utrikesfrågor. Fördraget leder till att parlamentet, som är hjärtat i den europeiska demokratin, blir starkare och till att även kommissionen blir starkare.

Jag kan lova parlamentet, som företräder alla EU:s medborgare, att det spanska roterande ordförandeskapet kommer att vara solidarisk mot och samarbeta med de nya institutionerna. Vi vill att dessa institutioner ska få den betydelse som fastställs i fördraget: dvs. att EU ska fungera på ett sätt som gör det möjligt för den permanenta ordföranden i rådet att företräda EU och fullgöra alla sina funktioner tillsammans med den höga representanten.

Vi är medvetna om att denna sexmånadersperiod blir den första prövningen av hur den nya institutionella strukturen fungerar och vi kommer också att stödja den starkare kommissionen och det starkare parlamentet, som alltmer blir EU:s politiska hjärta. Vi kommer att göra detta och jag hoppas att vi får ett gott betyg i slutet av denna period, för vårt engagemang är mycket starkt. EU styrs av olika krafter och de behöver ha en gemensam linje i form av en solidaritet inriktad på samverkan. Det är så vi ska arbeta.

Herr talman, mina damer och herrar! Vi ser även förändringar när det gäller våra yttre förbindelser som inte enbart beror på tillsättningen av den höga representanten och den nya europeiska avdelningen för yttre åtgärder, utan också på att vi har en beslutsam sexmånadersagenda mot denna bakgrund av globalisering och förändringar. Jag ska berätta om våra utrikespolitiska mål inför alla toppmöten som vi kommer att hålla.

För det första, gemensam säkerhet. För det andra, energi. För det tredje, att främja och utvidga handeln och tekniköverföringen. Och för det fjärde, utvecklingsbistånd, ett område där EU är en viktig etisk ledare i världen.

Under de närmaste sex månaderna kommer vi att föra en dialog om dessa mål med företrädare för Nord- och Sydamerika, i Medelhavsområdet, i Afrika och Asien och med andra europeiska länder utanför EU. Vi kommer att föra en dialog med många världsdelar och regioner genom en intensiv tidtabell av internationella toppmöten, där vi naturligtvis kommer att agera i fullt samarbete med ordföranden i rådet och med kommissionen – för vi kommer att träffa viktiga överenskommelser under de närmaste sex månaderna – liksom även med parlamentet.

Ekonomiska förändringar, politiska förändringar och förändringar av vår vision, av vår utblick mot omvärlden, som är en följd av nya aktörer och globaliseringen. Förutom ekonomin sade jag för ett par minuter sedan att EU även måste satsa på sig själv på det utrikespolitiska området. Jag måste säga att EU behöver satsa på sig själv, att utrikespolitiken måste ta hänsyn till Europas intressen och hur de kan tillvaratas. Frågan om grannförbindelser måste vara en prioritering. Jag menar att vi måste ha mer ambitiösa mål och starkare förbindelser för det är utan tvivel där många europeiska intressen kommer att avgöras.

De förändringar som vi bevittnar och som vi vill driva på genom reformer och förnyelse är också av betydelse för EU:s medborgare. Lissabonfördraget vill – i linje med européernas önskemål – att medborgarna ska känna sig närmare EU-institutionerna. Det vill att medborgarna ska se unionen som "sin union" och EU som en regering som står dem närmare. För att uppnå detta finns nya instrument som vi ska lansera och stödja under de kommande sex månaderna.

Det första är att folket kan ta initiativ till lagstiftning, vilket är en så viktig fråga för parlamentet. Det andra är att vi vill göra det till en prioritering under denna period att tillsammans med kommissionen göra framsteg när det gäller den viktigaste medborgerliga rättighet som EU kan ägna sig åt, nämligen jämställdheten mellan kvinnor och män. De mest utvecklade och fullkomliga samhällen som har kommit längst när det gäller mänskliga rättigheter och välbefinnande är de som har en större jämställdhet mellan kvinnor och män. Det är dessa samhällen som är mest aktiva och engagerade i kampen mot det som kommer till uttryck i könsrelaterat våld och kvinnomisshandel och som inte hör hemma eller kan accepteras i ett utvecklat samhälle som EU.

Vi föreslår därför att man inför nya system för rättsligt skydd genom en europeisk skyddsorder och genom att skyddet mot det gissel som det könsrelaterade våldet är i en stor del av de europeiska samhällena utvidgas så mycket som möjligt.

EU:s medborgare måste genom våra överläggningar, förslag och initiativ också få veta att social sammanhållning och social integration för att motverka fattigdomen i Europa är omistliga aspekter av unionen och att de viktigaste inslagen i EU:s identitet, förutom demokrati, är välfärd och social sammanhållning. 2020-strategin för ekonomin måste därför, som jag redan påpekat, vara ekonomiskt, socialt och miljömässigt hållbar.

För att uppnå denna sociala hållbarhet föreslår jag att vi kommer överens om en ny stor social pakt i Europa mellan företag och arbetstagare, en stor social pakt i samband med utformningen av 2020-strategin. Det var social dialog och sociala överenskommelser som gjorde EU starkt när det föddes, i tider av svaghet, och nu kan sociala överenskommelser – dvs. en social pakt – i dessa tider av förnyelse och förändring, efter en allvarlig ekonomisk kris, bli en viktig drivkraft för att uppnå våra mål om en effektiv samhällsstyrning.

Herr talman – nu rundar jag av – mina damer och herrar! Låt mig än en gång uttrycka Spaniens tacksamhet gentemot alla länder i EU, särskilt de som stödde vår integration och bidrog till vår utveckling. Jag vill upprepa vårt åtagande gentemot Europa och EU, vårt åtagande för ett sätt att leva, men också för ett sätt att tänka och känna. Det handlar om ett sätt att tänka som tar parti för demokrati, jämlikhet, mänskliga rättigheter, fred och idén att det är genom att leva tillsammans, genom att förena våra folk, våra ambitioner och vår historia som vi har kunnat leva i fred med varandra och som nu och framöver kan göra det möjligt för oss att fortsätta att leva i en stark region av välstånd, välfärd och ideal.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (ES) Herr ordförande från den spanska regeringen! Under de kommande sex månaderna är det Spanien som innehar ordförandeskapet i rådet. Det är ett land med starka europeiska traditioner, ett starkt europeiskt engagemang hos såväl regering som alla politiska krafter och allmänheten, och en president, José-Luis Rodríguez-Zapatero med oantastliga europeiska meriter.

Den europeiska integrationens institutionella motorer kommer att gå på helvarv så snart parlamentets förtroendevotum för den nya kommissionen ger dessa två institutioner en stark och solid grund att gå vidare med den ambitiösa politiska agendan. Jag hoppas att omröstningen kommer att äga rum mycket snart.

Jag vill i denna djupt tragiska stund för Haiti än en gång intyga vår totala solidaritet och önskan att hjälpa dess invånare och offren för jordbävningen. Den förödande jordbävningen har varit i våra tankar ända sedan den 12 januari och vi inledde omedelbart arbetet med att ge all hjälp vi kan. Kommissionen har för närvarande möjlighet att mobilisera 1 30 miljoner euro och den samlade EU-insatsen i form av direkt bistånd, inklusive bistånd från medlemsstaterna, uppgår till mer än 222 miljoner euro, ej inräknat räddningstjänstinsatser. Kommissionen kan mobilisera ytterligare 200 miljoner euro i mer långsiktigt bistånd. Jag kan försäkra er om att kommissionen och EU visar de solidariska värderingarna och principerna i handling.

Haiti är ett land i Västindien. Jag vill därför framhålla att det finns ett mycket ambitiöst program för yttre förbindelser under Spaniens sex månader långa ordförandeskap i rådet. Jag vill särskilt nämna att Latinamerika och Västindien är prioriterade områden för det spanska ordförandeskapet. Jag är säker på att vi kan räkna med att Spaniens särskilda fallenhet kommer att göra det toppmöte med länderna i Latinamerika och Västindien som ska hållas i Madrid i maj till en framgång för Latinamerika och för Europa.

(EN) Jag ska nu övergå till de politiska prioriteringarna för de närmaste veckorna och månaderna.

Allt pekar på ett kraftfullt och förenat europeiskt agerande. Den misslyckade attacken mot ett flygplan i Detroit var en påminnelse om att vi måste agera gemensamt för att kunna hantera hoten mot säkerheten. Köpenhamns-mötet var en påminnelse om att det globala samfundet inte automatiskt delar EU:s ambitionsnivå: vi måste, som vi har gjort i G20-diskussionerna, fortsätta att vara pådrivande för en positiv och framåtblickande internationell process. Bara med ett förenat Europa kan vi forma globaliseringen.

Men vi måste titta på situationen i vår egen ekonomi. Vi vet alla att den europeiska ekonomin befinner sig i ett känsligt läge. Man har med hjälp av kraftfulla åtgärder lyckats förhindra det värsta. Men det finns fortfarande en risk att arbetslösheten kommer att stiga ännu mer och vi måste avgöra när det är dags att börja inrikta sig på att återställa de offentliga finanserna.

Vi måste samtidigt dra lärdomar av krisen. Vi blev till fullo varse om att globaliseringen är en realitet och att vi måste utnyttja den till vår fördel. Vi har visat att våra sociala skyddssystem klarar av exceptionella omständigheter och vi har skapat nya skyddsnet. Men vi såg också de tydliga begränsningarna för

medlemsstater att agera på egen hand och vi såg att ett samordnat EU-agerande inte bara fick resultat för Europa, utan också ledde till globala insatser från G20-ländernas sida som saknar motstycke.

Vi måste nu forma rätt framtid för Europa, dess ekonomi och dess samhälle. De utmaningar som vi stod inför före krisen finns kvar och är om något ännu större: hur ska vi klara av följderna av en åldrande befolkning, av vår demografi, hur behåller vi vår konkurrenskraft i en global värld, hur säkrar vi övergången till en mer hållbar ekonomi, för att bara nämna några.

Jag känner mig emellertid säker på EU:s förmåga. Jag tror att en ekonomi som återuppbygger sin styrka har en verklig chans att styra in sina krafter i en ny riktning. Ett samhälle som har kunnat stå starkt i en ekonomisk kris är ett samhälle som kan bygga för framtiden med tillförsikt. Och ett europeiskt ekonomiskt system vars motståndskraft grundar sig på dess gemensamma marknad, dess konkurrensregler och euron kommer nu att behöva dessa tillgångar som pådrivande krafter för en återhämtning.

Jag ser de kommande sex månaderna som en språngbräda för fastställandet av ambitiösa mål, mål som jag presenterade i mina politiska riktlinjer och som vi debatterade förra hösten här i Europaparlamentet.

Detta kommer att utgöra "EU 2020"-strategin. Vi måste ändra vår ekonomi i grunden för att kunna möta framtidens utmaningar, komma överens om en förändringsagenda tillsammans med Europaparlamentet, medlemsstaterna, arbetsmarknadens parter och samhället i stort och tydligt visa vägen mot en konkurrenskraftig, innovativ, hållbar och socialt inkluderande marknadsekonomi som kan blomstra på den globala marknadsplatsen.

EU 2020 måste rymma både en vision på medellång sikt och insatser på kort sikt. Ju mer vi kan utforma omedelbara åtgärder som för oss närmare våra långsiktiga mål, desto större försprång får vi när det gäller framtida tillväxt och sysselsättning, vilket är vår viktigaste prioritering.

Den förnyade Lissabonstrategin lyckades skapa en insikt om hur strukturreformer direkt kan leda till tillväxt och sysselsättning. Men låt oss vara uppriktiga: många framsteg har raderats ut av krisen och det fanns också en del brister. I själva verket ligger vi fortfarande långt efter våra konkurrenter när det gäller forskning, satsningar på utbildning och högteknologi.

Vi måste nu använda EU 2020-strategin för att skapa nya tillväxtkällor, för att frigöra den inre marknadens potential att driva vår ekonomi framåt. Det förutsätter att man utnyttjar kunskaper och kreativitet för att generera ett verkligt värde i våra ekonomier, att man uppmuntrar innovationer och får marknaden att ta dem till sig – allt från IKT och nya energislag till ren teknik. Det förutsätter att man rustar människor för framtiden genom att ge dem de rätta färdigheterna och har en arbetsmarknad som står redo att ta till vara på möjligheterna att skapa sysselsättning, samt att man riktar in insatserna på de stora problemen, som ungdomsarbetslösheten.

Det är uppenbart att vi i ett socialt perspektiv och ett arbetslöshetsperspektiv i dag befinner oss i en nödsituation. Detta kräver mycket riktade insatser från EU:s sida. Vi måste tillsammans utforma åtgärder på EU-nivå som kan komplettera de nationella insatserna och få positiva sociala effekter.

Det förutsätter också en ekonomi utformad för framtiden – en hållbar och resurseffektiv ekonomi – som dessutom är produktiv och innovativ. Europas enorma industriella tillgångar måste inriktas på att utnyttja "first mover"-fördelar på morgondagens marknader. Men Europa måste kunna behålla sin solida, moderna och konkurrenskraftiga industribas. Krisen innebär att vi mer än någonsin tidigare måste använda varje satsad euro för att uppnå största möjliga effekt. Och vi måste förstås fullfölja vår reformering av finansmarknaderna så att de återigen börjar tjäna ekonomin i stället för tvärtom.

Det handlar också om vår småföretagarvänliga inställning. Små och medelstora företag är den sektor som kan skapa fler arbetstillfällen i EU och vi gör både dem och deras anställda en stor tjänst om vi minskar deras administrativa bördor och tillämpar en bättre och smartare reglering.

Kopplingarna mellan våra ekonomier innebär att vi alla påverkas av det som sker – på nationell nivå, på EU-nivå, eller från den ena medlemsstaten till den andra. Den nuvarande krisen har inte bara visat oss följderna av det globala ömsesidiga beroendet, utan också de negativa konsekvenser som situationen i ett land kan få i hela euroområdet.

EU 2020 måste därför skapa mekanismer för ökad samordning, en gemensam vision och ett effektivt europeiskt ledarskap. Jag vill tacka premiärminister Zapatero för att han så tydligt har tagit ställning för detta europeiska synsätt i diskussionerna om den ekonomiska politiken, för att han har tagit ställning för

gemenskapsfrågor och för Europeiska kommissionens roll i denna vision och i förverkligandet av denna vision. Det är bara med ett europeiskt synsätt, en europeisk vision och europeiska instrument som vi kan leverera resultat för EU:s medborgare.

Detta kommer att vara ett av grunddragen i EU 2020: ökad samordning av den ekonomiska politiken, där kommissionen kommer att dra maximal nytta av de nya möjligheter som fördraget ger, bland annat de som rör euroområdet.

Det är denna vision jag gärna vill diskutera med er under de närmaste veckorna, för en sak som vi har lärt oss av Lissabonstrategin är att en europeisk ekonomisk strategi förutsätter ett totalt engagemang av det politiska samfundet i Europa och av arbetsmarknadens parter. Låt oss tala klarspråk: en del nationella politiker har tidigare gjort motstånd mot starkare styrningsmekanismer inom ramen för Lissabonstrategin. Jag hoppas att alla regeringar i EU efter den läxa vi har lärt oss om det ömsesidiga beroendet inte bara globalt utan även i Europa – den läxa som krisen har lärt oss – nu inser att de fullt ut måste ta på sig ansvaret för EU 2020 och för ett verkligt samordnat och konsekvent agerande inom den ekonomiska politiken på det sätt som förutses i artiklarna 120 och 121 i Lissabonfördraget.

Låt mig till sist tillägga att jag även ser EU 2020 som ett sätt att ingjuta tillförsikt och förhoppningar hos våra medborgare. Vi får inte skyla över att Europa precis som större delen av den utvecklade världen kommer att ha en låg tillväxt under lång tid om vi inte agerar. Fasen av "det blir värre innan det blir bättre" är förmodligen över, men förbättringen kommer att ske långsamt. Vi måste ta itu med det verkliga problemet med ekonomin, nämligen att Europas potentiella tillväxt riskerar att bli lägre om vi inte agerar sammanhållet och effektivt nu. Våra medborgare – det gäller såväl hushåll som företagare – måste känna att EU är en del av lösningen på deras svårigheter och bekymmer. EU 2020 är för mig först och främst ett svar på detta som ska se till att Europaprojektet kopplas till våra medborgares konkreta behov.

Jag välkomnar därför även initiativet till ett informellt möte i Europeiska rådet den 11 februari för en första diskussion mellan stats- och regeringscheferna. Jag anser också att det är mycket viktigt att hitta tillfällen att diskutera dessa frågor med detta parlament både före och efter det att kommissionen har lagt fram sitt utkast till EU 2020. Jag har därför diskuterat detta med rådet och med ordföranden i Europeiska rådet. Jag menar att vi måste ha en strategi i minst tre steg: ett informellt möte i Europeiska rådet så att stats- och regeringscheferna kan diskutera frågan, Europeiska rådets vårmöte för de första viktiga förslagen och Europeiska rådets junimöte för att godkänna riktlinjerna, så att det finns tid för en bred diskussion av denna fråga och för Europaparlamentets mycket aktiva medverkan.

Jag har i dag riktat in mig på den ekonomiska politiken eftersom jag ser den som vår viktigaste prioritering när det handlar om vad som måste göras först. Men den utgör självklart inte hela vår agenda. Under de närmaste veckorna och månaderna väntar många olika utmaningar. Låt mig bara nämna ett av många exempel: uppföljningen av Köpenhamnskonferensen om klimatförändringarna. Även om vi behöver lite tid på oss att tillsammans tänka över vilken strategisk inriktning den framtida internationella processen bör ha får vi inte sänka vår ambitionsnivå när det gäller de åtaganden som EU redan har gjort.

Vi bör också öka våra insatser genom vår interna politik att främja en uppgradering och modernisering av den industriella basen i vår ekonomi, innovation och utveckling av ny, ren teknik, agendan för energieffektivitet och en säker energiförsörjning, även genom att sätta detta högst upp på förändringsagendan för Europa.

Det är så vi bäst för fram EU:s sak internationellt: ett EU som står redo att agera, som har en tydlig framtidsvision och är fast beslutet att nå dit. Ju mer förenade och effektiva vi är på hemmaplan, desto större genomslag får vi internationellt.

Jag ser verkligen fram emot att samarbeta med detta parlament för att bidra till att göra det spanska ordförandeskapet i rådet till en framgång och se till att vi under de närmaste sex månaderna slår in på en väg som gör att vi kan förverkliga våra gemensamma ambitioner för Europa, ett EU som står medborgarna närmare och som är inriktat på att uppnå tydliga resultat för vårt Europa.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, herr Barroso! Innan jag ber ledarna för de parlamentariska politiska grupperna att yttra sig vill jag återigen understryka vikten av den vision som José Luis Rodríguez Zapatero lade fram. Det är en vision om utveckling av EU som baserar sig på gemenskapsmetoden. Och tack, herr Zapatero, för att ni framhöll Europaparlamentets roll, en roll som har vuxit avsevärt i och med att Lissabonfördraget har trätt i kraft, och det är samarbetet mellan Europeiska rådet, ministerrådet och Europaparlamentet som kommer att utgöra grunden för den framtida interinstitutionella strukturen och balansen i EU.

I dag förutser vi vilken roll vi kommer att spela under många år framöver. Allt finns inte i fördragen. Vad som händer under det spanska ordförandeskapet är därför mycket viktigt, eftersom det kommer att etablera den politiska praxis som kommer att avgöra vårt sätt att arbeta, liksom EU:s genomslagskraft. Det spanska ordförandeskapet spelar här en särskilt viktig roll och jag tackar för redogörelsen för en vision som i hög grad överensstämmer med Europaparlamentets vision.

Jag vill tacka José Manuel Barroso för hans redogörelse för Europeiska kommissionens ståndpunkt. Kommissionen arbetar fortfarande i samma sammansättning som tidigare, och jag vill å det starkaste understryka att vi faktiskt har en europeisk kommission. Det är fortfarande inte den nya kommissionen, men arbetet med detta pågår oavbrutet. Jag vill särskilt tacka José Manuel Barroso för hans redogörelse för 2020-strategin och hur den ska samordnas. Det här är en grundläggande fråga – hur vi ska samordna 2020-strategin i framtiden – även detta måste baseras på gemenskapsmetoden. Tack så mycket.

Jag ber nu ledarna för de politiska grupperna att redogöra för sina kommentarer och anmärkningar.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Ekonomin, de sociala frågorna, klimatet och energin är de viktigaste prioriteringarna för det spanska ordförandeskapet och de kommer med rätta att stå i blickpunkten för EU. Det är därför Herman Van Rompuys första beslut, att kalla till ett möte i Europeiska rådet om ekonomin och klimatförändringarna och nu förstås också Haitistrategin – ni talade om detta och det är en fråga där jag anser att EU måste visa både sin medkänsla och sitt know-how, och ni måste ingripa för att se till att rådet får en större närvaro i Haiti – som jag ser det är en positiv ståndpunkt.

Det är därför den debatt som ni själv, herr Rodríguez Zapatero, startade om en eventuell europeisk ekonomisk regering också är välkommen, trots eller kanske till och med på grund av att åsikterna om detta i dag går i sär. Det är inget konstigt med det. Vi får inte vara rädda, mina damer och herrar, för att på EU-nivå diskutera politik med stort "P" och vi måste vara ärliga mot oss själva.

Vi får inte vara rädda för stora debatter och jag vill tacka er, herr ordförande i rådet, för ert bidrag till detta, för det är den ekonomiska och sociala politiken som är den stora debattfrågan, den som är viktigast för våra medborgare, den som kräver att vi agerar på kort, medellång och lång sikt. Som José Manuel Barroso påpekade är detta rätt tidpunkt att ta upp frågan om de ekonomiska målen för länderna i unionen. Det är faktiskt en fråga om Europas och dess samhällsmodells överlevnad.

Herr Rodríguez Zapatero! Ni vet vad ekonomiska problem vill säga. Ekonomiska problem är en rekordhög arbetslöshet på nästan 20 procent och ett offentligt underskott på nästan 11 procent i Spanien. Det måste sägas, ert land har problem. Jag välkomnar därför att ni ser en återgång till tillväxt och sysselsättningsskapande som A och O för ert ordförandeskap. Men om jag ska vara ärlig, herr Zapatero – för jag sade ju att vi alla bör tala sanning – är jag inte säker på att de lösningar som ni och den politiska familj som ni tillhör föreslår för att sätta punkt för krisen och förverkliga det sociala Europa är de mest lämpliga.

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) menar att det inte är möjligt att sätta punkt för krisen och skapa sysselsättning genom att öka de offentliga utgifterna, utan att det krävs en ekonomisk och finanspolitisk ordning och miljöordning som gynnar företag, särskilt små och medelstora företag. Jag tänker framför allt på små och medelstora företag när det gäller sysselsättningen i våra länder och våra regioner. Den sociala sammanhållningen, som har prövats hårt av krisen och av skandalerna kring bonusar och ersättningar som har belönat vissa chefers inkompetens, kan inte grundas på små hantverksyrken utan måste baseras på en stadig tillväxt som kommer så många människor till del som möjligt.

Jag vill avslutningsvis rikta mig till rådet, antingen till det roterande ordförandeskapet eller till det permanenta ordförandeskapet, för att formellt upplysa er om att tiderna har förändrats i och med Lissabonfördraget. Nu måste rådet och parlamentet verka i nära samarbete och som jämbördiga parter. Detta nya förhållande kräver naturligtvis rättsliga normer – och här litar jag på att våra juridiska experter nitiskt tillämpar det nya fördraget – men det krävs också ett ömsesidigt politiskt förtroende och symboliska gester. Jag vill i detta sammanhang upprepa mitt önskemål att ordförandeskapet i rådet regelbundet ska delta i diskussionerna om spontana frågor och svar med ledamöterna i Europaparlamentet, på samma sätt som kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, har gjort i flera månader och som ni själv har gjort den här morgonen, herr Rodríguez Zapatero. Ni har sex månader på er att etablera denna princip.

Jag vill därför önska rådets ordförande allt gott inför de kommande sex månaderna och hoppas att vi tillsammans kan föra Europa framåt under denna period. Lycka till!

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Det spanska ordförandeskapet har ett ambitiöst program som ni, herr Zapatero, har beskrivit för oss. Ni nämnde de fyra viktigaste prioriteringarna om en tryggare energiförsörjning, ökade IT-investeringar, mer utbildning och införandet av ett slags europeisk ekonomisk styrning som ska se till att dessa prioriteringar också blir verklighet. Det är det rätta sättet att gå tillväga och det kommer att föra in Europa i en ny fas.

De utmaningar som denna världsdel står inför handlar inte om parlamentariska sammanträden eller om att arrangera det ena toppmötet efter det andra. Vi har hållit många toppmöten förr. Toppmötena löser inga problem, de stakar ut dem. Det som krävs är att medlemsstaterna faktiskt tillämpar lösningarna på problemen.

(Applåder)

Reaktionerna på ert förslag om ekonomisk styrning visar att det är just här problemet ligger. Varför misslyckades Lissabonstrategin? Det var inte på grund av att den inte hade kunnat genomföras. Nej, den hade kunnat genomföras. Lissabonstrategin misslyckades därför att medlemsstaterna inte ville hålla sina egna löften. Detta nya tillvägagångssätt, denna friska fläkt som ni med detta ambitiösa program vill föra in i europeisk politik, är därför helt rätt.

De gamla strukturerna som vi har haft fram till nu påminner mig lite grann om Don Quixotes vackra häst Rosinante, som trodde att hon var en kapplöpningshäst fast hon i själva verket var en gammal klippare. Vi kommer inte att klara oss in i 2000-talet på Rosinante. Vi behöver nya tillvägagångssätt och ni är därför inne på rätt spår.

Vad EU måste göra är att anamma vissa delar av den spanska modellen. Anledningen till att vi socialdemokrater – och detta säger jag bara en gång – stöder just er är att vi anser att er regering i Spanien är en förutseende regering. Ni har trots starkt motstånd och med stort mod lyckats ge ert land en stark knuff mot en modernisering. För detta förtjänar ni vår största respekt.

(Applåder)

Om ni agerar på EU-nivå med samma energi och beslutsamhet kommer ni att ge Europa samma knuff mot en modernisering. Jag anser att det är modigt av en regeringschef att till exempel säga att våld inom äktenskapet inte är ett nationellt problem utan ett problem som påverkar hela samhället överallt och att vi i Europa, i vårt högt utvecklade och civiliserade samhälle, inte får betrakta våld mot kvinnor som en mindre förseelse, utan som det brott mot de mänskliga rättigheterna som det i själva verket är.

(Applåder)

Den nya politiska kraft som måste ingjutas i Europa hänger mycket starkt samman med våra förväntningar på ert ordförandeskap, herr Rodríguez Zapatero. Jag vill därför tillägga att vi även behöver mer ekonomisk kontroll i Europa. Jag ska ge er ett exempel för att illustrera hur den sociala sammanhållningen urholkas i samhället på grund av att det saknas tillräckligt med kontroll eller inte tillräckligt med mod för att utöva kontroll.

När vi talar om reglering av finansmarknaderna och reglering av banksystemet måste vi även nämna att samma banker för ett år sedan tog emot hundratals miljarder euro i statliga pengar som skulle säkra deras överlevnad och att de i dag inte använder dessa pengar för att ge lån, utan för att spekulera, att de använder skattebetalarnas pengar för att generera skyhöga vinster. Detta urholkar människors förtroende för det ekonomiska systemet. Det urholkar den sociala sammanhållningen. Den del av ert program som handlar om att äntligen utöva kontroll över finansmarknaderna är därför ett viktigt inslag som vi socialdemokrater ger vårt fulla stöd.

(Applåder)

Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet uttalar sitt stöd för ert ordförandeskap, herr Zapatero. Jag anser att det ni här har presenterat är en strategi som verkligen inger förhoppningar. Jag hoppas också att kommissionen kommer att agera med samma kraft och i samma politiska riktning som ert ordförandeskap. Vi kommer att göra vad vi kan för att få kommissionen att slå in på rätt spår under de närmaste sex månaderna och därefter, för vi hoppas att det 18 månader långa tredelade ordförandeskapet innebär att det inte kommer att läggas fram helt nya program var sjätte månad, utan att vi i stället kommer att få en kontinuitet.

Under de närmaste sex månaderna och under de tolv månaderna därefter med denna ordförandeskapstrio kommer ni därför att kunna räkna med socialdemokraternas och demokraternas stöd. Jag önskar er därför lycka till, herr Zapatero.

(Applåder)

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har faktiskt två prioriteringar för det spanska ordförandeskapet. Jag tror att också ni faktiskt har två prioriteringar. Hur många frågor som än måste lösas under de kommande sex månaderna finns det som vi ser det två huvudfrågor.

Vi har för det första 2020-strategin för EU "efter Lissabon". Jag tycker åtminstone att det är en lämpligare beteckning, eftersom befolkningen ändå hade slutat att göra skillnad mellan Lissabonfördraget och Lissabonstrategierna. Bara det är ju ett stort framsteg. Men vi här i parlamentet måste ändå ta detta på allvar.

Den grundläggande frågan är inte om det finns en vilja att minska arbetslösheten eller öka utgifterna för innovation. Det här är något vi alla är överens om. Vi var överens år 2000, vi kommer att vara överens år 2010 och vi kommer att vara överens igen år 2020 och 2030. Nej, frågan gäller något annat: för att uttrycka sig kort, om rådet och medlemsstaterna är beredda att ändra den metod som misslyckades i Lissabonstrategin? Jag talar om den öppna samordningsmetoden – vilket underbart uttryck – som innebär att det är medlemsstaterna, inte EU, som bestämmer och att det enda man gör är att jämföra resultaten från de olika medlemsstaterna.

Det är precis som om EU har blivit OECD. Så ser verkligheten ut: man publicerar det ena dokumentet efter det andra.

(Applåder)

Herr ordförande! Redan era inledande uttalanden har varit mycket uppmuntrande: "ja, vi kommer att genomgå förändringar", säger ni. Saker och ting måste förändras, vi behöver piskor och morötter. Vi behöver påföljder där det är nödvändigt. Men låt er framför allt inte nedslås – det vill jag uppriktigt säga till både er och Miguel Ángel Moratinos – av den tyske ekonomiministern, som inte tvekade en sekund att kritisera era förslag.

Det måste ju vara ett gott omen! Man kan inte både säga att till exempel Grekland inte gör tillräckligt, att andra länder inte gör tillräckligt, och samtidigt inte ge kommissionen och EU de resurser och instrument som krävs för att de ska kunna ingripa. Man är antingen för det ena eller det andra. Man kan inte få både och.

Jag uppmuntrar er därför att fortsätta på samma väg och jag kan upplysa er om att hela parlamentet, tillsammans med kommissionen, står bakom er när ni konfronterar dem som fortfarande avfärdar behovet av att förstärka denna Lissabonmetod.

När det gäller min andra prioritering handlar den om att försöka hitta en annan strategi för klimatförändringarna, efter Köpenhamnmötet. Vi måste erkänna att vår strategi misslyckades. Vi måste säga det och vi måste inse det. Det tjänar ingenting till att säga "ja, men vi hade rätt, det var rätt metod" och så vidare. Nej, det var inte rätt metod. Strategin var dålig för resultatet är dåligt. Därför måste strategin ändras.

För egen del föreslår jag att vi anammar en strategi med tre komponenter. Den första komponenten är att EU ska utse en "klimatförändrings-tsar" som har mandat att förhandla för de 27 medlemsstaternas räkning, till skillnad från hur det var i Köpenhamn där vi hade den danske statsministern, den svenske statsministern, kommissionens ordförande, Nicolas Sarkozy, Angela Merkel, ni själv och Gordon Brown.

Det innebär att det fanns minst åtta europeiska politiska ledare som ville förhandla. Men det fanns ju inte tillräckligt med plats kring bordet! Det fanns knappt plats för Barack Obama en gång. Där satt sydafrikaner, brasilianare, indier, kineser, Barack Obama och så åtta européer. Hur kan man tro att man ska kunna enas om en ståndpunkt och få de andra att lyssna på en under sådana omständigheter?

Låt oss göra som Världshandelsorganisationen (WTO), det fungerar ju för dem. Där finns det en som har huvudansvaret, som förhandlar för hela EU och uppnår resultat. Vi måste ha samma sak på EU-nivå för att undvika en upprepning av det som hände i Köpenhamn.

(Applåder)

Jag menar att vi dessutom måste vara realistiska. Vi måste vara realistiska i denna fråga. Vi behöver en trepartsöverenskommelse mellan USA, EU och Kina. Detta måste vara målet. Alla de strategier som består

i att man säger "ja, vi får se", som inte har några allierade i FN, kommer inte att vara någonting värda i morgondagens värld. Morgondagens värld är en värld av imperier och vi måste vara ett imperium.

Det betyder att vi måste sitta med vid bordet. Med vem? Med USA och med Kina. Det är vi tre som måste träffa en överenskommelse. Låt oss inte börja drömma om att samla jag vet inte hur många länder kring ett program. Till syvende och sist måste vi ingå en allians med USA. Det är med USA som vi måste finna en gemensam plattform. En sådan gemensam plattform står, menar jag, att finna i utsläppshandeln. Vi har den och de kommer att följa vårt exempel om vi kan nå en överenskommelse. Det kommer att ge oss en gemensam plattform så att vi tillsammans kan förhandla med kineserna.

Detta, herr talman, var mina två huvudprioriteringar för det spanska ordförandeskapet och jag är övertygad om att José Luis Rodríguez Zapatero med sin ihärdighet kommer att göra detta till ett mycket betydelsefullt och effektivt ordförandeskap.

(Applåder)

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr Rodríguez Zapatero, herr Barroso! Jag vill börja med att anknyta till er kommentar om Haiti. Jag kommer ihåg att en europeisk kommissionsledamot vid namn Michel Barnier år 2006 föreslog att man skulle inrätta en europeisk räddningstjänststyrka kallad EuropeAid. Det här var i José Manuel Barrosos kommission. Om vi hade haft EuropeAid i dag hade EU redan haft en starkare närvaro i Haiti. Herr ordförande! Ta upp Michel Barniers förslag på nytt. Jag är som ni märker ingen sekterist.

Jag vill därefter övergå till vad ni sade om Europas framtid. Jag vill gärna fortsätta med en annan fråga som Guy Verhofstadt diskuterade. Ni talar om tillväxt, men vilken tillväxt? Vilken typ av tillväxt? En av orsakerna till krisen, till miljökrisen – för det handlar om flera kriser, inte bara en – var ju den tillväxt i produktionen som på samma gång var förödande. Om vi på EU-nivå inte diskuterar tillväxtens kvalitet och innehåll skulle vi alltså bara upprepa gamla misstag. Redan där har vi något som man bör fundera på.

Den andra frågan som vi måste hantera gäller det ni sade om tillväxt och en pakt mot bland annat energiberoende. En av grundbultarna i kampen mot energiberoende är energibesparingar. Vi i Europa måste skapa en omfattande pakt för europeiska satsningar på energibesparingar. Miljön handlar om energibesparingar, den handlar om miljarder i investeringar och samtidigt om att skapa sysselsättning. Så glöm inte detta: förnybara energikällor, javisst, men förnybara energikällor som innebär energibesparingar. Och i denna fråga vill jag att EU fattar beslut nu om att fram till 2020 uppnå energibesparingar, inte på 20 procent utan snarare 30 procent. Vi kan om vi vill.

Och så till den andra frågan. Ni talade om eldrivna bilar. Det är gott och väl! Det finns dock något annat som man bör tänka på. Rörlighet handlar inte bara om bilar. Det finns ett viktigt projekt som kan utvecklas i Europa. Ni hade Airbus, ni har snabbtågen. Varför inte utveckla ett stort europeiskt spårvägsprojekt? Spårvägarna behöver rustas upp och moderniseras i hela Europa, i Centraleuropa, i söder, i Latinamerika – ja, överallt faktiskt. Det här kan skapa sysselsättning och det finns en del av bilindustrin som ni inte kommer att kunna rädda. På detta sätt kan ni ge den en annan rörlighetsrelaterad funktion. Ett europeiskt spårvägsprojekt är också en lösning på de klimatproblem som är kopplade till trafiken.

Å andra sidan tog ni med rätta upp utbildning och Bolognaprocessen. Bra! Problemet med Bolognaprocessen är bara att den har gått i en annan riktning än den som ursprungligen var tänkt. I stället för att skapa ett Europa med likvärdig högre utbildning har den högre utbildningen i Europa förvandlats till skolutbildning, där universitet inte längre är platser för forskning och reflektion, utan inlärningsfabriker. Läroplaner har upprättats som studenterna inte kan följa. Om ni vill driva på Bolognaprocessen måste vi därför börja med att ta ett steg tillbaka och ifrågasätta alla de läroplaner som är kopplade till Bolognaprocessen. Reaktionerna kan ses på gatorna i universitetsstäder över hela Europa, där studenter protesterar, inte mot idén om en europeisk utbildning, utan mot att man har låtit den högre utbildningen förfalla för en förment europeisk idé.

Jag vill avsluta genom att tala om er europeiska sociala pakt. En europeisk social pakt och en samhälls- och miljöpakt. Få företagen, fackföreningarna och de stora miljöorganisationerna att sätta sig ner tillsammans. Socialt skydd fungerar inte utan miljöskydd. Det är den tanken som är ny och jag kan upplysa högerledamöterna om att detta var en av de goda idéer som Nicolas Sarkozy införde i Frankrike: det kallades *Grenelle*, eller rundabordssamtalet, om miljön. Jag anser att det är dags att få ett Bryssel för miljön, att samla alla arbetsmarknadens parter och de högsta företrädarna för miljöorganisationerna kring ett och samma

bord. Om ni slår in på den vägen kommer vi att stå bakom er och Europa är lösningen. När det gäller instrumenten måste vi utveckla dem tillsammans.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är glad över att Spanien övertar ordförandeskapet i rådet i detta avgörande skede i EU:s verksamhet.

Spaniens medlemskap var tillsammans med Greklands och Portugals ett tidigt exempel på hur EU kan uppmuntra och stötta en ny demokrati – ett exempel som många andra med framgång har tagit efter sedan 1989.

Spanska ledamöter från alla partier har bidragit på ett betydelsefullt sätt till arbetet i detta parlament och innehaft viktiga poster både i parlamentet och i våra grupper. De har haft ett stort inflytande och jag vill här särskilt hylla vår vän Jaime Mayor Oreja, som är en av parlamentets mest inflytelserika personer.

Ordförandeskapet tar sin början då EU befinner sig i ett kritiskt läge och jag önskar det lycka till, men måste tillstå att jag har mina tvivel. Man gjorde ett klavertramp de första dagarna. Förslaget att EU i stället för att bara samordna planerna för den ekonomiska utvecklingen skulle ha rätt att bestämma en obligatorisk ekonomisk politik och införa påföljder och korrigeringar åtgärder mot medlemsstater som inte uppfyller kraven är djupt oroande.

Det speglar en mycket gammalmodig, socialistisk inställning till ekonomisk politik som baseras på principen "befalla och kontrollera" och saknar relevans för att lösa 2000-talets problem. Jag vill inte lägga mig i Spaniens politiska liv, men det finns ett brittiskt talesätt om att man böra sopa rent framför egen dörr först. Det gör inte socialismen.

Vad vi behöver är en ekonomisk politik som respekterar våra medlemsstaters rättigheter, uppmuntrar utbytet av bästa praxis och är inriktad på att skapa ett europeiskt mervärde. En politik som värnar fördelarna med den inre marknaden och utvidgar dem. En politik som skapar ett klimat där entreprenörer och företag kan blomstra och skapa sysselsättning, höja vår levnadsstandard och bidra till ett starkare samhälle.

Vi i ECR-gruppen har stora förhoppningar när det gäller EU 2020-initiativet som en ram för en hållbar och konkurrenskraftig europeisk ekonomi, och vi har utarbetat egna kompletterande förslag som vi hoppas ska föra debatten framåt.

Jag vill helt kort ta upp utrikespolitiken. Jag vet att den har fått en ganska framträdande plats i ordförandeskapets program, men jag måste ta upp en fråga som visserligen nämns men inte med tillräckligt eftertryck enligt min mening. Det gäller Iran. Man måste agera med fasthet mot dess olagliga, brutala och farliga regering. Om vi menar allvar med icke-spridning av kärnvapen måste den iranska regeringen få veta att medan Iran har rätt att utveckla kärnenergi för fredliga ändamål, så kommer man inte att tillåta att Iran för världen bakom ljuset genom att fortsätta att försöka skaffa sig kärnvapen. Man kan helt enkelt inte lita på en regim som tar till mord och våld för att förtrycka sin egen befolkning, en befolkning som har snuvats på sin folkvalda regering, och vi måste agera.

Det spanska ordförandeskapet tillträder med en fulltecknad agenda. Vår grupp kommer att ta ställning till dess förslag och initiativ på deras egna meriter. Om man föreslår en progressiv politik för att stimulera ekonomisk tillväxt, hantera klimatförändringarna, stärka enskildas fri- och rättigheter och ansvar, och uppmuntra samarbete på den internationella arenan i frågor där vi har gemensamma intressen – allt detta är områden där EU kan göra nytta i stället för att skapa en börda.

Om man gör detta kommer man att ha vårt stöd.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Välkommen, herr Rodríguez Zapatero. Min grupp anser tyvärr att ert program inte löser själva grundproblemen. Vi menar att det viktigaste för detta ordförandeskap skulle ha varit att rätta till den nuvarande ekonomiska politiken genom offentliga insatser i ekonomin och naturligtvis genom en progressiv finanspolitik för att reglera marknaden.

Recessionen i Spanien och Europa och de arbetslöshetssiffror vars like vi inte har skådat sedan 1930-talet är följden av att man inte har ingripit på marknaden eller i strategiska produktionssektorer, däribland finanssektorn. Ur denna synvinkel finns det dessvärre inget nytt i ert program. Inkomst från arbete straffas och inkomst från kapital gynnas, eftersom det inte sker någon harmonisering av finanspolitiken och den europeiska samhällsmodellen monteras ned som ett led i det som kallas avreglering av tjänster.

Artiklarna 43 och 49 i fördraget skyddar en modell som gynnar marknaden och marknadens frihet i stället för arbetstagarnas rättigheter, och som ni är väl medveten om har vi redan domar från EU-domstolen som legaliserar social dumpning. Det är den faktiska verkligheten. Den här delen av ert program, som vi menar är väsentligt, förändrar eller ändrar därför tyvärr ingenting och inför ingenting nytt. Den motsäger med andra ord den slogan som ni har satt för det spanska ordförandeskapet: "Förnyelse av Europa."

På just denna punkt är det inte fråga om någon förnyelse. Här har vi kontinuitet, på grund av valet av José Manuel Barroso, som vi motsatte oss – medan ni, naturligtvis, gav honom ert stöd – och vi anser att denna kontinuitet skadar den europeiska modellen.

När det gäller utrikespolitiken håller vi inte med om att vi måste utöka den militära kapaciteten. Bilderna från katastrofen i Haiti där stridshelikoptrar och marinsoldater sätts in skadar oss. De skadar oss! Det är inte det här som behövs när katastrofer som den i Haiti inträffar. Det som behövs är räddningstjänstinsatser. Det som behövs är läkare, arkitekter och människor som kan lindra smärtan efter tragedin.

Till sist, herr Zapatero, har vi toppmötet med Marocko. Vi är emot att Marocko har en så hög ställning samtidigt som det sahariska folket inte får utöva sin självbestämmanderätt och utsätts för ständiga förföljelser, jag upprepar, ständiga förföljelser av de marockanska myndigheterna. Vi är emot detta toppmöte. Vi anser att det bör hållas ett europeiskt toppmöte om det sahariska folkets rätt till självbestämmande.

När det gäller Staten Israel måste vi vara mycket striktare med grannskapspolitiken och se till att artikel 2 i det associeringsavtal som ingår i grannskapspolitiken följs, för Israel bryter systematiskt mot folkrätten.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Tack, herr talman! Herr Rodríguez Zapatero! Jag har lyssnat uppmärksam på era förslag inför det spanska ordförandeskapet och kan bara önska er lycka till. Jag ska nu ta upp en realitet.

Jag företräder sydöstra England och många av mina väljare – och även andra EU-medborgare – har under lång tid drabbats av oegentligheter i samband med urbanisering på Medelhavskusten och i andra delar av Spanien. Tre betänkanden har antagits av detta parlament i vilka de spanska myndigheterna uppmanas agera, men förutom att några få politiker har fällts och en ny marklagstiftning har antagits har man inte vidtagit några konkreta åtgärder för att försvara de drabbade.

Mina väljares problem spänner från den dramatiska situation som drabbade Len och Helen Prior från Berkshire, som fick se sitt hus rivas därför att myndigheterna påstod att det hade byggts i strid med kustlagstiftningen, till det som hände Doreen Snooks, även hon från Berkshire, i Alicante, och herr Lohmann i Lanzarote, som inte ens kan bo i de hus som de har köpt eftersom det saknas ordentlig infrastruktur och tjänster.

Som spansk medborgare skäms jag över att se vad som händer i mitt land. Jag är djupt oroad över framtiden för Spaniens turismnäring nu när pressen skriver om det som har drabbat dessa människor.

(ES) Herr Zapatero! Jag ska nu tala till er på ert modersmål, som också är mitt eget.

De som har drabbats är inte människor med stora förmögenheter, de är bara människor som har använt frukterna av sina mödor för att köpa ett hus i ett land med ett milt klimat och vänliga människor, en plats där de kan bosätta sig efter sin pensionering. Dessa människor tvingas helt orimligt betala arvoden till advokater och andra experter för att hävda sin rätt i domstolar, men med små chanser att lyckas.

(EN) EU har försökt intala sina invånare att man finns till för att upprätthålla freden i Europa. Kan den situation jag beskriver främja fred i Europa?

Ni säger att ni kommer att föra Europa ur krisen. Om ni inte kan lösa det problem jag här tar upp, hur troligt är det då att ni kommer att kunna lösa Europas finanskris? Herr Zapatero! Vi kräver en lösning nu. Vi kräver att människor ska kunna bo i de hus som de har köpt. I annat fall måste de få rimlig ersättning så att de kan köpa en likvärdig fastighet.

Detta parlament har bara hotat med att blockera utbetalningen av stöd till Spanien, men jag försäkrar er att om denna situation inte rättas till under det spanska ordförandeskapet, så kommer jag att göra allt i min makt för att se till att detta hot omsätts i handling.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Det är med stor glädje jag står i detta mycket speciella forum tillsammans med ordföranden från den spanska regeringen, som jag har uppskattat mycket ända sedan han var en duktig juridikstuderande.

Jag menar att det har slumpat sig så att det roterande ordförandeskapet i EU har gett mitt land bästa möjliga tillfälle att än en gång visa att Spanien vill spela en avgörande roll i Europa.

Som ordföranden sade var det under den långa tiden av diktatur en dröm för folket i Spanien att gå med i EU. Vi är därför alldeles särskilt glada över att vara här och uppskattar det, eftersom vi vet – mina damer och herrar – att denna union av medlemsstater som vi här företräder är det enda svaret på de problem som världen står inför, eftersom de traditionella staterna är oförmögna att finna effektiva lösningar.

Det är mycket viktigt för Europa att finna sin plats genom att definiera sig själv och försvara de värderingar som slogs fast i revolutionens vagga, i böcker som skrevs av dess lysande begåvningar och i dess invånares slagord. Värderingarna är frihet, rättssäkerhet, skiljandet mellan stat och kyrka, och solidaritet. Jag vet därför, herr ordförande, att ni vill göra det mesta möjliga av detta tillfälle för att omsätta Lissabonfördraget i praktiken.

Jag ställer mig bakom de mål som ni har föreslagit, även om vissa av dem är vaga och inte heller lyckas dra en gräns mellan frågor som är av underordnad betydelse och frågor som är av överordnad betydelse. Ett av målen, det som gäller klimatförändringarna, får mig att tycka att kommissionens europeiska linje är den rätta, trots att den misslyckades i Köpenhamn. Det viktiga är att stoppa avfallet från så många nationer som möjligt, för miljarder av jordens invånare ska inte behöva drabbas av konsekvenserna av de rika samhällenas själviskhet.

Jag skulle även vilja lägga större vikt vid försvaret av de mänskliga rättigheterna i världen. När man anklagar EU för att vara en byråkratisk organisation utan själ glömmar man bort att vår själ är stadgan om de grundläggande rättigheterna. I detta sammanhang anser jag att det spanska ordförandeskapet bör agera i följande frågor: man bör inte hålla toppmötet med Marocko förrän Marocko åtar sig att respektera de resolutioner om Sahara som har antagits av FN, ett organ som ni själv har hänvisat till vid andra tillfällen.

När det gäller Kuba och Iran bör ni främja gemensamma insatser för erkännandet av organisationer som står i opposition mot regeringarna i linje med den debatt som ägde rum här i går. Om rättigheter är vår själ, Europas själ, dristar jag mig till att påminna er om att ni lägger stor vikt – vilket ni med rätta framhöll i ert anförande – vid en gemensam energipolitik som Europas ryggrad. Utan detta bromsas allt upp och till och med den internationella politiken riskerar att gå upp i rök.

Jag vill till sist påminna er om att inte glömma bort ert löfte att ge städerna Ceuta och Melilla en liknande ställning som de yttersta randområdena.

Jag rundar av, högt ärade president Zapatero, min käre vän José Luis, med att önska dig all framgång till fromma för det starka, federala Europa som vi båda tror på.

José Luis Rodríguez Zapatero, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag vill börja med att tacka för tonen och innehållet i de anföranden som har gjorts på de olika parlamentariska gruppernas räkning den här förmiddagen.

Jag vill ta upp de viktigaste frågorna och börja med Joseph Daul. Tack för det ni sade om kampanjen för ekonomisk styrning, en gemensam ekonomisk politik. Ni frågade vad som är målet med en sådan ekonomisk styrning, med en sådan ekonomisk politik och gjorde, om uttrycket tillåts, ett ideologiskt strövtåg bland möjliga grundprinciper bakom en socialdemokratisk idé eller ett socialdemokratiskt projekt. Jag hörde er framför allt uttrycka er reservation när det gäller omdömeslösa höjningar av de offentliga utgifterna och att ni hellre ser ett klimat som gynnar företagen.

Låt mig förtydliga en sak. Det har inte mycket att göra med mitt anförande, men det har mycket att göra med mina politiska övertygelser. Jag är en stark anhängare av stabilitetspakten. Jag är en stark anhängare av budgetbalans under hela konjunkturcykeln. Detta är i så hög grad fallet att den regering som jag ledde och fortfarande leder under de första fyra åren – före den ekonomiska och finansiella krisen – hade ett överskott i de offentliga finanserna och minskade sitt underskott till 32 procent av BNP. Jag är alltså redan omvänd. Underskott och överskott är verktyg, beroende på den ekonomiska konjunkturen. Jag har förvisso, precis som de flesta andra regeringarna i Europa, varit för finanspolitiska stimulansåtgärder som leder till ett offentligt underskott och de offentliga utgifterna har ökat något eftersom de privata investeringarna har avstannat. Detta är inte ett ideologiskt problem. Det är ett problem som rör verkligheten. Finanskrisen innebar att de privata investeringarna och kreditgivningen stramades åt och avstannade. Det verkar rimligt att det enda sättet att på något sätt uppväga denna avmattning i ekonomin är genom offentliga stimulansåtgärder. Detta måste rättas till i takt med att situationen tillåter det och vi måste återgå till att tillämpa stabilitetspakten.

Mitt land kommer i likhet med andra länder att få – och har i själva verket redan – ett stort offentligt underskott. Jag kan dock försäkra er om att mitt land kommer att uppfylla sitt åtagande till kommissionen för 2013 och vara tillbaka på vägen mot stabilitet och ett underskott på högst 3 procent. För att uppnå detta har vi som kommissionen känner till ett åtstramningsprogram, en strikt plan för konsolidering av de offentliga finanserna. Den är strikt i fråga om våra offentliga finanser och vi kommer att följa den.

Jag håller med om att vi måste skapa ett klimat som gynnar företag, ekonomisk aktivitet, initiativkraft och konkurrens. I mitt anförande förespråkade jag faktiskt starkt en gemensam energimarknad och en europeisk digital marknad. Det betyder helt enkelt att främja ekonomisk frihet, initiativkraft och handel mellan europeer på energiområdet, och att främja konkurrens därför att det leder till lägre priser och främjar teknisk innovation. På det digitala området, som jag har inriktat mig mycket på här i dag, satsar vi stort på framtiden genom att främja e-handel och överföring av alla de produkter som just nu är under utveckling inom kommunikationstekniken, som svarar för en växande andel av bruttonationalprodukten.

Vårt förslag, och vår plan, är därför att 2020-strategin ska gynna ett Europa utan handelshinder, ska gynna konkurrens, innovation och ett företagarklimat i Europa. Vad regeringarna dessutom måste göra så långt det är möjligt är att inte gå in och ändra förutsättningarna för företagande, men att däremot ingripa och ändra de förutsättningar som har möjliggjort spekulationer, antingen finansiella spekulationer eller fastighetsspekulationer. Det är någonting annat. Ibland uppmuntras spekulationer avsiktligt eller oavsiktligt på grund av vissa idéer inom finans- och fastighetsbranschen. Spanien har drabbats av detta, precis som vissa medborgare, inte bara brittiska medborgare. Det är detta regeringen vill åstadkomma inom ramen för sin behörighet. Ni ska veta att behörigheten i Spanien inte bara ligger på staten, utan också på de autonoma regionerna och kommunerna. Det finns naturligtvis lagar och rättsliga förfaranden, men jag är mycket medveten om det ni tog upp och vi kommer därför att agera.

Alltså: ett ekonomiskt klimat som gynnar företagande, initiativkraft och innovation, men som inte gynnar finansiella spekulationer och fastighetsspekulationer.

Jag är naturligtvis för ett rimligt skattetryck och jag står inte för någon motsatt modell. Medan vi har varit i regeringsställning har jag sänkt skatten för företag, inkomstskatten för arbetstagare och personbeskattningen. Jag ansluter mig utifrån ett interventionistiskt perspektiv till dess filosofi när det gäller beskattning och offentliga finanser.

Jag vill slutligen säga till Joseph Daul att jag noterar ståndpunkten hos hans grupp, som är majoritetsgrupp här i parlamentet, när det gäller rollerna för rådets ordförande – den permanenta ordföranden – och parlamentet. Jag anser att det är en viktig fråga. Jag vill att alla EU-institutioner, de stora EU-institutionerna, ska ha ett ledigt förhållande till parlamentet. Om vi vill göra Europa större måste vi naturligtvis ha ett mer kraftfullt parlament. Det är min åsikt.

Herr Schulz! Tack för era ord. Jag är övertygad om att EU:s principer har mycket att göra med socialdemokratins principer och att socialdemokratin har varit en viktig faktor bakom Europatanken och de europeiska idealen. Jag vill slå fast – trots inflytandet från andra idéer, som har stött på många problem i tillämpningen – att vi ställer oss bakom visionen om social sammanhållning, en vision som är en förutsättning för en samhällstillvänd demokrati.

Herr Verhofstadt! Jag är ytterst tacksam för era ord. Jag håller med om i stort sett allt ni sa. När det gäller samordning och Lissabonprocessens misslyckande så misslyckades den öppna samordningen. Det är vi medvetna om. Vi reviderade den 2004 och nu kan vi antingen ta den på allvar eller år 2020 än en gång tvingas konstatera att den inte fungerade. Styrningen förutsätter en gemenskapsmetod. Jag förstår inte varför en del av er blir förvånade över ord som "påföljder" och "krav". Det finns många beslut inom EU som involverar påföljder. Om man inte respekterar direktiv, om man inte respekterar stabilitetspakten är det naturligt att det bör bli tal om påföljder. Det fungerar dessutom. Vad parlamentet måste ha klart för sig, eftersom EU måste ha det klart för sig, är att det vi har gjort tillsammans har gett goda resultat. Det handlar till exempel om euron, stabilitetspakten och den inre marknaden, som behöver utvecklas och fördjupas för den är en av de viktigaste faktorerna för tillväxt och konkurrenskraft.

Jag håller helt med om det ni föreslog beträffande Köpenhamnsmötet och strategin efter detta, den nya strategin. Jag tycker att det är ett intressant initiativ att det ska finnas en hög myndighet för denna fråga och det stämmer att Köpenhamnsmötet inte ledde till de resultat vi ville ha. Det stämmer att EU:s ståndpunkt var positiv, men att resultatet inte var det.

Herr Meyer! Med all respekt finns det en del saker som vi inte är överens om. Vid sidan om det faktum att EU naturligtvis inte har någon behörighet inom till exempel finanspolitiken, så var mitt program inte konservativt utan snarare ett reformprogram. Det är framför allt ett program som ska spara tid i framtiden, som ska förutse framtiden, vilket enligt min uppfattning är det bästa sättet att gå framåt med ett progressivt program. Ett progressivt program är ett program som ser förändringar, som förutspår dem och har förmåga till förnyelse. Jag hoppas och tror att EU kommer att hålla jämna steg när det gäller detta.

Jag respekterar er ståndpunkt när det gäller Marocko, men jag delar den inte. Nordafrika och i synnerhet Marocko är av strategisk betydelse för EU. Låt oss se till att moderniseringsprocessen fortsätter genom dialog och samarbete och låt oss överlämna lösningen av Saharakonflikten till rätt organ, dvs. FN, som vidtar åtgärder som Spanien naturligtvis stöder och respekterar.

När det gäller Haiti är det sant att vi ofta ser helikoptrar och stridsplan som främjar konflikter och bombar delar av planeten och de upptar en besvärlig plats i våra samveten. Det är ofta svårt för våra samveten och våra övertygelser, men jag måste säga att för mig personligen är helikoptrar och marinsoldater som kommer med livsmedel, upprättar ordning och räddar liv värt en applåd.

(Applåder)

För mig personligen är det värt en applåd. Om EU får en snabb insatsstyrka, som jag hoppas att vi ska få, skulle jag vara för Michel Barniers förslag. Den måste, vilket redan har påpekats, ha civila och militära komponenter så att vi kan agera effektivt så snabbt som möjligt med de resurser som står till vårt förfogande.

Jag har noterat era förslag, fru Andreassen. Jag vill naturligtvis göra klart för företrädaren för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen att jag håller med om många av de förslag som ni gjorde i ert anförande. I hela mitt anförande talade jag om hållbar tillväxt, en miljömässigt hållbar tillväxt. Jag håller med er om att eldrivna bilar är eller bör vara något som främjar ett annat transportmedel. Jag noterar ert förslag att dimensionen om miljömässig hållbarhet bör vara en grundläggande dimension av den sociala pakten och jag har förstås en djupt rotad övertygelse om att framtiden av innovation, konkurrenskraft och produktivitet ligger i den "gröna ekonomin". Den ligger också i kommunikationsteknikens potential och förstås i en gemensam vision av energi, som Francisco Sosa Wagner sa, eftersom detta är centralt för EU:s framtida existens.

Herr Kirkhope! Jag håller med om det ni sade om min landsman Jaime Mayor Orejas personliga betydelse, men jag håller inte med er om att det fanns någon som helst tillstymmelse till ökad kontroll eller ökad centralisering i de tankar, initiativ och politiska förslag som jag har presenterat här i parlamentet. Nej, det är ett politiskt initiativ så att den inre marknaden kan bli större och omfatta fler områden och för att skapa ökad konkurrens och mer innovation. Det handlar om att vi ska gå samman. Att gå samman betyder inte att kontrollera, att förenas betyder inte att styra. Tvärtom, att gå samman är mer demokratiskt, att förenas främjar samarbete.

Jag menar att det vore mycket mer negativt att fortsätta att ha 27 små, centraliserade kontrollsystem eftersom detta i en globaliserad värld skulle göra att vi hamnar i ett underläge gentemot våra konkurrenter som har inre marknader och en gemensam politik, till exempel USA, Kina och Indien. Vi kommer mycket snabbt att märka att om vi inte gör denna stora förändring som européer och genomför denna nya och mer gemenskapsorienterade ekonomiska politik så kommer Indien eller Kina att hinna ifatt oss inom produktion och innovation.

Nej, vi har inget intresse – låt mig med all respekt slå fast detta – inget intresse av kontroll eller interventionism. Det är inte det vi debatterar. När vi talar om 2020 och styrningen så talar vi om vår kollektiva förmåga, summan av synergifördelarna av att ha 500 miljoner medborgare i en världsdel som lyckades generera och sätta i gång den industriella revolutionen, den bästa energianvändningen och de största vetenskapliga framstegen. Om alla dessa krafter förenas kommer vi att ha förmåga att spela en ledande roll, att bevara vår ekonomiska modell, vår välfärdsmodell och vår välfärdsmodell. Det är det som är målet.

Och naturligtvis – jag håller fullständigt med er – jag anser att EU har en tydlig ståndpunkt när det gäller Iran. Iran måste följa internationella regler och världssamfundet – och förstås även EU – måste stå fast vid att Iran ska följa de internationella reglerna om kärnavapenspridning. Jag delar er oro och era känslor i denna fråga.

Herr Sosa Wagner! Jag är glad över att vara här tillsammans med er i detta forum, i denna betydelsefulla institution, just nu och i denna debatt. Jag noterar era förslag. Jag instämmer helt i det ni sade om energi, som i hög grad stod i centrum i mitt anförande. Det är framför allt energi som kommer att avgöra Europas förmåga att vara en framstående världsdel, både politiskt och ekonomiskt. Om vi får fler sammankopplingar

på energiområdet och minskar vårt energiberoende kommer vi tveklöst att bli starkare ekonomiskt och politiskt.

Energi har som vi väl känner till spelat en avgörande roll genom historien. Energi har lett till att vissa länder har dominerat andra. Det har skett genom kontrollen över och användningen av energi, men nu handlar det förstås också om att spara energi.

Det är EU:s politik, och kommer att fortsätta att vara EU:s politik under de kommande sex månaderna, att försvara de grundläggande rättigheterna. Man gör det genom att agera förnuftigt och försöka se till att framsteg görs där vi tror och hoppas att det är möjligt. Man gör det genom att sträcka ut handen när detta bedöms vara bättre än att stänga dörren. Vi kommer därför att hålla toppmötet med vår granne Marocko. Vi kommer alltid att främja de mänskliga rättigheterna.

Herr talman! Jag är på det hela taget ytterst tacksam för vad som har sagts av språkrören för de olika parlamentariska grupperna. Jag vill uttrycka min respekt för alla deras ståndpunkter. Jag noterar de mer direkta och konkreta frågor som har tagits upp med anknytning till mitt land, som jag företräder med stor stolthet med tanke på vad vi har lyckats uppnå under de 25 år som vi har varit en del av EU. Jag företräder också mitt land med stor ödmjukhet för vi är här för att vara delaktiga och jag tror att det bästa sättet att vara delaktig är att vara ödmjuk, att vara beredd att förenas, att gå samman och tillsammans försvara EU:s viktiga ideal.

(Applåder)

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag tror att det finns en allmän konsensus om prioriteringarna för det spanska ordförandeskapet i rådet, naturligtvis med en del nyanser beroende på de olika parlamentariska gruppernas hållning, men det finns en fråga som har tagits upp i flera anföranden och som jag vill anknyta till, nämligen frågan om europeisk samordning, om ett konsekvent agerande, vare sig det gäller våra insatser i samband med naturkatastrofer utanför Europa eller våra insatser inom ramen för de yttre förbindelserna, till exempel efter Köpenhamnsmötet, eller när det gäller den ekonomiska politiken. Och i den frågan tror jag att vi har en lösning, nämligen att tillämpa Lissabonfördraget. Vi behöver inte gå mycket längre.

När det gäller våra insatser i humanitära kriser har vi det berömda Barnierbetänkandet som redan har nämnts här i dag. Det är ett betänkande som jag och det roterande ordförandeskapet, som vid denna tidpunkt var Österrike, bad er kollega och min gode vän, Michel Barnier, att lägga fram. Han var inte kommissionsledamot då och det var mitt eget initiativ att be honom upprätta detta betänkande.

Vi fick betänkandet, som fick stöd från mig och det dåvarande ordförandeskapet i rådet. Det tillämpades därefter inte på grund av att rådet inte ville tillämpa det: det ska vi ha klart för oss. Det är därför vi måste göra mer när det gäller frågan om ett konsekvent agerande i EU:s externa humanitära insatser.

Jag tror att svaret ligger i Lissabonfördraget. Vi har en hög representant som är vice ordförande i kommissionen och samtidigt ordförande i utrikesministerrådet.

Det är därför jag i den nya kommissionen har inrättat den nya portföljen "internationellt samarbete, humanitärt bistånd och krisinsatser". Det kommer att finnas en kommissionsledamot, förmodligen en kvinnlig kommissionsledamot, som kommer att ha detta som sin viktigaste uppgift och som kommer att behöva samarbeta med den höga representanten och med rådet så att vi en dag, det är min förhoppning, har en riktig utrikestjänst, men också behörighet när det gäller krisinsatser och räddningstjänstinsatser. Allt detta har att göra med den första frågan.

Den andra frågan gäller internationella förhandlingar, till exempel efter Köpenhamnsmötet. Även här måste jag läsa ur Lissabonfördraget för jag tror att många människor inte har läst det. Artikel 17: "Med undantag av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken samt övriga i fördragen angivna fall ska den representera unionen utåt."

Det är hädanefter kommissionen som representerar unionen i utrikesfrågor, inte Europeiska rådet. Det kommer utan tvivel finnas stats- och regeringschefer som representerar sina egna länder. Men vem är det som representerar unionen i utrikesfrågor med undantag för GUSP? Kommissionen.

Jag har därför inrättat en portfölj för klimatagendan och hoppas att kommissionsledamoten, som är en kvinnlig kommissionsledamot, kommer att få det stöd som krävs för att representera unionen i förhandlingarna efter Köpenhamnsmötet. Låt oss även ha detta klart för oss.

Den tredje frågan gäller den ekonomiska politiken. Även här måste man läsa ur Lissabonfördraget. Det finns de som tror att den ekonomiska politiken är en uteslutande nationell fråga. Så är inte fallet. Artikel 120: "Medlemsstaterna ska betrakta den ekonomiska politiken som en fråga av gemensamt intresse och samordna denna politik inom rådet." Artikel 121.2: "Rådet ska på rekommendation av kommissionen utarbeta ett utkast till allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och unionens ekonomiska politik och rapportera sina resultat till Europeiska rådet", och längre ned – ni måste läsa hela artikeln – "För att säkerställa en fastare samordning av den ekonomiska politiken och en varaktig konvergens mellan medlemsstaternas ekonomiska utfall ska rådet på grundval av rapporter från kommissionen övervaka den ekonomiska utvecklingen i varje medlemsstat och inom unionen".

Det finns alltså en gemensam övervakning. Därutöver, och detta är något nytt i Lissabonfördraget, får kommissionen nu utfärda konkreta rekommendationer, i synnerhet, och jag citerar: "Om det ... visar sig att en medlemsstats ekonomiska politik inte är förenlig med de allmänna riktlinjer[na] eller att det finns risk för att denna politik kan äventyra den ekonomiska och monetära unionens funktion, får kommissionen varna den berörda medlemsstaten." Och längre ned: "Rådet får på rekommendation av kommissionen lämna de rekommendationer som behövs till den berörda medlemsstaten."

Här blir det dock mycket intressant, för även parlamentet kommer att ha befogenheter i detta sammanhang: "Rådets ordförande och kommissionen ska rapportera till Europaparlamentet om resultaten av den multilaterala övervakningen." Med andra ord kommer vi härnäst alltså att ha Lissabonfördragets mekanismer – det finns ingen anledning att hitta på något nytt ...

(Kommentar utan mikrofon)

Nej, ja, naturligtvis, det har jag redan gjort. Jag behöver inte ert bifall för att säga det ...

Och sanningen är att vi i Lissabonfördraget har, om vi på allvar vill tillämpa det, de instrument som vi behöver för att garantera samordning och konsekvens i agerandet, utan att det behöver uppstå någon politisk eller ideologisk splittring i denna fråga. Det är detta jag vill säga – och det är därför jag måste betona det här i dag: det här är första gången som vi har haft rådets roterande ordförandeskap i Europaparlamentet.

Det spanska ordförandeskapet har ett stort ansvar. Det här är första gången sedan Lissabonfördraget trädde i kraft som vi har haft ett roterande ordförandeskap. Som José Luis Rodríguez Zapatero påpekade – och han har mitt fulla förtroende på grund av sitt engagemang för Europa – anser jag att vi har ett ansvar att tillämpa fördragets bokstav och anda. Både Lissabonfördragets bokstav och anda är mycket tydliga.

Ett starkare Europa! Ett starkare Europa, inte för institutionernas skull, utan så att institutionerna bättre kan tjäna våra medborgares verkliga intressen.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, herr Barroso! Vi har alla läst Lissabonfördraget och vi vet att allt inte står där. Det är därför det är så viktigt att vi genom att arbeta tillsammans slår fast en tolkning av vad det egentligen står i Lissabonfördraget och att vi tillsammans planerar vårt arbete i EU för många år framöver.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Herr ordförande från den spanska regeringen! Jag vill säga att det inte är vilken tid som helst som vi nu går igenom, det är inte vilken tidpunkt som helst i och för EU.

Det ni och ordförande Daul sade är sant: EU och européerna vet att den viktigaste frågan är krisen. Det bör emellertid också påpekas här i dag att det före den ekonomiska krisen, i flera val där valdeltagandet var lågt, kom signaler från européerna om ett växande ointresse och avstånd till EU-institutionerna.

En kris som rör själva värderingarna visade sig alltså både före och under det europeiska integrationsprojektet. Jag vill ta upp detta eftersom vi i och med den tydliga skjuts framåt som Lissabonfördraget kommer att medföra får en första chans att minska denna klyfta mellan européerna och EU-institutionerna.

Som ni påpekade går vi alltså igenom – eller borde åtminstone gå igenom – en övergångs- och förändringstid. Jag vill dock säga att den viktigaste utmaning som vi har framför oss är att vända den process där avståndet ökar mellan européerna och EU:s politik.

En övergång skapar alltid möjligheter. Det finns också risker, men jag uppmuntrar er naturligtvis att ha ett litet antal tydliga idéer som alltid kan föras ut till alla européer. Jag menar därför att en attitydförändring hos alla EU-institutioner, hos oss alla, hos nationella regeringar och parlament, hos politiker, tveklöst är mycket

viktigare än Lissabonfördraget i sig. Det räcker inte att Lissabonfördraget träder i kraft för att vi ska kunna tala om en övergång och en förändring i EU eller för att vi ska kunna tala om ambition i Europaprojektet.

Jag vill därför säga er att den viktigaste ambitionen är att få européerna att förstå oss bättre, för de förstår oss ju inte. Vårt språk är otydligt och ibland obegripligt, och vi måste därför inse att detta är ett problem i sig och en utmaning i sig för att vi ska kunna komma närmare européerna. Vi måste ägna mycket mer tid, mycket mer politisk kraft åt att få européerna att förstå oss.

Mina damer och herrar! Till följd av Lissabonfördraget kommer alla ordförandeskap att vara distinkta, olika varandra och mycket krävande, och de kommer att kräva större uppoffringar och mer generositet från vår sida än någonsin tidigare. Jag vill därför säga att jag är mycket glad över att i dag kunna meddela att spanska Partido Popular har ställt sig bakom den spanska regeringens mål för EU-ordförandeskapet i denna viktiga tid för EU.

Vad vi nu måste göra är att uppnå dem på rätt sätt. Jag ska berätta för er hur det spanska ordförandeskapet inte ska mätas. Det ska inte mätas i antalet möten som hålls. Ett bra ordförandeskap kan inte mätas i konventionella tal, stora ord eller gemensamma platser. Det måste mätas i resultat, i realiteter, i vår förmåga att förändra våra attityder – i alla EU-institutionerna – och i vår förmåga att prioritera européernas verkliga problem. Bara på detta sätt kan vi verkligen komma närmare alla européer.

(Applåder)

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Även jag vill för den socialdemokratiska delegationen här i Europaparlamentet, som – vilket ni påpekade – är det parlament som har den största representationen och som är det demokratiskt starkaste i EU:s historia, säga varmt välkommen till den spanske ordföranden i EU och önska honom lycka till i denna avgörande tid.

Det är en avgörande tid eftersom Lissabonfördraget äntligen har trätt i kraft. Det är också en avgörande tid på grund av de nya institutionerna: den nya kommissionen, den permanenta ordföranden i rådet och EU:s höga representant. Det är dock först och främst en avgörande tid därför att vi nu har möjlighet att med hjälp av Lissabonfördraget och de nya institutionerna göra det som måste göras för att hantera den värsta och djupaste krisen på 80 år som har fått allvarliga ekonomiska, finansiella men också sociala följder.

I tio år har EU-medborgarna följt en institutionell debatt och den 7 juni valde medborgarna detta parlament, som företräder 500 miljoner människor. Dessa människor håller ögonen på oss, de har förväntningar på oss och kräver svar av oss. De vill ha samordning och övervakning där det saknades styrning och att ansvarsetiken återupprättas som svar på bristande genomlysning och girighet. Vad de vill är alltså att vi kommer ur krisen och att vi kommer ur den i bättre skick, men utan att svika vår samhällsmodell.

Jag anser därför att det spanska ordförandeskapet gör rätt i att börja med att slå fast värderingarna: vikten av jämlikhet. EU bygger på jämlikhet, jämlikhet inför lagen, men också jämlikhet som själva ryggraden i samhällsmodellen, att bekämpa utestängning och diskriminering, att skydda samhällets svagaste, åtagandet när det gäller bekämpningen av könsrelaterat våld och den europeiska skyddsordern. EU bygger också på kvalitet som en hävstång för framtiden inom innovation och utbildning som alltid har varit ett sätt att öppna upp nya möjligheter för dem som inte har några i dag.

Ordförandeskapet har dessutom träffat rätt i fråga om innehåll och man har hänvisat till vikten av 2020-strategin, som visar att Lissabonstrategin inte fungerade, varför vi inte är nöjda och glada utan måste förbinda oss för mer innovation och bättre energikällor. Sedan har vi också den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, att verkligen åstadkomma något i Haiti och handlingsplanen när det gäller frihet, säkerhet och rättvisa.

Låt mig också säga att den även har träffat rätt i sin inställning och i sitt mod att verka för förändring trots nationella fördomar och trots nedgången eller resignationen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Rådsordförande Zapatero! Jag önskar er verkligen lycka och framgång, eftersom det kommer att gynna EU och dess medborgare.

Krisen kräver ett globalt förhållningssätt och lokala åtgärder, men ni måste förena er med alla andra. Tillämpa framgångsrika lokala och regionala modeller baserade på den reala ekonomin, samarbete mellan den offentliga

och den privata sektorn och närhet till folket. Ta med regionerna, utforma beslutsprocesser tillsammans med dem. Det innebär också att tillämpa Lissabonfördraget, som ger dem en roll för första gången.

I ert program glömmer ni regionerna, och ni förklarar inte hur subsidiaritetsprotokollet ska tillämpas. Ta risker och var innovativa men skaffa lite trovärdighet, för ingen här tror på vad ni säger sedan Spanien drog ned på sina budgetar för innovation.

Det gläder mig att ni stöder jämställdhet mellan män och kvinnor, men ert program är skrivet i maskulin form och språket vittnar inte om någon omsorg om jämställdhetsperspektivet. Verkar inte det vara ett dåligt tecken?

När det gäller Baskien, arbeta för fred, stöd den produktiva ekonomin, arbeta vidare med det baskiska snabbtåget och integrera vårt skattesystem, vårt polisväsende och vårt språk i EU-institutionerna. EU byggs genom att människor, kunskap, viljor och politiska realiteter sammanförs. Det är det som är parlamentet, och jag måste säga att ni har lagt fram ert program och er tidsplan för oss på ett bristfälligt sätt och alltför sent. Parlamentet förtjänar en respekt som jag inte har sett, inte ens vid det officiella öppnandet den 8 januari.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). - (ES) Välkommen, herr premiärminister! Jag är dock rädd för att ert ordförandeskap riskerar att ses som en politisk krokodil, dvs. med stor mun och stora idéer men utan öron att lyssna med.

Jag lovar er att inget skulle glädja mig mer än att om sex månader kunna gratulera er för att ni vidtagit åtgärder som gjort det möjligt för oss att ta oss ur krisen – något som verkligen kräver ökad och förbättrad ekonomisk styrning – och för att ni gett EU en ny organisation i socialt, ekologiskt och demokratiskt hänseende.

I dag måste jag dock erkänna min oro för att ordförandeskapets program är otydligt i fråga om exempelvis avsikterna när det gäller stimulansplaner. Dessutom sägs nästan ingenting om ekonomisk styrning av unionen.

För att kunna hantera en verklig skattereform, som innefattar EU-medel för att lägga grunden för socialpolitiken och som har en tydlig ekologisk dimension, måste vi klargöra att det är förorenarna som ska betala och att det även gäller dem som uppträder bedrägligt eller oansvarigt, oavsett om det handlar om en bank, ett multinationellt företag eller en skattesmitare. Jag ser emellertid också en viss försiktighet i era förslag och alltför många eftergifter för dem som utan att skämmas intecknar vår nutid och framtid i socialt och miljömässigt hänseende.

Å andra sidan står det klart att många toppmöten planeras under ert ordförandeskap – med både latinamerikanska länder och Medelhavsländer – men jag vill också framföra min oro i två hänseenden. För det första gäller det ert beslut att se över den universella jurisdiktionen, eftersom detta försvagar oss när vi står inför folkmord och brottslingar som omfattas av den universella jurisdiktionen, oavsett om de finns i Israel, Kina eller Guatemala. För det andra handlar det om fall som Sahara eller Colombia, bland många andra, där handelsavtal prioriteras före försvaret av mänskliga rättigheter.

Avslutningsvis vill jag dock gratulera er och ge er mitt stöd i en viss fråga, nämligen jämställdhet mellan kvinnor och män. Ja, där är ni trovärdiga, där ser jag potential, där tror jag att ni kan göra ett viktigt arbete, för ni har lyckats på många områden. Jag hoppas och tror att ni kommer att fortsätta att vara ett föredöme för många andra länder som ligger långt efter i det här avseendet – och ni kommer att ha parlamentets stöd i ert fortsatta arbete.

Adam Bielan (ECR). - (PL) Herr talman, herr Rodríguez Zapatero! Ert land har tagit över ordförandeskapet i ett oerhört besvärligt läge – det förhoppningsvis sista skedet i den värsta ekonomiska kris som drabbat vår kontinent på 80 år. Det är därför fullt förståeligt att era främsta prioriteringar för det kommande halvåret är att komma tillbaka till ekonomisk utveckling och att bekämpa arbetslösheten. Men om ni talar om ökad konkurrenskraft för EU:s ekonomi måste vi komma ihåg att det inte kan åstadkommas utan att ekonomin reformeras och uppbyggnaden av den gemensamma marknaden slutförs. Ett annat krav är att vi bekämpar den ekonomiska nationalism som på nytt blossat upp i exempelvis Frankrike.

Det gläder mig att frågan om energitrygghet också har tagits med bland Spaniens prioriteringar. Jag kommer från Polen, där vi bättre än i de flesta länder har förståelse för behovet av att diversifiera försörjningen med material som används för elproduktion. Det handlar då om att diversifiera försörjningskällorna och inte bara distributionskanalerna, som lobbyister som arbetar för det ryska företaget Gazprom försöker övertyga oss om. Jag hoppas att ni om ett halvårs tid kommer att kunna visa verkliga framsteg även på det här området.

Slutligen har vi frågan om EU:s utvidgning, som Miguel Ángel Moratinos nyligen med rätta framhöll som en fråga av grundläggande betydelse. Vi håller vår debatt i dag i ett skede då vårt viktiga grannland Ukraina, som också är ett viktigt grannland i energitrygghetshänseende, just klarat sitt nästa demokratiprov. Jag hoppas att vi om ett halvår kommer att kunna säga att Ukraina har kommit närmare ett EU-medlemskap.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! I det spanska ordförandeskapets redogörelse för prioriteringarna på konsumentområdet ägnas sammanlagt två rader åt programmet för styrelseformer. Det åskådliggör den vikt man fäster vid konsumentskydd. Vi undrar därför vad ordförandeskapet tänker göra när det gäller medborgarnas rättigheter. Tänker man slå vakt om dem genom att se över förslaget om fullständig harmonisering till det sämre, eller tänker man begränsa de åtaganden som tillkännagetts?

Avsaknaden av visioner inom den sociala sektorn begränsar sig inte till konsumentområdet. Arbetslöshet till följd av den senaste tidens kris drabbar EU-medborgarna hårt, och de väntar på åtgärder. Framför allt ungdomar befinner sig på ett gungfly. Ordförandeskapets svar är att främja ungdomars anställbarhet genom lärlingsprogram, vilket bara förvärrar exploateringen av dem och ytterligare ökar företagets orimliga vinster. Vi uppmanar det spanska ordförandeskapet att se över sitt program för att värna om fasta anställningar för EU-medborgarna.

Rolandas Paksas (EFD). – (LT) Jag hoppas också att det spanska ordförandeskapet blir framgångsrikt och att Spanien, vid sidan av de prioriteringar som angetts, också kommer att uppmärksamma ett synnerligen aktuellt problem, nämligen mänskliga rättigheter och friheter. En undersökning av CIA-fängelset som gjorts av det litauiska parlamentet avslöjade att det i en annan stat, en europeisk stat, inrättats infrastruktur för olagligt fängslande av människor. EU och Förenta staterna kan sägas vara två hörnstenar i den globala politiken och ekonomin, allierade och partner med samma rättigheter, men det betyder inte att CIA-agenter har rätt att spela herrar i suveräna stater på sin egen bakgård. Jag anser att Europaparlamentet bör göra en förnyad undersökning av olagliga överlämnanden och fängslanden i europeiska stater. Resultaten av denna undersökning bör ligga till grund för ett dokument där man kräver att medlemsstaterna villkorslöst garanterar varje medborgares rättigheter och friheter.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Det spanska ordförandeskapets uttalanden om invandringspolitik och framför allt gränskontroller är märkligt obeslutsamma. I synnerhet Spaniens tro att sådana frågor bör regleras på EU-nivå ekar mycket tomt med tanke på landets masslegalisering av olagliga invandrare nyligen. Snart blir det också, låt oss säga, nordligare EU-länder som får betala priset för detta, utan att någonsin ha haft något att säga till om i frågan. Det slog mig också att det spanska ordförandeskapet fortsätter att förespråka en aktiv invandringspolitik i en tid av mycket allvarlig ekonomisk kris, när ingen vet hur många miljoner européer som är arbetslösa. Vad vi verkligen måste göra är att stänga våra gränser, på allvar sätta stopp för invandringen och, givetvis, ge ekonomiskt stöd till länder som behöver det. Den fortsatta storskaliga invandring ni förespråkar kan bara leda till storskaliga problem.

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman, herr Rodríguez Zapatero! Jag måste ge er en komplimang för er vältalighet. Men vad har ni egentligen att säga? Vad är ert budskap till oss? Vad är innebörden i det ni sa? Jag har hört många anföranden – ni är den 32:a regeringschef jag har lyssnat till – men jag har sällan hört något med ett så till intet förpliktande innehåll. Med tanke på krisen, det kommande toppmötet, den nödvändiga skärpan i regleringen av finansmarknaderna och det faktum att rådet har låtit kommissionen klara sig själv de senaste månaderna, var är er strategi?

Martin Schulz måste ha befunnit sig i ett annat rum om han rekommenderar att vi anammar den spanska regeringens modell här. Jag vill klargöra en sak: EU har inte råd med en arbetslöshet på 20 procent. Vad är det då som är så bra med den spanska modellen? Hur har ni reagerat på krisen? Hur kan ni samordna saker och ting här? Vi efterlyser ledarskap från er sida. Då kommer vi att stödja er. Men vad kan vi göra med något som är så till intet förpliktande? Det är klart att vi är motståndare till våld inom äktenskapet, vem är inte det? Ert enda konkreta förslag var elbilen. Med krisen och toppmötet i åtanke, är det allt ni har att komma med, herr Zapatero? Jag är också bestört över att kommissionens ordförande fick lov att läsa ur fördraget för er i frågan om samordning av den ekonomiska politiken. Ni lyssnade mycket uppmärksamt för det var uppenbarligen första gången ni hörde det!

Allt jag kan säga är att ni bör följa rekommendationerna från er partikollega Joaquín Almunia. Han stod emot rådets motstånd mot stabilitets- och tillväxtpakten. Han bör vara ett föredöme för er. Hjälp honom att trygga stabilitets- och tillväxtpakten. Hjälp honom med det och vi kommer att stå på er sida. Men med de här till intet förpliktande utopierna kommer vi ingen vart i EU.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande! Jag tror inte att Werner Langen lyssnade särskilt noga, för då hade han hört att det talades om en tydlig moderniseringsstrategi och en social pakt. Det förvånar mig inte att ni inte hörde den sociala pakten nämnas, för det är en viktig del av denna strategi. José Luis Rodríguez Zapatero nämnde definitivt arbetslösheten, även arbetslösheten i sitt eget land. Arbetslösheten som helhet är något som oroar oss. Men det är inte han som bär ansvaret för den; de ansvariga är de som de senaste åren har fört en politik som går ut på största möjliga avreglering. De bland er som bidragit till detta bär ansvaret.

Den här sociala pakten behövs verkligen nu, för vi vet att vi måste konsolidera budgetarna. På den punkten har ni rätt, men bara delvis. Vi vet emellertid också att detta inte får ske på bekostnad av samhällets utsatta medlemmar. Man behöver nämligen bara läsa dagens tidningar för att inse att det i dag finns många som t.ex. inte har någon arbetslöshetsförsäkring. Det är inte bara tragiskt för de enskilda människorna utan också något som påverkar den ekonomiska tillväxten, för vi vet mycket väl att människor i de lägre samhällsklasserna drar ned på sin konsumtion i motsvarande utsträckning, och otillräckliga konsumentutgifter är en av orsakerna till att den ekonomiska utvecklingen och tillväxten hotas. Om vi inte skyddar de utsatta samhällsmedlemmarna med hjälp av en social pakt innebär det inte bara ett misslyckande för mänskligheten utan även ett misslyckande för den ekonomiska utvecklingen. Den sociala pakten är därför mycket viktig.

Herr Zapatero! När det gäller i synnerhet den sociala pakten har ni vårt fulla stöd.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (ES) Herr Rodríguez Zapatero! I september förra året närvarade kommissionsledamot Joaquín Almunia i parlamentet, i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Sedan han redogjort för den tyska exportens återhämtning och den franska konsumtionens tillväxt sade Joaquín Almunia att krisen skulle bli mycket långvarigare och djupare i Spanien.

Europeiska kommissionen förutsåg i själva verket en fortsatt ökad arbetslöshet och en betydande försämring av de offentliga finanserna för Spanien under de närmaste åren, och i år är det högst sannolikt att vi får se en minskning av bankernas utlåning till familjer och företag.

I september frågade jag kommissionsledamot Almunia varför Europa höll på att återhämta sig och varför Spanien sjönk allt djupare ned i träsket och han svarade ordagrant "därför att den spanska regeringen inte genomför de reformer som ni och jag är överens om". Krisen är global, men lösningarna är lokala. Många europeiska länder var snabba att bekräfta att det handlade om en kris, vidtog snabba åtgärder och håller redan på att återhämta sig. Ni har låtit två år gå till spillo och kommer fortfarande inte med några konkreta lösningar.

Ni har brutit PSOE:s fina tradition i Europa. Felipe González hade Europas socialdemokratiska reformvänner som referenspunkt, men ni står mycket närmare en revolutionär sydamerikansk populistisk politik. Reformerna gör mer än revolutioner för att hjälpa nationer framåt, och EU är ett utmärkt föredöme i detta avseende. Kom hit med ödmjukhet och ta lärdom i stället för att försöka läxa upp oss.

Två specifika frågor: När kommer vi att kunna tala katalanska här i kammaren? Och till sist, när kommer den spanska staten att upphäva de internationella fördrag som förbjuder 23 länder att flyga till Barcelonas flygplats?

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE). – (ES) Goddag, herr Rodríguez Zapatero. För ett par år sedan försäkrade ni oss att Spanien hade gått förbi Italiens produktion per capita och snart skulle gå förbi Frankrikes. I dag har dock Spanien, enligt internationella kreditvärderingsinstitut, EU:s högsta fattigdomsindex, med en arbetslöshet på 20 procent och ett underskott på 78 miljarder euro.

Vad har hänt, herr Zapatero? Kommer ert ekonomiska recept för EU att vara samma som ni har tillämpat i Spanien?

Detta underskott har inte heller använts för att bygga upp en omfattande kommunikationsinfrastruktur. När kommer vi, EU:s medborgare, att få en järnvägsförbindelse för godstransport som förbinder kontinentens norra och södra delar och passerar Medelhavskusten?

Det är ett underskott som inte heller använts för att driva fram förändringar av produktionsmodellen. Hur ska vi européer kunna tro på er vilja att genomföra EU:s digitala agenda när ni just halverat forskningsbudgeten?

Slutligen – till skillnad från era europeiska kolleger som är företrädare här vägrar Spanien fortfarande att erkänna Kosovo. Hur länge kommer ni att fortsätta att dra fördel av det internationella samfundets tålamod och vägra att godta folkomröstningar om självbestämmande som ett demokratiskt uttryck för folkets vilja?

Lajos Bokros (ECR). – (ES) Det är betydelsefullt, och också symboliskt, att premiärministern i ett land som nu har EU:s högsta arbetslöshet talar om vikten av att skapa sysselsättning. Jag vill därför fråga den spanska regeringens premiärminister vilka specifika åtgärder som är viktigast för att nå målet med minskad arbetslöshet, inte bara i Spanien utan även i övriga EU?

Den spanska regeringens program är oerhört ambitiöst. Man vill anta en ny strategi för tillväxt och sysselsättning. Samtidigt glömmar man gemenskapens Lissabonprogram, enligt vilket EU skulle omvandlas till världens mest konkurrenskraftiga region. Hur kan man tänka sig en ny strategi och utforma den inom en månad utan att först analysera orsakerna till att det tidigare programmet misslyckades?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Denna period bör förebåda en fullständig förvandling av EU:s politik och prioriteringar.

Arbetslösheten har nått alarmerande nivåer, med mer än 24 miljoner arbetslösa och en ökning med över 5 miljoner bara det senaste året – en situation som även har förvärrat fattigdomen, som nu drabbar mer än 80 miljoner människor. Vi behöver utarbeta en pakt för social utveckling och framsteg som syftar till produktion, särskilt inom jordbruk och industri, till arbete med rättigheter och till social integration, i stället för att som rådsordföranden stå fast vid stabilitetspakten, med dess liberaliseringar och nyliberala diktat.

Som vi redan sett var det de som bidrog till de tilltagande orättvisorna och till prioriterandet av högre vinster för de största ekonomiska och finansiella aktörerna. Samtidigt är det i genomsnitt mer än 21 procent av ungdomarna som inte kan hitta arbete i EU, ett av fem barn lever i fattigdom, och diskrimineringen av kvinnor ökar på nytt. Mot denna bakgrund består utmaningen nu i att bryta med dagens politik ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Enligt Eurobarometerens indikatorer har Spanien den fjärde högsta andelen människor – 21 procent – som lever på fattigdomsgränsen, efter Lettland, Rumänien och Bulgarien.

Under dessa omständigheter, och med tanke på de uppgifter som bringats i dagen vid flera tillfällen, inte minst gällande arbetslösheten, undrar jag vilket slags invandringspolitik det spanska ordförandeskapet föreslår? Det spanska ordförandeskapet säger att man vill öka invandringen.

I nuläget tycker jag att allt detta framstår som klart motsägelsefullt. Varför menar Madrid att Spanien och EU-länderna – för det är inte bara Spanien som har denna arbetslöshetssituation – behöver importera ny arbetskraft? Vill vi ha nya invandrare som varken har hem eller jobb? Vill vi öka det redan oroande antalet människor som lever på fattigdomsgränsen?

Jag anser att vi i stället måste inrikta oss på ett grundläggande mål när det gäller invandring, nämligen att integrera de invandrare vi redan har i vårt land och stoppa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Välkommen, herr Rodríguez Zapatero. Jag ska medge att jag som stockkonservativ hade föreberett mig för denna debatt som om det handlade om tjurfäktnings. Ni har dock talat om jämställdhet och mänskliga rättigheter på ett sådant sätt att jag nu inser vad som förenar oss och inte vad som skiljer oss åt. Ni har varit en försiktig matador och jag ska vara en försiktig tjur och stanna kvar i min inhägnad.

Låt mig dock återkomma till två oerhört tröttsamma frågor om hur ni kan bidra till tolkningen av Lissabonfördragets genomförande. Ni har i ert land på olika områden infört politik grundad på subsidiaritetsprincipen och stöder därigenom de identitetsrelaterade kraven från många befolkningsgrupper, från katalanerna till baskerna, från valencierna till galicierna, och det har inte varit okontroversiellt.

Hur tänker ni nu upprätthålla subsidiaritetsprincipen i förhållandet mellan medlemsstaterna och EU – med andra ord, medlemsstaternas krav på erkännande av sina egna traditioner, sina egna identiteter, sina egna värden – så att EU:s grundläggande princip, "Förenade i mångfalden", bekräftas?

Min andra fråga gäller rollen för den höga representanten för utrikes frågor: Efter Lissabon, vem av er själv, ordförande Herman Van Rompuy och ordförande José Manuel Barroso bär ansvaret för att förklara för baronessan Catherine Ashton att det kanske efter tolv dagar är dags att sätta sig på ett plan och flyga till Haiti? Att det är dags att EU:s utrikespolitik får inte bara en budget utan också ett ansikte och en mänsklig förmåga att stödja, precis som de andra ledarna för internationella organisationer har gjort? Om vi inte blandar ihop Haiti med Tahiti, vill säga.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Herr talman! Det spanska ordförandeskapet är det första på posten enligt det nya Lissabonfördraget.

Det här är den första utmaningen. Vi har fördraget, men det måste förstärkas och det krävs mer. En del av detta "mer" skulle kunna vara den europeiska sociala pakten och europeisk ekonomisk styrning, men alla dessa delar kräver större ekonomiska resurser från EU och harmonisering av medlemsstaternas skattepolitik. Tyvärr har sådana strävanden alltid underminerats av nationella regeringar.

Jag hoppas att det spanska ordförandeskapet kommer att kunna samordna dem bättre än tidigare.

Det spanska ordförandeskapet bör ta itu med EU:s två största motsägelser: motsägelsen mellan alleuropeiska behov och europeiska nationella egoister, och motsägelsen mellan utvecklingsnivån i unionens västra respektive östra delar, med de politiskt känsliga konsekvenser det får. Den politiska känsligheten skiljer sig åt i de två delarna. Man upplever att det behövs mer Europa, och det behovet ser något olika ut i de två delarna på grund av sociala och ekonomiska klyftor. Jag hoppas att det spanska ordförandeskapet kommer att kunna hantera detta.

Det handlar verkligen om utmaningar som återigen kräver större gemensamma resurser och bättre politisk sammanhållning. Jag menar därför att vi inte bara måste läsa fördraget, som är riktigt på alla sätt och ger oss möjlighet till större sammanhållning, utan också ge ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Herr talman, herr Barroso, herr rådsordförande! Spanien tar nu över ordförandeskapet för Europeiska unionen för fjärde gången. Ni vet hur samarbetet med Europaparlamentet fungerar i en rad mycket olikartade situationer.

Nu har vi Lissabonfördraget, vilket betyder att Europaparlamentet nu är er viktigaste kontaktpartner. I ert program säger ni att ni vill förankra EU hos dem som ger det dess legitimitet, nämligen hos EU-medborgarna. Det är ett mycket ambitiöst mål. Vägen dit kan bara gå via dem som företräder EU-medborgarna, dvs. parlamenten. Det gläder mig därför mycket att höra er säga att samarbete mellan de nationella parlamenten, parlamenten i EU:s medlemsstater, och Europaparlamentet är hörnstenen i det sammanhanget. Ni vill föra parlamenten närmare varandra för att kunna föra medborgarna närmare varandra, och det är bra.

Ni har ett stort ansvar i det här avseendet, eftersom ni är det första ordförandeskapet efter Lissabonfördragets ikraftträdande. Andra ordförandeskap kommer att använda er som exempel. Det är ni som så att säga skapar blåkopian. Jag hoppas att kommande ordförandeskap får jämföra sig med er när det gäller samarbetsstrukturer. Jag önskar er all framgång!

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Ordförandeskapet vill påskynda anslutningsförhandlingarna, även dem med Island. Min grupp motsätter sig inte det landets anslutning i sig, men osäkerheten kring återbetalningen av Icesave-lånen till Storbritannien och Nederländerna är alltför stor i nuläget. Island och Icesave har tagit stora risker i många år. Det tycktes inte finnas några som helst gränser, och konsumtionen och beviljandet av lån bara rullade på. Internationella organ som Internationella valutafonden varnade för riskerna, men nej, man fortsatte ohejdat på samma sätt tills lågkonjunkturen slog till. Och nu faller regeringen i Reykjavik krokodiltårar, märkligt nog. Det hade länge funnits tecken på att saker och ting kunde gå allvarligt fel. Varnad är väpnad. Kort sagt kan Island gå med i EU om man fullgör sina internationella förpliktelser, och det har tydligt angetts hur och när Icesave-lånen ska betalas tillbaka. Det är det enda sättet att bygga upp det förtroende som krävs för ett medlemskap.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Herr Rodríguez Zapatero! Ni vet lika väl som jag att produktionstillväxten i EU kommer att vara långsam och matt de kommande åren. Med tanke på detta förstår jag inte varför ni

insisterar på att dra tillbaka stabilitetspakten i dess ursprungliga form, eller med krympta offentliga investeringar och sociala utgifter.

Jag vill också fråga er om det ni inte tog upp i ert anförande. Varför sade ni inget om skatteparadis? Varför sades ingenting om vissa medlemsstaters motstånd mot banksekretess? Varför sades inget om ett verkligt EU-initiativ för beskattning av finansiella transaktioner?

Den fråga jag vill ställa till er är kort sagt denna: Varför saknar era åtaganden alltid ekonomisk rättvisa, ett minimum av rättvisa i ekonomiska frågor?

Enikő Győri (PPE). – (HU) Bland de gemensamma målen vill jag framhäva hanteringen av den ekonomiska krisen och skapandet av nya arbetstillfällen. Vi är alla medvetna om att det finns tecken på återhämtning i vissa länder, men det återspeglas inte i den generella sysselsättningssituationen. Vad EU-medborgarna verkligen behöver är arbeten. Det är den enda godtagbara grunden för en förnyelse av Lissabonstrategin. Vi får inte göra om Lissabonstrategins misstag i det nya programmet EU 2020. I nuläget kan vi inte se vad som skiljer det från sin föregångare och gör det mer trovärdigt. Hittills har vi bara hört talas om sloganliknande mål och ett oerhört pressat schema för antagandet.

Om Europaparlamentet deltar i processen på ett sätt som står i proportion till dess betydelse är det omöjligt att slutföra processen före utgången av andra kvartalet. Vi behöver ett moget och harmoniserat program i stället för en hastigt hopkommen kommunikationskampanj. Låt oss fundera över följande. Hur ska ansvaret delas mellan medlemsstaterna och unionen? Hur ska strategins genomförande kontrolleras? Vem vill vi att den nya strategin ska gynna? Hur ska unionen företräda alla sina regioners intressen, och inte bara vissa industriers, företags eller länders intressen? Hur ska sammanhållnings- och strukturpolitiken harmoniseras? När man arbetar under press hinner man inte besvara alla dessa frågor. Skyndsamhet får konsekvenser för kvaliteten.

Jag vill göra er uppmärksamma på två EU-frågor som finns med bland målen för det kommande ungerska ordförandeskapet. Den första gäller utarbetande av en gemensam vattenförvaltningsstrategi, eftersom vatten är vår gemensamma rikedom. Tanken på Donau som en grön korridor hänger samman med detta. Vårt andra mål är att ge EU:s regioner ett handtag. Vi måste utnyttja styrkan i dessa gemenskaper.

Marita Ulvskog (S&D). – Tack för en stark social dagordning – den kommer vi att stötta er med hela vägen. Jag har två frågor. Den första handlar om Köpenhamnstoppmötet. Det blev ett misslyckande och frågan är hur vi nu ska kunna ta tillbaka initiativet när det gäller kampen mot klimatförändringarna. Kan Spanien lägga grunden för ett bindande klimatavtal i Mexiko, där vi inte fördjupar klyftan mellan världens fattiga länder och världens rikare länder? Är det till exempel möjligt att försöka säkra en finansiering av klimatsatserna som inte tar pengar från det ordinarie EU-biståndet för fattigdomsbekämpning? Det vore en viktig sak för det spanska ordförandeskapet.

När det gäller den sociala pakten låter det väldigt spännande. Men det finns ett allvarligt problem: det finns inte längre någon vettig balans mellan Europas löntagare och Europas arbetsgivare. Vi har ett utstationeringsdirektiv som har rubbat den balansen och som sätter en sådan social pakt i fara. Det blir för mycket av lönedumpning och för mycket av råexploatering.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka premiärministern för hans mycket uppriktiga och europeiska anförande vid inledningen av Spaniens ordförandeskap. Det här är normalt sett ett tillfälle att vara artig, och mina kolleger vet att jag alltid är mycket artig, men jag måste återkomma till frågan om de många brittiska medborgare och andra EU-medborgare som har svårigheter därför att de förlorar sina hem i Spanien.

Jag vill inte göra som den föregående talaren och ta upp det ur ett antieuropeiskt perspektiv. Jag tar upp det ur ett proeuropeiskt perspektiv. Vårt parlament har gång efter annan utarbetat betänkanden och hållit utfrågningar genom vårt utskott för framställningar. Det är ett europeiskt problem. Det är ett problem som rör fri rörlighet. Det är ett problem som rör unionsmedborgarskap. Det är ett problem som rör europeisk rättvisa och tillgång till rättslig prövning i civilmål.

Jag är ledsen, herr premiärminister. Ni sade många oerhört fina saker om EU-medborgarskap och rättvisa och hederlighet. Jag hoppas verkligen att ni kommer att kunna stå för dessa uttalanden inför de EU-medborgare som riskerar att bli hemlösa och förlora sina besparingar i ert land på grund av något som för parlamentet tyvärr framstår som administrativa missförhållanden.

Evžen Tošenovský (ECR). – (CS) Herr premiärminister! I programmet med ert ordförandeskaps prioriteringar nämnde ni även, i transportavsnittet, Galileo-projektet. Galileo-projektet är ett av EU:s största och mest komplexa. Detta projekt bör redan under det spanska ordförandeskapet gå in i genomförandefasen. Jag vill be er att ägna mer uppmärksamhet åt detta projekt, som är komplext inte bara tekniskt sett utan även i ekonomiskt hänseende, eftersom det inte bringats någon riktig klarhet i finansieringen. Tack vare det spanska ordförandeskapet tror jag att detta program kommer att kunna genomföras framgångsrikt och hela projektet inledas. Det är en enorm uppgift för det spanska ordförandeskapet, eftersom det måste följas av andra mycket viktiga projekt gällande innovation, telekommunikation och andra närliggande frågor.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Herr talman, herr rådsordförande, ordförande Barroso, kommissionsledamot Almunia! Även jag vill koncentrera mig på EU 2020-strategin, eftersom det i dessa kristider är viktigare än någonsin att EU arbetar för sina medborgare och deras jobb. Ni har tillkännagett att EU 2020 är en viktig prioritering, men vid invigningen av ert ordförandeskap i Madrid gjorde ni några kontroversiella politiska uttalanden och fick en hel del kritik, trots att det faktiskt är ett viktigt ansvar att se till att medlemsstaterna håller samma linje. Det kräver diplomati. Kanske är dessa uttalanden från er, det spanska ordförandeskapet, besvärande för ordförande Herman Van Rompuy? Kanske bör ni som medlagstiftare och viktig partner till Europaparlamentet nu, under Lissabonfördraget, arbeta mot lagstiftningsprogrammet? Är det inte i själva verket ert jobb att få till stånd en beslutsam reglering av finansmarknaderna? Det ingår ju också i ert program. I det avseendet var den kompromiss om finansiell tillsyn som nåddes i rådet i december trots allt en besvikelse för parlamentet. Kanske bör ni lägga mycket mer energi på detta, och även på den inre marknaden, där det finns stort utrymme för förbättring? Det här är viktigt för våra små och medelstora företag, vår drivkraft för sysselsättning.

När det gäller EU 2020 vill Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) givetvis också se ett slut på att medlemsstaterna kan göra som de vill och i stället se specifika förslag – här vänder jag mig också till ordförande Barroso – om en gedigen, öppen styrelsestruktur där hänsyn också tas till subsidiariteten. Bryssels befogenheter innefattar t.ex. inte pensionsåldern. Bör Bryssel fatta beslut om reformer av medlemsstaternas arbetsmarknader eller utbildningssystem? Låt oss vara beslutsamma, men låt oss också respektera subsidiariteten.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Det program ni har presenterat är mycket ambitiöst – det kan göra det möjligt för EU att göra stora framsteg: Eftersom jag fått tillfälle att träffa flera medlemmar av er regering vet jag också att de i yrkesmässigt hänseende är mycket kunniga och väl förberedda för att genomföra detta program – jag gratulerar er.

Jag ser särskilt fram emot att samarbeta med justitieministern och inrikesministern, för det är det område jag inriktar mig på som vice ordförande för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet. Vi har ett omfattande arbete och ett antal åtgärder framför oss, inklusive dem som nämndes vid vårt sammanträde i går kväll och framför allt avsåg rättsliga och inrikes frågor. Det spanska ordförandeskapet har beslutat att ta itu med dem på ett modigt sätt.

Det finns många frågor och behövs många lösningar när det gäller EU-medborgarnas grundläggande rättigheter, inklusive materiella och processuella rättigheter för parter i tvistemål och brottmål och frågan om skydd med avseende på återinförandet av den sociala dimensionen i EU:s politik. Vi måste vara uppmärksamma på invandrings- och asylfrågor, och jag tror att vi ...

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! En av de förändringar som premiärministern talade om i morse är medborgarinitiativet. Jag tycker verkligen att det är passande att ett av de länder vars medborgare röstade ja till konstitutionen är det land som kommer att börja genomföra Lissabonfördraget. När jag försökte värva röster för ett ja till Lissabonfördraget på Irland hänvisade jag faktiskt ofta till Spanien och det spanska folket.

Som politiker har vi dock ett ansvar för att se till att medborgarna känner till medborgarinitiativets verkliga potential men också dess begränsningar. Vi vet att det inte bara handlar om en miljon underskrifter i vilken fråga som helst. Frågan måste ligga inom EU:s behörighetsområde och vi får inte lova mer än vad vi kan leverera.

För det andra nämnde ni livsmedelstrygghet, herr premiärminister. Det gläder mig att se att ni gör framsteg i jordbruksrådet med frågan om att förbättra livsmedelskedjan. Livsmedelstrygghet kan inte garanteras – och kommer inte att garanteras – om inte våra jordbrukare kan få en rimlig och någorlunda stabil inkomst.

Slutligen vill jag berömma er för ert initiativ att utrota det könsrelaterade våldet. Jag ser fram emot att få höra mer om det.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Jag vill till att börja med uttrycka förhoppningen att det spanska ordförandeskapet kommer att nå konkreta resultat till slutet av juni, trots programmets relativt generella karaktär.

Jag välkomnar att ordförandeskapet är angeläget om att utveckla det europeiska forskningsområdet och säkra rörlighet för forskare. Det kommer dock att bli svårt att åstadkomma i en tid som präglas av arbetsmarknadsrestriktioner. Jag hoppas att arbetsmarknadsministrarnas informella möte i slutet av månaden kommer att ge konkreta resultat på det här området.

Programmet innefattar också en översyn av handlingslinjerna för TEN-T. Det vore önskvärt att man i samband med översynen också tar hänsyn till Donaustrategin, som är ett åtagande från Europeiska kommissionens sida för 2010 även om den inte nämns uttryckligen i ordförandeskapets program.

Inom energisektorn vore det önskvärt att förbättra den europeiska handlingsplanen för energieffektivitet och anta energihandlingsplanen för 2010–2014. När det gäller den förra anser jag att översynen av den även bör innefatta ett förslag om finansiella resurser, särskilt med sikte på byggnaders energieffektivitet. Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa har innefattat EU:s medverkan i finansieringen av gasledningen Nabucco. Det ligger i EU:s intresse att denna finansiering fortsätter även inom ramen för energihandlingsplanen för 2010–2014.

Vad det östliga partnerskapet beträffar bör det påpekas att EU:s förbindelser med Ukraina är oerhört viktiga. Jag vill också passa på att be er att inte glömma södra Kaukasus, som är en viktig alternativ energikälla för EU, eller Moldavien, som är i stort behov av stöd från EU nu under övergången till demokrati.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, herr Zapatero! Tack för ert stora engagemang under denna valperiod för de frågor ni har nämnt, även om det nu inte längre handlar om att räkna upp alla viktiga frågor utan om att göra konkreta insatser för att ge EU nytt liv.

Vi måste avsluta denna period som handlat om att inrätta institutionella strukturer och i stället ta itu med de viktiga frågor som fortfarande hindrar EU från att konkurrera på lika villkor med sina internationella partners. Vi måste få veta om EU mycket snart kommer att kunna ta plats i FN och G20, om det vill ha större skattemässig och social harmonisering och vilka resurser det vill satsa på den europeiska ekonomin för att verkligen kunna göra det som dess internationella konkurrenter gjort.

Vi – och detta säger jag även till ordförande José Manuel Barroso – måste komma med konkreta åtgärder för att ge EU nytt liv, för om sex månaders tid kommer vi inte att se samma resultat som vi sett tidigare under andra omständigheter. Vi vill också veta om vi äntligen har kommit dithän att, som Henry Kissinger skulle ha sagt för trettio år sedan, de främsta ledarna i världen vet vilket telefonnummer de ska slå när de behöver tala med någon i Europa, i stället för att bara kontakta medlemsstaterna.

Det som står på spel är EU:s värdighet såsom den framgår av Lissabonfördraget, men också den europeiska sociala modellen, denna grundläggande demokrati som vi ledamöter i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet med eftertryck kräver och som vi vill att våra medborgares framtida välfärd ska baseras på.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Herr talman, herr Rodríguez Zapatero, herr Barroso! Jag vill klargöra att det finns vissa tvetydigheter i det anförande vi har hört här, särskilt när det gäller ekonomiska frågor. Målen och de syften som angetts är vettiga, men vissa oklarheter kvarstår. Framför allt finns det inga konkreta åtgärder för att bekämpa arbetslösheten. Trots detta förbehåll vill jag dock i mitt anförande koncentrera mig på institutionella frågor.

Det spanska ordförandeskapet talar mycket om frågan om medborgarinitiativet, och om ett snabbt inrättande av systemet för den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Jag tror att det i dag, på institutionell nivå, också är viktigt att säga något om förbindelserna med de återstående institutionerna, eftersom vi befinner oss i ett inledningsskede när det gäller Lissabonfördraget.

Jag anser också att det är viktigt att rådet och det spanska ordförandeskapet tydligt visar en vilja att samarbeta med kommissionen och parlamentet, för att klargöra hur förbindelserna mellan kommissionen och parlamentet kommer att fungera inom ramen för Lissabonfördraget – det spanska ordförandeskapet har ju nu en unik möjlighet att skapa prejudikat.

Vad det spanska ordförandeskapet gör med avseende på de tidigare nämnda förbindelserna med å ena sidan kommissionen och å andra sidan parlamentet, och med Europeiska rådets ordförande själv, vittnar tydligt om vad som kommer att ses som Lissabonfördragets framgång.

Mot den bakgrunden skulle jag vilja ha tydligare information om hur ni ser på strukturen för förbindelserna mellan det roterande ordförandeskapet, kommissionen, parlamentet och rådets ordförande.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Käre premiärminister Zapatero! Välkommen, lycka till och tack för ert anförande. Tack framför allt för att ni nämnde den europeiska sociala stadgan. Äntligen är det någon i rådet som förstår att EU inte kan byggas utan arbetstagarna, och än mindre mot arbetstagarna.

Äntligen är det någon i rådet som börjar förstå att vi har ett mycket allvarligt problem, med miljontals desillusionerade människor och fackliga organisationer som känner sig uteslutna från den europeiska integrationsprocessen – en process som bara ser till näringslivsperspektivet, har förlorat sina politiska ambitioner och i stort sett saknar sociala ambitioner.

Det är två saker som har förgiftat förbindelsen med parlamentet och med fackföreningsrörelsen. Den ena är den Europaomfattande arbetarrörelsen, som innebär ett hot mot nationella sociala modeller, och den andra är arbetstidsdirektivet, som hotar historiska landvinningar och förenandet av yrkesliv och privatliv.

Ni talade om sex månader av förändring. Förändrade förfaranden och en förändrad riktning. Ni kommer inte att kunna förändra allt, men slå in på en ny väg, en väg som EU behöver, för EU behöver arbetstagare och det kommer inte att vara möjligt att bygga bara ett ekonomiskt Europa; det måste också vara ett politiskt och socialt Europa.

4. Välkomsthälsning

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag har fått veta att vi har en delegation från Sydkoreas nationalförsamling på åhörarläktaren, och vi vill hälsa dem varmt välkomna. Vi välkomnar dem och deras ledare, Lee Kang Rae, till det tolfte interparlamentariska mötet mellan vårt parlament och deras lands parlament.

Europaparlamentet har alltid stött fred och stabilitet samt försvaret av mänskliga rättigheter på den koreanska halvön. Vi välkomnar givetvis Sydkoreas alltmer aktiva roll på den internationella scenen, och vi önskar dem också all framgång som ordförande för G20 i år.

Vi känner till det övergripande associeringsavtalet mellan Sydkorea och EU, som snart går in i ratificeringsfasen. Vi lyckönskar därför våra koreanska kolleger. Vi hoppas att deras besök blir en framgång och, framför allt, att de finner nöje i att följa en debatt av så grundläggande betydelse som den som just nu pågår här i kammaren.

5. Presentation av det spanska ordförandeskapets arbetsprogram (fortsättning på debatten)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Vi fortsätter nu med debatten om presentationen av det spanska ordförandeskapets arbetsprogram.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som ordförande för parlamentets utskott för konstitutionella frågor är jag glad över att det spanska ordförandeskapet fäster vikt vid fullgörandet av de strukturreformer som anges i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt när det gäller europeiska avdelningen för yttre åtgärder, medborgarinitiativet och EU:s efterlevnad av den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. För detta har mitt utskott redan utsett en föredragande, spanjoren Jáuregui Atondo, som ni redan känner.

I en intervju i den spanska tidningen *El País* förra söndagen uttryckte dock ni, herr Zapatero, önskan att lagen om religiös frihet ska ge till resultat att Spanien går mot en normalisering inom alla sina offentliga institutioner.

Jag skulle följaktligen i detta sammanhang vilja föreslå att vi helt kort funderar över det faktum att EU:s strukturer är ett medel för att nå ett mål, och EU:s mål bekräftas i artikel 2 i Lissabonfördraget: att främja värdighet, jämlikhet, frihet och solidaritet. Jag känner därför viss oro över den riktning som denna debatt om värden håller på att få.

Kulturell enighet kommer före ekonomisk enighet. Den europeiska andan är starkare än den offentliga – förlåt mig, rättsliga – strukturen. Den europeiska andan har sina rötter i det antika Greklands känsla för sanning och skönhet och i Roms rättvisekult, och med detta storslagna arv som grund är det kristendomen som har lagt till människovärdet – där alla människor är jämlikar, från befruktningen till den naturliga döden.

I dag är det i Kristi kors namn som vi vill åka till Haiti och finnas i Haiti, för i centrum för detta står alla människor, och framför allt de fattigaste.

Jag vill därför fråga er vad "normalisering" betyder med avseende på religionsfrihet? Betyder det kanske att alla medborgare ska förhindras att offentligt ge uttryck för sin religion? Betyder det att vi ska glömma våra länders rötter, även de kristna rötterna?

Kader Arif (S&D). – (FR) Herr talman, herr Zapatero, herr Buzek, mina damer och herrar! I dessa kristider får handelspolitiken en allt viktigare plats i den offentliga debatten, eftersom européerna i allt större utsträckning inser att den handelsstrategi som införs på EU-nivå har direkt betydelse för tillväxten och sysselsättningen.

I ett läge där den internationella konkurrensen ökar har jakten på kostnadsminskningar lett till alltför många förlorade arbetstillfällen eller omlokaliseringar. Mot den bakgrunden anser vår grupp att handeln måste vara ett verktyg för att nå mål som att skapa sysselsättning, minska orättvisor och åstadkomma en hållbar utveckling. Kommissionsledamoten med ansvar för handel, Karel De Gucht, verkade under sin utfrågning hålla med om att handel inte kan vara ett mål i sig.

Jag skulle därför vilja veta om ni under ert ordförandeskap kommer att stödja en reform av EU:s handelspolitik för att se till att den bidrar till att skapa fler arbetstillfällen och närmare kopplas till en verklig industripolitik. Kommer ni även att vidta åtgärder till stöd för rättvis handel på global nivå, rättvis handel som kan främja utveckling, anständigt arbete och respekt för mänskliga rättigheter? Kommer ni med andra ord att införa bindande sociala normer och miljönormer i våra avtal?

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Herr Zapatero! För en spanjor som jag är det en ära att få välkomna er hit när ni nu tar över som EU-ordförande. Vi möter i dag en mängd förväntningar och utmaningar, och vi får givetvis inte misslyckas med att leva upp till de förväntningarna. Det är viktigt att våra medborgare ser att våra moderniserade institutioner är kapabla att finna lösningar på verkliga problem.

Ni vet att vi ställer oss bakom det program ni har lagt fram. Ni vet att detta för det spanska *Partido Popular* handlar om en statsangelägenhet och att vi kommer att stödja er i allt som vi anser ligga i EU:s gemensamma intresse och som är viktigt för Spanien. Det är ett ambitiöst program och, förhoppningsvis, ett innehållsrikt program.

I det spanska ordförandeskapets album – det kommer säkert att vara färgrikt och mångsidigt – hoppas jag att människor kan se varje händelse som en milstolpe för de mycket påtagliga problem de står inför.

Krisen drabbar ekonomierna, och arbetslösheten framstår som Uppenbarelsebokens femte häst. Ni är ärlig nog att erkänna att det råder 20 procentig arbetslöshet i Spanien, men det är inget som begränsar er. Jag menar att det tvingar oss alla att komma med en lösning på ett problem som vi måste lösa tillsammans. Det är ett verkligt problem.

På den tid jag har på mig hinner jag inte säga särskilt mycket. Men jag vill säga till er att Spanien har många utmaningar framför sig, att jag är övertygad om Spaniens duglighet som nation och att jag vill tro och också är säker på att ni kommer att visa att ni klarar utmaningen. I det här skedet i EU får vi inte misslyckas med att leva upp till förväntningarna.

Å andra sidan innebär den globaliserade världen, som ni redan mycket klokt har talat om, att nya maktcentrum växer fram och att EU måste inta en mer aktiv och konsekvent roll i försvaret av sina värden och intressen. Annars riskerar vi att bli betydelselösa.

Slutligen kommer vi spanjorer inte att godta att nekas rätten att lägga fram förslag. Den rätten har vi. Vi måste också vara ödmjuka nog att ta till oss det råd som Don Quijote gav Sancho Panza när han rekommenderade ödmjukhet i fantasierna om att regera ön Barataria.

(Talmannen avbröt talaren.)

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar premiärministerns mycket positiva och ambitiösa program för det spanska ordförandeskapet. Hans tonvikt på sysselsättning och tillväxt är grundläggande för

oss alla när vi kommer ur den ekonomiska nedgången, och jag ser mycket fram emot att samarbeta med kolleger i en socialdemokratisk regering.

Det kommande halvåret är avgörande för EU:s ekonomiska och miljömässiga framtid, och vi ser fram emot rådsmötet i februari där vi vill se ett ambitiöst ledarskap för reformen av finanssektorn.

I kölvattnet efter de misslyckade klimatförändringsförhandlingarna i Köpenhamn vill jag gärna höra hur ordförandeskapet tänker samarbeta med kommissionen för att lägga fram ett gemensamt EU-mål för utsläppsminskningar till den 31 januari. Det har redan nämnts, men jag vill slutligen uppmana er, herr premiärminister, att under ert ordförandeskap ta tillfället i akt att ta itu med frågan om markrofferi och andra problem som orsakar sådan sorg och bedrövelse för tiotusentals laglydiga fastighetsägare i hela södra Spanien. Vi behöver verkligen åtgärder genast.

Jag är glad att se er här, och jag önskar er ett mycket framgångsrikt ordförandeskap.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Det spanska ordförandeskapet kommer att bedömas med utgångspunkt i dess institutionella genomförande av Lissabonfördraget. Herr premiärminister! Jag önskar er all framgång.

Er utmaning består i att stimulera ekonomisk återhämtning och skapa nya arbetstillfällen genom att se till att EU:s inre marknad fullbordas – här ingår ett öppnande av marknaderna för tjänster på områden som fortfarande behandlas som undantag. Innan det har åstadkommits kommer alla EU-strategier bara att vara begränsat framgångsrika.

Jag stöder ert engagemang för skapandet av en gemensam energimarknad, så att energinäten runtom i EU kan kopplas samman. I det sammanhanget önskar jag att ni ville använda er av parlamentets ståndpunkt om extern energitrygghet och solidaritet som antogs 2007 och ännu inte genomförts.

Agenda 2020 går ut på att införa informations- och kommunikationsteknik i vardagslivet, med tillämpning av bästa praxis i medlemsstater som redan gjort framsteg på detta område. Jag hoppas att ert ordförandeskap kan fatta beslut om att inrätta en central myndighet för förvaltning av it-system som EU uppenbart behöver. Något annat som är mycket angeläget är att utarbeta en tillförlitlig europeisk säkerhetsstrategi för cyberförsvar.

Jag hoppas också att EU kommer att spela en mer aktiv roll för att stabilisera läget i södra Kaukasus, inom ramen för den nya strategin för det östliga partnerskapet.

Sist men inte minst föreslår jag att ni behåller engagemanget för EU:s gemensamma ståndpunkt om Kuba till dess att verkliga förändringar där kan konstateras. Regimens vägran att låta vår socialdemokratiska kollega resa in i Kuba därför att han ville kontakta oppositionen är tyvärr inte ett tecken på någon verklig förändring.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Herr talman, herr Barroso, herr Zapatero! Först och främst vill jag tacka er, herr Zapatero, för den ambition, det politiska perspektiv och även den energi ni återinför i ett skede när EU måste ta sig ur krisen och i kölvattnet efter misslyckandet i Köpenhamn.

Jag förväntar mig att kommissionen och ordförandeskapet ska ge oss möjlighet att sätta skapandet av fler och bättre arbetstillfällen, kampen mot social utestängning samt hållbar utveckling i centrum för 2020-strategin. Detta gäller framför allt jordbruksbudgeten och även fiskebudgeten. Ni har åtagit er att göra detta.

Herr Zapatero! Vi räknar med att ni ska tillhandahålla resurserna för denna politik, koppla samman marksanering med livsmedelssäkerhet, skapa förutsättningar för gröna jobb och för bevarande av fiskeresurserna, säkra livsmedelstrygghet och skapa rättvisare handelsvillkor för länderna i söder.

Vi behöver en ambitiös jordbruksbudget, och jag vill också be er att koppla samman fiskebudgeten med denna budget. På dessa områden kommer vårt arbete, men även vår politik, att bli bedömd på grundval av de resultat som nås.

Jan Olbrycht (PPE). – (PL) Herr talman, herr Zapatero! Bland de frågor som premiärministern presenterat för oss i dag på ett något generellt och övergripande sätt finns det många som kräver omsorgsfullt arbete och framläggande av specifika förslag.

Dessa frågor kan delas in i två kategorier: dem som det spanska ordförandeskapet objektivt sätt måste ta itu med och dem som man vill ta itu med eftersom man kommer att försöka nå sina mål. Bland dem som kräver åtgärder finns frågor som rör förbindelserna mellan EU:s institutioner, och här skulle jag vilja rikta José Luis

Rodríguez Zapateros uppmärksamhet mot bestämmelserna i Lissabonfördragets subsidiaritetsprotokoll, som handlar om behovet av att fastställa rollerna även för regionala och lokala myndigheter i medlemsstaterna. Med tanke på Spaniens erfarenhet när det gäller regionalisering är det kanske det spanska ordförandeskapet som ska försöka förtydliga formuleringarna om rollerna för regionala och lokala myndigheter. Detta är särskilt betydelsefullt när José Luis Rodríguez Zapatero talar om att ett av hans mål är att utveckla innovationsförmåga och utbildning, vilket som vi vet i stor utsträckning åstadkoms med EU-medel på regional och lokal nivå.

Europaparlamentet väntar med stort intresse på det vidare arbetet inom vissa områden, en lösning på de institutionella frågorna och förslag gällande framtiden för sammanhållningspolitiken, som vi vet är att vänta först i Saragossa och sedan under veckan för innovativa regioner i Europa. Vi väntar med stort intresse på beslut och specifika förslag.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Herr talman, herr premiärminister! Spanien tar över EU-ordförandeskapet i ett besvärligt läge som innebär en enorm utmaning och en enorm möjlighet för dem av oss som anser att EU:s recept för att hantera krisen så här långt har varit ensidigt och otillräckligt för att begränsa inverkan på den reala ekonomin och sysselsättningen, samt för dem av oss som menar att återhämtningsstrategin också borde ha varit en strategi för att förändra utvecklingsmodellen och därigenom värna om EU-medborgarnas ekonomiska, sociala och miljömässiga välfärd. Det spanska ordförandeskapet är en enorm utmaning för dem av oss som anser att skyddet av EU-medborgarnas intressen kräver ekonomisk styrning på EU-nivå, tillsammans med demokratisering av de ekonomisk politiska instrument som kommer att säkra ekonomisk försiktighet och, där så är nödvändigt, solidaritet.

Edite Estrela (S&D). – (ES) Det gläder mig att få tillfälle att säga att José Luis Zapatero verkligen har överraskat Europas kvinnor med mycket innovativa och progressiva åtgärder. Det har han givetvis gjort genom att bilda en verkligt jämställd regering och genom att så modigt föra upp frågor om jämställdhet mellan kvinnor och män och ömsesidig respekt på medlemsstaternas och EU:s dagordningar.

Herr premiärminister! Jag gratulerar er varmt till ert ambitiösa handlingsprogram mot könsrelaterat våld, som är ett samhällsgissel. Inrättandet av ett europeiskt övervakningsorgan för könsrelaterat våld är ett radikalt förslag som EU:s kvinnor stöder och applåderar.

På de portugisiska socialdemokraternas vägnar önskar jag er lycka till. Ni kan räkna med vår solidaritet. Kvinnor för Zapatero!

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Herr premiärminister! Jag vill uppriktigt säga att ni har gett oss en strålande presentation av hur det spanska ordförandeskapet kommer att se ut. Jag tycker att det var ett fantastiskt anförande.

Jag ville fråga er om Latinamerika. Jag anser att Latinamerika är mycket viktigt för EU, och EU är naturligtvis också viktigt för Latinamerika. Det finns många mänskliga band, många affärsintressen och många tillväxtekonomier i Latinamerika, t.ex. Argentina, Brasilien och Mexiko, som är en del av det nya globala styret och måste bilda en allians med Europa.

Jag vill fråga er vad EU och ert ordförandeskap har för planer med avseende på Latinamerika, vad ni förväntar er av toppmötet med Latinamerika och vad EU och ert ordförandeskap har för planer tillsammans med Latinamerika?

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (ES) Eftersom jag bara har en minut på mig ska jag koncentrera mig på medborgerliga rättigheter.

Det spanska ordförandeskapet utgör en möjlighet för oss att se om vårt eget hus. Ett exempel är Kanarieöarna och de människor som bor där.

Förra året var jag där för att gå en kurs i spanska. Till min förvåning upptäckte jag att kostnaderna ersätts om jag går en kurs i spanska i en skola på fastlandet eller på de baleariska öarna, men inte om skolan ligger på Kanarieöarna, eftersom de inte tillhör Europa. Kanarieöarna tillhör EU men inte Europa, vilket innebär att språkskolor där, även om kurserna håller utmärkt kvalitet, berövas möjligheten ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Premiärministern talade i sitt öppningsanförande om behovet av att EU utvecklar en effektivare utrikespolitik, särskilt med avseende på sina närmaste grannländer, till vilka vi måste räkna Israel.

Här har vi ett land som militärt ockuperar ett annat folks territorium, kränker mänskliga rättigheter, upprätthåller blockaden av Gaza och tillämpar kollektiv bestraffning av en och en halv miljon människor, och ändå ser vi det som en normal handelspartner. Vår politik och våra principer är tydliga; de bekräftades av våra utrikesministrar så sent som i förra månaden, men våra ord tycks inte stödjas med några handlingar.

Jag anser att det verkliga testet för detta ordförandeskap under de kommande månaderna blir om vi börjar tillämpa en viss självständighet i våra förbindelser med Israel, och om vi börjar visa att våra principer betyder något och att vi kommer att tillämpa dem.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag önskar också det spanska ordförandeskapet, som ingår i den första ordförandeskapstrion enligt Lissabonfördraget, all framgång. När det gäller 2020-strategin har det många gånger sagts att den skulle spela en nyckelroll för återhämtningen från krisen. De medlemsstater som är behöriga när det gäller politiken på detta område har dock ett stort ansvar. Jag vill uppmärksamma er på att vi har gemenskapspolitik och gemenskapsbudgetar som kan fungera som ett redskap för att lindra krisens effekter. Ur det perspektivet är det oerhört viktigt att förhandlingarna om den nya budgetperioden inleds i början av 2011, och att kommissionen lägger fram sitt budgetförslag vid den tiden, så att vi kan arbeta vidare med denna politik. Jag vill be kommissionen att göra detta i tid.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (ES) Herr premiärminister! Jag hoppas att ni som premiärminister för den spanska regeringen verkligen har modet och förmågan att omsätta ert mycket ambitiösa program i praktiken och genomföra det, särskilt programmet om våld mot kvinnor.

Jag har två frågor. Den ena gäller utrikespolitik. Ni sade att EU måste slå vakt om utrikespolitiken, men också om försvaret av europeiska intressen. Jag vill fråga er vad europeiska intressen är för något? Är det intressena hos stora, gränsöverskridande företag som vill göra vinster utan hänsyn till överenskommelser i sociala frågor eller miljöfrågor? Eller är det de intressen som ligger i europeiska värden, i stadgan om de grundläggande rättigheterna, t.ex. mänskliga rättigheter, demokratisering, förstärkning av det civila samhället och minoriteters rättigheter? Vilka intressen menar ni?

Ytterligare en fråga. Ni sade inte ett ord om migration, som är en så viktig fråga i EU. Vi behöver ett program ...

(Talmannen avbröt talaren.)

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Ni inledde i dag, herr premiärminister, med en mycket Europavänlig dagordning. Vad jag vill säga till er är att den här dagordningen inte fungerar. Euron upplever nu stora svårigheter i vissa länder. Grekland är i knipa, och ert land Spanien har också stora svårigheter. Ni bär själv skulden till att arbetslösheten bland 18–24-åringar i ert land nu är uppe i 40 procent.

Det spanska folket kan tala för sig självt. I er roll de kommande sex månaderna talar ni också för människor från mitt land. Ni talade inledningsvis om ytterligare integration. Innan ni inför mer integration vill jag be er att vända er till människorna i mitt land, Storbritannien, och låta dem folkomrösta om saken.

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Herr talman! Ni nämnde vikten av förändring och motiverade det med den globala ekonomiska krisen, som har varit den allvarligaste på 80 år och lett till att åtta miljoner arbetstillfällen gått förlorade. De verktyg som nämnts bör stödjas men ger ingen verklig vändning till det bättre. När vi tagit lärdom av krisen behöver vi en verklig ekonomisk revolution. Håller ni med om att en liberaliserad marknad är oförmögen att självreglera? Håller ni med om att de liberala dogmerna bör ses över? Håller ni med om att det är nödvändigt att stärka gemenskapens reglerande roll, och att statliga ingripanden är nödvändiga i en marknadsekonomi? Jag skulle verkligen uppskatta ett svar.

José Luis Rodríguez Zapatero, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag konstaterar med tillfredsställelse att Europaparlamentet har mer styrka och vitalitet bakom sig än någonsin. Vi har hört väldigt många inlägg och specifika frågor som jag inte kan behandla utförligt i mitt svar utan att denna session drar ut på tiden långt mer än vad som kan godtas.

Låt mig kompromissa och i mitt inlägg ta upp vissa frågor som jag tycker är mycket viktiga och måste klargöras. Min kompromiss går ut på att var och en av de specifika frågor som ledamöterna ställt kommer att besvaras vid det slutliga sammanträde jag kommer att delta i vid sexmånadersperiodens slut, när Spaniens roterande ordförandeskap ska utvärderas och bedömas. Jag hoppas därför kunna ge alla ledamöter svar i de specifika frågor som jag noterat.

Låt mig säga några ord om inläggen från mina landsmän, de spanska ledamöterna av Europaparlamentet. Jag vill tacka det spanska *Partido Popular* för det stöd man visat vid detta sammanträde, något som bekräftats i den nationella politiska debatten och genom ett lagförslag. Detta är utan tvivel oerhört positivt för det arbete vi har framför oss och vittnar om vår gemensamma europeiska önskan, de gemensamma insatser och det arbete vi är beredda att gå vidare med, med inriktning på den mycket besvärliga period vi genomlever på grund av den ekonomiska krisen.

Jag vill ta upp invandringen. En av ledamöterna berörde frågan om vad vår invandringspolitik går ut på och sade till och med att den inte nämnts. Det stämmer att jag inte nämnde den i mitt anförande, men man måste helt enkelt prioritera. Det har uttryckligen sagts att jag är för massinvandring, och det är definitivt inte sant. Vad jag är för är respekt för mänskliga rättigheter för alla, varje enskild person, varifrån de än kommer.

(Applåder)

Vi har en europeisk pakt för invandring, som grundades och antogs under det franska ordförandeskapet. Vi måste hålla oss till den pakten, och den går ut på att gränskontroller, samarbete och politisk dialog med de länder som invandrarna kommer ifrån givetvis är de bästa sätten att undvika stora migrationsströmmar. Jag måste dock tillägga att integration är en del av politiken inom ramen för den europeiska pakten för invandring – integration med avseende på invandrarnas mänskliga rättigheter. Jag talar för ett land som de senaste åren har haft en mycket stor invandring, men inte utan vinster, för Spaniens befolkning har ökat med sex miljoner människor sedan 2000. Det är också ett land som har erfarenhet av utvandring, eftersom det under diktaturen förekom ekonomisk utvandring till många europeiska länder.

Genom erfarenhet vet vi mycket väl hur det är att tvingas lämna sitt eget land i jakt på en framtid eller en gnutta ekonomisk värdighet. Vi vet att det är svårt att hantera och vi vet att länder och nationer inte mäts bara efter sin politiska, militära eller ekonomiska makt. Nationer, liksom EU, mäts också efter sin behandling av och sin respekt för mänskliga rättigheter och för de människor som kommer för att arbeta i våra länder i jakt på en framtid som de inte kan få i sina hemländer.

(Applåder)

Dessutom måste EU vara medvetet – och är det också – om att 30 procent av dess befolkning kommer att vara över 65 år 2025. Det kommer inte att hända i någon annan del av världen. Vi kommer att vara det område, den världsdelen, som har det största antalet människor över 65 år, och det kommer att leda till en nedgång i vår produktionskapacitet och en minskning av den förvärvsarbetande befolkningen och av arbetskapaciteten. Det kommer också att sätta press på våra system för socialt skydd. På medellång sikt behöver EU arbetskraft. Efter krisen kommer EU att behöva arbetskraft, kvinnorna kommer att behövas på arbetsmarknaden och den förvärvsarbetande befolkningen kommer att behöva öka för att det sociala skyddet ska kunna upprätthållas. Det är en viktig slutsats.

För det andra, subsidiaritet och språk. Vi kommer givetvis att tillämpa Lissabonfördraget noggrant, och jag vill påpeka att det var min regering som talade för att Spaniens officiella språk vid sidan av spanska skulle kunna användas i EU:s institutioner. Det råder dock ingen tvekan om att balansen mellan institutionerna i nuläget visar sig genom tillämpningen av Lissabonfördraget. Det har fällt en del kommentarer som jag tycker är orättvisa, även om jag måste medge att de har varit av mycket isolerad karaktär. Som ordförande för det roterande ordförandeskapet har jag talat om, bekräftat och gett mitt stöd för den institutionella roll som spelas av rådets ständige ordförande, givetvis, den höga representanten och det fullödiga samarbetet från kommissionens sida, och det kommer jag att göra även i fortsättningen.

Europaparlamentets nya befogenheter kommer att aktiveras av det roterande spanska ordförandeskapet, i fullt samarbete med kommissionens ordförande, som alltid har visat prov på sina kontinuerliga arbetsförbindelser med parlamentet. Jag vill hänvisa till det arbete som utträttats av José Manuel Durão Barroso. Jag har kritiserats för att jag gett honom mitt stöd. Ja, jag har stött honom och jag stöder honom därför att jag har sett honom arbeta för ett starkt och enat Europa, och det är mycket viktigt – viktigare än ideologiska ställningstaganden.

För det tredje, det finansiella systemet, skatteparadis och ny reglering och tillsyn. Jag låt bli att nämna detta för att undvika att uttömma alla ämnen, men jag stöder till fullo tillämpningen av de nya reglerna om finansiell tillsyn och reglering. När det gäller kravet att avskaffa skatteparadis kommer det roterande ordförandeskapet att agera beslutsamt och bestämt.

(Applåder)

Vi kommer givetvis att främja och uppmuntra arbetet med de nödvändiga avtalen om insyn på skatteområdet och tillhandahållande av information inom ramen för det internationella samfundet och kräva att alla länder går vidare med dessa avtal.

När det gäller frågan om klimatförändringarna kommer rådet den 11 februari att göra en analys av toppmötet i Köpenhamn, med kommissionens hjälp. EU bör givetvis fortsätta att gå mot en strategi som leder till ett progressivt avtal om att främja begränsning av klimatförändringarna. Jag menar att EU vet hur man på ett förnuftigt sätt ska anpassa sina egna ambitioner, som fastställts för 2020 eller för perioden 2020–2030, till andra aktörers krav när det gäller minskade utsläpp. För att stödja europeisk enighet och en gemensam strategi måste vi anförtro Europeiska kommissionen denna uppgift. Jag håller också helt med om att Förenta staterna och Kina är de två främsta aktörerna och skulle kunna spela en mycket mer aktiv roll.

Jag tycker definitivt att den gemensamma jordbrukspolitiken bör innefatta fiske och att den sociala pakt som några ledamöter nämnde behöver ses över så att hänsyn kan tas till de intressen, den legitima representation och den konstruktiva hållning som en stor del av dem som företräder EU:s arbetstagare står för. De företräder arbetstagarna, de fackföreningar som är ett uttryck för den europeiska sociala pakt som de senaste årtiondena har gjort oss till den region som har efterkrigstidens största sociala välfärd och största välstånd.

(Applåder)

EU och EU:s välstånd har ingen framtid utan arbetstagarna, utan sociala rättigheter och utan en social välfärdspolitik, och vi måste därför aktivt införliva dessa delar.

Det ställdes en fråga om utrikespolitiken. Det gällde Mellanöstern, Latinamerika i synnerhet och en hänsyftning på Israel. Vi hoppas att under de kommande sex månaderna kunna få igenom ett avtal om Mellanöstern. Vi vet att fred i Mellanöstern är en nödvändig, grundläggande förutsättning för fred i andra regioner, där terror och konflikter har brett ut sig, drivna av radikalism och ideologisk och religiös fanatism. EU kommer att fullgöra sin roll och bidra till fredsprocessen genom ett åtagande att återuppta samtalen. Vi vet vilka målen och förutsättningarna är. Vi vet att erkännande av den palestinska staten måste vara ett grundläggande villkor för dialogen.

(Applåder)

Att arbeta med Israel är att arbeta för fred. Om vi inte arbetar med Israel, trots den kritik landet förtjänar för många av sina handlingar, kommer vi inte att kunna se fred vid horisonten. Att arbeta med Palestina är att arbeta för dess rätt till en stat, ett territorium, för att kunna se välstånd vid horisonten och ta itu med alla olösta frågor. Vi kommer att göra detta med beslutsamhet och, givetvis, tillsammans med andra viktiga internationella aktörer.

När det gäller Latinamerika är det en ung och oerhört vital världsdel med fantastiska framtidsutsikter. Det har en befolkning på 500 miljoner och en betydande europeisk prägel, inte bara en spansk prägel utan även en betydande europeisk prägel, för där finns nu demokratiska och moderna värden, efter lång tid och vissa svårigheter med att befästa vad stabiliteten och konsolideringen som en grupp nationer innebär. Vid toppmötet med Latinamerika hoppas vi åstadkomma eller göra framsteg mot handelsavtal med Mercosur, med Centralamerika och med Andinska gemenskapen. Detta främjar utveckling och framsteg, för Latinamerika och för den europeiska ekonomin, som enligt min mening också bör värnas.

Europeiska intressen. När det talades om EU-politik för jämställdhet mellan kvinnor och män och övriga medlemmar höll jag detta som ett mycket gott exempel och en politik för medborgarskap. Det är det som är europeiska intressen. De europeiska intressen som jag försvarar i samband med utrikespolitiska åtgärder är de intressen som hänger samman med de värden som EU står för. De har sitt ursprung i upplysningstiden och i alla de kulturella, religiösa och medborgerliga traditioner som har blomstrat och vuxit fram i Europa. Att normalisera är att tolerera, att normalisera är att respektera europeiska traditioner, de bästa europeiska traditionerna, vilket betyder att vår union kännetecknas av religiös, ideologisk, politisk och kulturell frihet. Den friheten kräver tolerans och likabehandling av alla religioner och övertygelser, så att demokratin kan bli fullständig.

(Applåder)

Jag skulle bara vilja ta upp några enstaka inlägg om mitt land, Spanien, som kommit från andra länder. Det gäller framför allt Werner Langens kommentarer om Spanien och de utmärkande dragen i vår ekonomi, som jag känner mig tvungen att besvara. Jag måste säga att jag när jag inledde mitt anförande i morse talade som företrädare för ett europeiskt land, ett Europavänligt land som är tacksamt för att vara med i EU och tacksamt mot de länder som stödde vår anslutning till EU. Vi har upplevt stora förändringar och stora framsteg under de senaste 25 åren. Sedan vi gick med i EU har vi faktiskt minskat skillnaden i inkomst per capita med 15 procentenheter och är nu bättre än EU-genomsnittet. Detta har skett tack vare de insatser som gjorts av många spanjorer, av Spaniens arbetstagare och företag.

Efter att ha gjort så stora framsteg genomgår vi för närvarande en ekonomisk kris som påverkar sysselsättningen. Det stämmer att vi har hög arbetslöshet, liksom under 1970- och 1990-talens kriser. Det har varit kännetecknande för vårt land, på samma sätt som vi under tillväxtperioder skapar mer sysselsättning än andra länder. Men om arbetslösheten skulle öka i Werner Langens hemland i morgon, oavsett vem som styr landet, kan jag försäkra honom om att min reaktion som politisk ledare, premiärminister och Europavän skulle bestå i stöd och solidaritet och inte beskyllningar, som ni ägnade er åt i kammaren i morse.

(Applåder)

Jag skulle reagera med stöd och solidaritet. Det är för mig vad det innebär att känna sig som och vara europé. Jag beundrar ert land och hoppas att detta inte händer.

Kort sagt kommer vi under detta ordförandeskap att arbeta mot ett europeiskt projekt för solidaritet, samarbete, ökat ekonomiskt enande, reformer och övertygelser. Jag vill tacka er för era ord om Joaquín Almunia, bl.a. för att jag föreslog honom med tanke på hans ansvarsområden. Vi vet också att parlamentet under det kommande halvåret kan räkna med samarbete, respekt och uppskattning från mitt land och min regering. I slutet av detta ordförandeskap kommer jag att vara här, jag kommer att stå till svars i alla avseenden och jag kommer respektfullt och solidariskt att besvara alla frågor som kan komma upp.

(Applåder)

Talmannen. – Tack för ert anförande, herr Zapatero. Vårt samarbete, samarbetet mellan Europaparlamentet och det spanska ordförandeskapet, är mycket viktigt. Vi arbetar med lagstiftning, och vi behöver därför ordförandeskapens regeringar för att lagstiftningsprocessen ska kunna fortgå.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jag uppskattade den spanske premiärministerns anförande, särskilt balansen mellan ekonomi, sociala frågor och miljön. Jag stöder tanken på en social pakt som baseras på arbetsmarknadens parter. Förutom att det är en förutsättning för förverkligandet av en viktig social ambition är jag nämligen övertygad om att det är en faktor som påverkar EU:s ekonomiska resultat. Vid en tidpunkt när länderna på Iberiska halvön innehar två viktiga ordförandeposter (Europeiska unionens råd genom den spanske premiärministern José Luis Rodríguez Zapatero och Europeiska kommissionen genom Portugals José Manuel Barroso) beklagar jag att det spanska ordförandeskapet inte har visat sin förmåga att tillföra politiskt mervärde till förbindelserna med den amerikanska kontinenten utanför Förenta staterna och Kanada. Det är beklagligt eftersom det sjätte toppmötet mellan EU och Latinamerika/Västindien (EU-LAC) planeras till första halvåret 2010, medan toppmötena mellan EU och Mexiko och mellan EU och Brasilien ska hållas under första respektive andra halvåret 2010. Jag vill i detta anförande passa på att återigen uttrycka mitt beklagande över att Europeiska rådets nye ordförande, som valdes i mitten av november och tillträdde sitt ämbete den 1 december 2009, ännu inte kommit för att hälsa på Europaparlamentets ledamöter eller ens sänt dem ett kort budskap.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag vill påpeka att jag ingick i den delegation från utskottet för utrikesfrågor som utarbetade prioriteringarna för det spanska ordförandeskapet i Madrid i oktober 2009. Med utgångspunkt i mina kunskaper om dessa mål har jag noterat vilka punkter som är gemensamma med Rumäniens mål.

Det spanska ordförandeskapet har sina främsta intressen i Medelhavsområdet, vilket kan ge även Rumänien stora fördelar. Rumänska företag kommer att få möjlighet att på nytt ta sig in på marknader i Medelhavsområdet (i länder som Algeriet, Turkiet, Syrien och Egypten). Det främsta gemensamma målet är att trygga EU:s energiförsörjning, och här kommer Rumänien in i bilden – Nabucco, den europeiska

oljeledningen mellan Constanța och Trieste och sammankopplingen av gasnäten i grannländer: Rumänien–Ungern (Arad–Szeged), Rumänien–Bulgarien (Giurgiu–Ruse), Isaccea och Negru Vodă.

Samtidigt anser jag att det spanska ordförandeskapet måste ägna särskild uppmärksamhet åt de länder som omfattas av det östliga partnerskapet. Rumänien har ett viktigt politiskt mål, nämligen att Moldavien ska inkluderas i gruppen av länder på västra Balkan inför en eventuell framtida anslutning. Förhandlingarna om undertecknande av associeringsavtalet mellan EU och Moldavien inleddes i Chisinau den 12 januari 2008. Moldavien behöver nu ekonomiskt och politiskt stöd. Detta bör prioriteras av både det nuvarande ordförandeskapet och kommande ordförandeskap.

Dominique Baudis (PPE), skriftlig. – (FR) Herr ordförande! Under de kommande sex månaderna kommer ni att inneha det roterande ordförandeskapet för Europeiska unionen. Många utmaningar väntar på utrikespolitikens område, särskilt när det gäller Medelhavets södra kust. Vad tänker ni göra för att ge en nystart åt Unionen för Medelhavsområdet, som har sitt säte i Barcelona? Generalsekreteraren för Unionen för Medelhavsområdet har nyligen utsetts. Hur ser ni på ert samarbete med den förste generalsekreteraren någonsin för Unionen för Medelhavsområdet? Vi behöver en ambitiös politik för Medelhavsområdet som innefattar mer än bara ekonomiskt partnerskap och banar väg för verkligt politiskt partnerskap.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Spanien tar över stafettpinnen som ordförande för EU, just när Lissabonfördraget har trätt i kraft. Det betyder att ordförandelandet kommer att kunna samarbeta närmare med Europaparlamentet i genomförandet av sitt ambitiösa program. Jag stöder de viktigaste prioriteringarna på Spaniens dagordning i fråga om EU 2020-strategin, tryggheten av sysselsättning och sociala framsteg, initiativ i fråga om utbildning och innovation och energitrygghetsfrågor. För mig som litauisk ledamot av Europaparlamentet är det mycket viktigt att ordförandelandet också går vidare med genomförandet av EU:s strategi för Östersjöregionen, som antogs under det svenska ordförandeskapet. Vi upplever nu några år när EU får kämpa mot fattigdom och social isolering. Jag vill be Spanien att under sitt ordförandeskap vidta de åtgärder som krävs för att bekämpa fattigdom och trygga ett minimum av sociala garantier. Sverige, ett land i EU:s norra del, hade ett framgångsrikt ordförandeskap, och jag önskar den sydliga staten Spanien ett gott arbete för EU-medborgarnas bästa.

Cristian Silviu Bușoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Jag vill uppmärksamma det spanska ordförandeskapet på ett antal frågor som jag ser som prioriterade och där jag anser att vi måste finna lösningar under de kommande månaderna. Patienträttigheter vid gränsöverskridande sjukvård måste prioriteras eftersom alla patienter i EU måste ha samma rättigheter. Jag uppmanar ordförandeskapet att göra ansträngningar för att häva blockeringen i denna fråga på rådsnivå. Jag vill också be ordförandeskapet att stödja direktivet om information till allmänheten om receptbelagda läkemedel, som rådet motsätter sig. Det gynnar varken patienterna eller läkemedelsindustrin att upprätthålla status quo på detta område. Näringslivet behöver stöd så att vi kan ta oss ur den ekonomiska krisen, särskilt i nya medlemsstater som har stora problem på detta område. I det här avseendet anser jag att stöd till små och medelstora företag är absolut nödvändigt. Det spanska ordförandeskapet måste visa sitt starka stöd för direktivet om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner, som är av grundläggande betydelse för små och medelstora företag. Jag önskar det spanska ordförandeskapet all framgång i arbetet med att nå sina prioriteringar och finna lösningar på de utmaningar som EU står inför i dag.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) EU har som mål att få till stånd ett heltäckande fredsavtal i Mellanöstern baserat på en tvåstatslösning. Vi vill att israelerna ska få en säker stat och palestinierna en livskraftig demokratisk stat, baserat på de gränser som gällde före 1967. Men vi är ute i sista minuten om vi ska lyckas med detta. Ni måste med kraft och beslutsamhet gå vidare baserat på rådets tydliga uttalande av den 8 december. Att skapa förutsättningar för att snabbt kunna hålla val i de palestinska områdena är en nyckel till framgång. EU måste klargöra att det på grundval av ett åtagande om att genomföra avtal som accepteras av det palestinska folket kommer att samarbeta med alla som väljs i detta nya val, oavsett politisk hemvist. Hädanefter måste EU:s politik gentemot Israel, den palestinska myndigheten och Hamas grundas på parternas vilja att utan dröjsmål inleda seriösa förhandlingar om slutlig status baserat på kvartettens färdplan och det arabiska fredsinitiativet. Vi måste kräva att den israeliska belägringen av Gaza och det fruktansvärda mänskliga lidande som denna innebär för de 1,5 miljoner människor som bor där omedelbart och villkorslöst upphör. Om inte EU vidtar modiga åtgärder nu, och uppmuntrar USA att göra detsamma, går situationen snart inte att rädda.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Det spanska ordförandeskapet har anförtröts den viktiga uppgiften att utarbeta en handlingsplan för att genomföra Stockholmsprogrammet. Ett av de viktigaste målen är att se till att planen behandlar alla frågor som rör invandring, asyl, gränskontroll, säkerhet, kampen mot den

organiserade brottsligheten och terrorism. Kort sagt det som krävs för att garantera EU-medborgarnas säkerhet.

För att nå dessa mål måste utbytet mellan institutioner och specialistorgan öka ännu mer framöver. Dessutom måste EU:s databas stärkas, vilket kräver kontinuerlig insamling av medborgares personuppgifter. Det är emellertid viktigt att upprätthålla en god balans mellan säkerhet och respekten för medborgarnas rätt till sitt privatliv. Man måste sträva efter att nå samförstånd mellan medlemsstaterna och hitta en rimlig balans mellan dessa två mål.

Respekten för de grundläggande mänskliga rättigheterna måste vara ett centralt tema i all EU-politik och måste prioriteras av de tre länder som under de kommande 18 månaderna kommer att inneha EU-ordförandeskapet.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag hoppas det spanska ordförandeskapet blir framgångsrikt. Spanien är den första medlemsstat som ska ge liv åt den nya institutionella modell som har trätt i kraft till följd av Lissabonfördraget.

Vi hoppas att den prioritering som premiärminister Rodríguez Zapatero redan har nämnt – att ta EU ur krisen och stärka återgången till ekonomisk tillväxt – kommer att förverkligas, och att vi kan fortsätta att bekämpa klimatförändringarna och försvara energitryggheten. Dessutom är det viktigt att anta en integrerad skogsbrukspolitik och sträva efter effektivare förvaltning av vattenresurserna.

I år är det Europaåret för bekämpning av fattigdom. Under detta år och i dessa ekonomiska kristider hoppas vi att vi får se en kraftfull politik till förmån för de mest utsatta i samhället. Jag hoppas att medlemsstaterna och EU-institutionerna kommer att samarbeta så att EU blir mer välmående och enat, och ökar sin närvaro på den internationella scenen.

Jag hoppas också att förbindelserna mellan Portugal och Spanien stärks genom detta ordförandeskap. Alla är medvetna om det ömsesidiga beroende och de kopplingar som finns mellan våra två ekonomier. Ett bra exempel på förenade ansträngningar är det iberiska nanotekniklaboratoriet i Braga. Tack vare detta laboratorium kommer vi att kunna utveckla vetenskaplig forskning, innovation och kunskap som kommer att göra våra företag ännu konkurrenskraftigare.

Carlo Fidanza (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Rådets tjänstgörande ordförande har presenterat sina prioriteringar. Alla frågor som har tagits upp är viktiga, men det är ett misstag att inte prioritera kampen mot olaglig invandring utan förbigå denna fråga med tystnad.

Det finns ingen hänvisning om att Frontex-programmet måste stärkas, eller att avtalen om tilldelning av flyktingar måste göras mer bindande. Det finns inget åtagande om att öka vårt samarbete med de länder som de olagliga invandrarna avreser ifrån, eller att inom ramen för FN stödja behovet av att på plats inrätta identifieringscentrum för asylsökande så att man kan bekräfta vilka som verkligen är berättigade till asyl.

Denna brist visar tydligt att vi avlägsnar oss från de ståndpunkter som Europeiska rådet nyligen bekräftade och från den italienska regeringens ståndpunkt, en regering som alltid har kämpat för att invandring ska placeras högt på EU:s agenda.

Jag hoppas att det spanska ordförandeskapet, utöver allmänna vädjanden på människorättsområdet, kan se över sina prioriteringar och uppfylla de invandringsrelaterade åtaganden som tidigare ordförandeskap gjort. Vi kommer att fortsätta sätta press på premiärminister Rodríguez Zapatero och hans regering ända tills så sker.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jag välkomnar att det spanska ordförandeskapet i sitt program anger garanterandet av lika möjligheter för män och kvinnor som en av sina prioriteringar på arbetsmarknadsområdet, tillsammans med jordbruksutveckling och förbindelser med tredjeländer. Jag välkomnar också att man i programmet betonar kampen mot könsrelaterat våld och skydd för dem som drabbas av denna typ av brott. Bland de allmänna målen betonar man samtidigt vilken betydelse jämställdhet spelar för EU:s tillväxt. Det är oerhört glädjande att ordförandeskapet, i kapitlet om bekämpandet av diskriminering, åtar sig att minska den existerande löneklyftan mellan män och kvinnor, främja färdplanen för jämställdhet, inrätta ett europeiskt övervakningscentrum för könsrelaterat våld och skapa ett forum för att bedöma uppnådda resultat och framtida utmaningar i förhållande till FN:s handlingsplan från Peking. Även om programmet inte tar upp den sociala integrationen av romerna hoppas jag verkligen att ordförandeskapet kommer att fortsätta det arbete som inleddes av dess företrädare, och att det med anledning av Europaåret för bekämpning av fattigdom och social utestängning kommer att göra allt det kan för att

stödja den sociala och ekonomiska integrationen av romerna, den största och mest utsatta minoriteten i Europa. Dessutom hoppas jag att det spanska ordförandeskapet vid toppmötet i samband med Internationella romerdagen i Córdoba gör sitt yttersta för att snabbt slutföra arbetet med den EU-strategi för romer som för närvarande håller på att utarbetas.

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Det gläder mig att få ta del av det program för innovation i EU som det spanska ordförandeskapet lanserar eftersom man i programmet prioriterar att snabbt ta fram en turismpolitik som även tar hänsyn till turisters syn på EU:s politik på turismområdet. Ordförandeskapet försöker skapa en europeisk turismmodell där även grupp-turism ingår. Jag vill fästa er uppmärksamhet på att största möjliga hänsyn även bör tas till funktionshindrades personers intressen. På transportområdet föreslår ordförandeskapet dessutom att man ska stödja intelligenta transportsystem. Jag delar helt denna uppfattning och passar på att upprepa att EU bör sluta att anta och behålla lika många gällande bestämmelser som det finns transportmedel. För närvarande ges inte personer med olika transportbehov samma grad av transporttjänster, trots att alla har samma passagerarrättigheter. Jag föreslår att ordförandeskapet beaktar den nominerade kommissionsledamoten Siim Kallas uttalanden om att den fria rörligheten är en av EU-medborgarnas mest grundläggande friheter, och att detta kommer till uttryck i modern transport. Den nominerade kommissionsledamoten stödde initiativet och lovade att skapa en enhetlig uppförandekod för samtliga transportsektorer. Genom att göra detta kan han under sin mandatperiod se till att alla EU-medborgare får klara och tydliga rättigheter på transportområdet, och det spanska ordförandeskapet kan och bör spela en viktig roll i detta arbete.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Det gläder mig verkligen att grannskapspolitiken är en av det spanska ordförandeskapets prioriteringar. Jag vet hur viktigt det är för Spanien att utveckla samarbetet med länderna i Medelhavsområdet och den vikt som Spanien fäster vid unionen för Medelhavsområdet. Jag inser naturligtvis att detta rör många länder som gränsar till EU, och som är viktiga handelspartner till EU. Därför blev jag ännu gladare när premiärminister Rodríguez Zapatero och andra företrädare för det spanska ordförandeskapet förklarade att de ville fortsätta sina föregångares arbete, framför allt det tjeckiska och svenska ordförandeskapets arbete, med att utveckla samarbetet med EU:s östra grannar, framför allt med de länder som ingår i det program för östligt partnerskap som Polen och Sverige har föreslagit. Jag väddar därför till ordförandeskapet, och Rodríguez Zapatero personligen, att särskilt uppmärksamma situationen i Vitryssland. Det är oerhört viktigt att ompröva strategin gentemot Vitryssland och övervaka landets inrikespolitik. EU bör kräva att de vitryska myndigheterna respekterar de mänskliga rättigheterna och ändrar sin attityd till det civila samhället. Premiärminister Rodríguez Zapatero framhöll vikten av mänskliga rättigheter. Tyvärr finns det fortfarande samvetsfångar i Vitryssland, och myndigheternas inställning till den demokratiska oppositionen, fria medier och icke-statliga organisationer, inklusive organisationer för etniska minoriteter, har långt kvar till EU:s normer. Demokratisering och respekt för grundläggande medborgerliga fri- och rättigheter bör vara ett villkor för närmare samarbete mellan EU och Vitryssland inom ramen för det östliga partnerskapet.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), skriftlig. – (PL) En av det spanska ordförandeskapets prioriteringar är att stimulera EU:s ekonomi. Detta ska uppnås genom att senast 2020 godkänna och förverkliga EU:s strategi för hållbar utveckling. Det dokument som kommissionen har lagt fram visar att det främst handlar om att främja en kunskapsbaserad och mer miljövänlig ekonomi. En annan tanke som det spanska ordförandeskapet lanserade var ett system med finansiella sanktioner, bland annat minskade anslag från EU:s budget till länder som inte når målen i denna strategi. Efter motstånd från många länder och intressegrupper backar nu Spanien på detta område.

Jag har emellertid en fråga till ordförandeskapet. Varför genomfördes inga samråd innan en sådan revolutionerande tanke lanserades? Inser inte Spanien, med tanke på dess egen erfarenhet, att fattiga länder kan få svårt att klara så ambitiösa villkor, inte på grund av bristande vilja utan för att de helt enkelt inte kan? Herr Zapatero! Tror ni inte att införandet av ytterligare sanktioner kommer att få rakt motsatt effekt än önskat, att skillnaderna i vissa regioners utveckling kommer att bli ännu större, och att detta kommer att försvaga hela EU? Vi vill alla ha en stark union, och en stark union innebär en union som består av starka delar. Politiken för att jämna ut skillnaderna mellan regioner fungerar, så låt oss inte förstöra de positiva resultaten av denna politik genom att ta till drastiska åtgärder.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar att det spanska ordförandeskapet prioriterar uppgiften att trygga EU:s energiförsörjning. För att kunna diversifiera gasenergikällorna är det nödvändigt att slutföra Nabuccoprojektet i tid. När EU har undertecknat det mellanstatliga avtalet om Nabucco måste det omgående vidtas åtgärder.

Jag vill betona att det spanska ordförandeskapets prioriteringar även måste innehålla förbindelser med de länder som ingår i det östliga partnerskapet. Därför är det viktigt att vi ger ett starkt politiskt stöd till slutförandet av de förhandlingar som nyligen inleddes mellan EU och Moldavien. Dessa förhandlingar måste leda fram till att ett associeringsavtal undertecknas, vilket skulle vara ett betydande steg mot införandet av europeiska värderingar i detta grannland till EU. Jag anser att vi måste skicka en positiv signal till Moldaviens medborgare eftersom en majoritet av dessa stödde koalitionen för europeisk integration i valet 2009.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig – (DE) Det är underligt att det spanska ordförandeskapet uppmanar oss att bekämpa den ekonomiska krisen och vill att genomförandet av den ekonomiska politiken ska bli obligatoriskt. Att detta kommer från ett land med en arbetslöshet på nästan 20 procent, dubbelt så mycket som EU-genomsnittet, gör det hela smått absurt. Än värre är att man för fram den gamla tanken på att EU ska styra den ekonomiska politiken. En sådan kränkning av subsidiaritetsprincipen måste förkastas i starkast möjliga ordalag. EU måste förbli en union som bygger på mångfald och består av nationalstater – det är den skyldig medborgarna.

Dessutom är den skyldig medborgarna att tala klartext i förhandlingarna med Turkiet. Det spanska ordförandeskapet blundar för verkligheten, med andra ord för att Turkiet inte är en del av Europa, varken geografiskt eller i andligt eller kulturellt hänseende. I detta land i Mindre Asien pågår fortfarande diskriminering av etniska och religiösa minoriteter och Ankara vägrar envist att erkänna Cypern, som är en EU-medlemsstat. Att säga att den konflikt som har pågått i årtionden snart kommer att ge "positiva resultat" är inget annat än en from önskan. Av rent ekonomiska skäl skulle EU inte klara Turkiets anslutning. Ett massinflöde av turkar och exploderande parallella samhällen skulle en gång för alla ta kål på EU. Det är hög tid att genast avbryta associeringsförhandlingarna med Ankara och i stället arbeta för att säkra ett privilegierat partnerskap.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar att det spanska ordförandeskapet på jordbruksområdet prioriterar några av de viktigaste målen under denna period: att fortsätta debatten om den gemensamma jordbrukspolitikens framtid och anpassa den gemensamma jordbrukspolitik till de ständigt förändrade förhållandena i dagens EU.

Dessutom noterade jag andra viktiga tankar i det spanska ordförandeskapets program: att se till att det europeiska jordbruket får tillräckliga resurser och fortsätta processen för att fasa ut mjölkkvoter enligt hälsokontrollen. Sist men inte minst välkomnar jag de diskussioner som inleddes under rådets (jordbruk och fiske) första möte i måndags om en bättre fungerande livsmedelkedja så att man kan kontrollera prissvängningar och se till att överskottet fördelas på ett mer rättvist sätt inom denna kedja. Alla dessa mål är ambitiösa mål, och samtidigt mål som är av grundläggande betydelse för EU-medborgarna.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Herr Zapatero! Tack för ert inledningsanförande. Jag saknade emellertid en tydlig hänvisning till problemet med stora underskott. Jag har svårt att tänka mig att det spanska ordförandeskapet inte kommer att ta upp detta problem och göra det till en av sina prioriteringar. Situationen i Grekland, men även i Spanien och andra länder, borde vara er viktigaste uppgift. Är ni inte rädd att det, om ni inte får de spanska finanserna under kontroll, att det inte kommer att finnas kvar några pengar att köpa era "elbilar" för? Ni måste inse att den lättsinniga politik som vissa europeiska regeringar, däribland den spanska, bedriver minskar EU:s konkurrenskraft, begränsar antalet tillgängliga sysselsättningsstillfällen i EU och hindrar utvidgningen av euroområdet till nya länder – och allt detta på grund av EU:s interna instabilitet. Ta denna utmaning på allvar. Det är er skyldighet.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Det spanska ordförandeskapet inleds samtidigt som Lissabonfördraget precis har trätt i kraft. Den praxis som kommer att utvecklas i förbindelserna mellan å ena sidan Europeiska rådets permanenta ordförande och den höga representanten för utrikes- och säkerhetspolitiken och å andra sidan andra gemenskapsinstitutioner och ledare i medlemsstaterna, beror i stor utsträckning på det ordförandeskap som just har inletts. I enlighet med fördragets bokstav och andan av det reformarbete som pågår vill jag passa på att vädja om största möjliga erkännande av de nya institutionerna. Det är viktigt att EU talar med en röst på den internationella scenen. Det är emellertid ännu viktigare att denna röst inte ignoreras utan skapar nya trender och har ett centralt inflytande när beslut fattas. För att undvika situationen vid COP 15-konferensen måste ordförandeskapet redan nu vidta åtgärder för att skapa ett klimat som gör att man vid COP 16-toppmötet kan fatta beslut som överensstämmer med EU:s uppfattning. EU måste dessutom stå enat i kampen för att ta sig ur finanskrisen och för att bygga upp en ny finansiell ordning.

Det är ordförandeskapets uppgift att aktivt intressera sig för olika intellektuella reflektioner om hur den europeiska ekonomiska och sociala modellen kan ändras, grundat på slutsatser från den pågående ekonomiska

krisen. Jag hoppas emellertid på ordförandeskapets stöd för arbetet med att reformera den gemensamma jordbrukspolitik. Detta kommer snart att bli en av de viktigaste politiska frågorna i EU.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Det spanska ordförandeskapets plan omfattar viktiga mål som måste nås, och tack vare vilka vi kommer att känna oss trygga i ett konkurrenskraftigt och ekonomiskt starkt Europa. Det är framför allt tre frågor som är viktiga.

1. Kraftfulla och snabba åtgärder för att sänka den stigande arbetslösheten. Skapandet av nya arbetstillfällen kräver mycket förberedelser och stort finansiellt stöd, inklusive marknadsundersökningar och yrkesutbildning. År 2010 är ett utmärkt år för personer att förbättra sina kvalifikationer och till och med att omskola sig, i enlighet med de behov som finns i en ekonomi som är på väg ut ur en kris.

2. Kampen mot våld i hemmet, inklusive det föreslagna utkastet till direktiv om skydd på EU-nivå för dem som drabbas av våld i hemmet. Omfattningen av denna företeelse i Europa gör utan tvekan att många kvinnor känner sig som minst trygga i sitt eget hem. Detta är en absurd situation och den är även komprometterande för EU-medlemsstaterna eftersom de inte klarar av att hantera detta mycket viktiga sociala problem. Detta är i mångt och mycket politikernas fel. De arbetar inte tillräckligt kraftfullt för att motverka våld mot kvinnor och låtsas ofta som om våldet inte förekommer i sådan stor omfattning som det gör. Bristen på stöd i Europaparlamentet för en resolution om våld mot kvinnor var komprometterande för högern. Som tur var antogs resolutionen med stöd från vänstern.

3. Ytterligare åtgärder i kampen mot diskriminering, inklusive framsteg i arbetet med ett nytt direktiv om olika former av diskriminering, och hårda påföljder för länder som försenar genomförandet av EU-lagstiftning mot diskriminering.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Återigen har det spanska EU-ordförandeskapet inletts vid en viktig tidpunkt. För åtta år sedan, första halvåret 2000, hade Spanien till uppgift att klara utmaningen att införa euron som gemensam valuta. Nu har det spanska ordförandeskapet en lika stor uppgift – att genomföra Lissabonfördragets bestämmelser. Kompetensdelningen mellan ordförandelandet och Europeiska rådets ordförande kommer att bli mycket betydelsefull. Prioriteringen av utrikespolitik som stärker EU:s ställning i världen bör stödjas. Men kommer den nyutnämnda höga representanten för utrikes- och säkerhetspolitiken att göra detta? Farhågorna kommer av Catherine Ashtons uttalanden och hennes förflutna, men även från hennes första åtgärder sedan hon tillträdde. Jag antar att vi inte behöver övertyga någon om att kampen mot krisen och dess negativa ekonomiska och sociala konsekvenser fortfarande behövs. Sådana åtgärder ligger framför allt i Spaniens intresse eftersom Spanien har drabbats osedvanligt hårt av recessionen. Hur kan vi återgå till att upprätthålla kriterierna i stabilitets- och tillväxtpakten för både stora och små medlemsstater? Hur bör kampen mot krisen i Europa och i världen samordnas? En annan utmaning till följd av Lissabonfördraget är nödvändigheten av att få till ett samarbete inom ordförandelandstojkan. Spanien måste samordna sitt arbete med Belgien och Ungern. Framför allt är det viktigt att se till att vi får en mjuk övergång mellan enskilda ordförandeskap så att man behåller kontinuiteten i arbetet. Jag önskar det spanska ordförandeskapet lycka till.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag välkomnar verkligen det spanska ordförandeskapet. Jag måste erkänna att jag har särskilda förväntningar på detta ordförandeskap. För det första eftersom en av det spanska ordförandeskapets prioriteringar är energitrygghet. Det gläder mig att kunna konstatera detta. Detta är något som varje efterföljande ordförandeskap bör prioritera. Jag betonar att handlingsplanen för energisolidaritet är en mycket viktig del av energitryggheten. Det är viktigt att fortsätta och skynda på arbetet med att införa denna.

Jag håller med det spanska ordförandeskapets principer när det gäller åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna. Jag vill uppmärksamma hur viktigt det är att samordna arbetet med att upplysa EU-medborgarna om hur de själva kan bekämpa klimatförändringarna. Som Köpenhamnstoppmötet nyligen visade kan politikernas vilja i sig inte ändra så mycket. Därför måste vi få alla européer att bli så delaktiga som möjligt och övertyga dem om att klimatförändringarna inte är en abstrakt process, utan tvärtom något som påverkar varje enskild person och oss alla.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Som ungersk ledamot – och en del av den spansk-belgisk-ungerska ordförandeskapstojkan – välkomnar jag det spanska ordförandeskapet. Det är ovanligt att en besökande premiärminister har en så tydlig vision om EU:s framtid och ordförandeskapets program som premiärminister Rodríguez Zapatero i förmiddags. Jag håller med om att om vi inte genomför en ekonomisk union hotas EU:s globala konkurrenskraft. De fyra prioriteringar för de kommande åren som premiärminister Rodríguez Zapatero tog upp fastställer i själva verket de viktigaste strategiska målen. Det

ligger i hela unionens intresse, men särskilt de nya medlemsstaternas, däribland Ungerns, intresse att minska energiberoendet. Utan "grön ekonomisk tillväxt", en digital marknad, inrättandet av en gemensam innovativ kapacitet och en verklig utveckling av det europeiska undervisningsväsendet kan EU inte förnyas.

Jag välkomnar dessutom varmt det spanska ordförandeskapets beslut att skynda på debatten om den gemensamma jordbrukspolitikens framtid. Tiden är knapp. Vi måste utveckla ramen för den gemensamma jordbrukspolitik och sedan låta denna utgöra grunden för budgeten, och inte tvärtom. Annars kommer de som mottar stöd från den gemensamma jordbrukspolitik och hela gemenskapen att göra en stor förlust. Ungerska jordbruksakademien är ett viktigt forum för diskussionerna om den gemensamma jordbrukspolitikens framtid i Ungern. Jag hoppas det spanska ordförandeskapet kan delta i dess evenemang 2010.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Det spanska ordförandeskapet kommer vid en strategiskt viktig tidpunkt för EU. Att ordförandeskapet inleds precis när Lissabonfördraget träder i kraft ökar dess ansvar för att se till att det nya fördraget tillämpas på ett effektivt sätt, vilket är en förutsättning för att ordförandeskapet ska lyckas med sitt program.

Jag ser verkligen fram emot debatten om sammanhållningspolitikens framtid, och ska försöka se till att även territoriell sammanhållning kommer att tas upp. Som Europaparlamentsledamot från ett av de yttersta randområdena ligger mitt fokus på vad det nya ordförandeskapet kommer att göra med utvecklingspolitiken för öregioner.

Toppmötet mellan EU och Marocko kommer säkert att bli ett idealiskt forum för att stimulera det atlantiska samarbetsområdet mellan EU och Afrika, framför allt genom samarbete mellan Madeira, Azorerna, Kanarieöarna och angränsande länder. Det har mitt fulla stöd.

På grund av sin geografiska och historiska närhet ser Portugal, och framför allt dess yttersta randområden som Madeira, fram emot hur det spanska ordförandeskapet avser att genomföra och utveckla en ny europeisk strategi för dessa regioner.

Därför kommer jag noga att följa ordförandeskapets åtgärder när det genomför kommissionens rekommendationer i meddelandet *De yttersta randområdena: en tillgång för Europa*, och diskussionerna om de framtida budgetramarna.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Det spanska ordförandeskapet måste slutföra de institutionella arrangemangen för genomförandet av Lissabonfördraget. Att fastställa de nya kommittébestämmelserna är en central del av lagstiftningsprocessen. Det finns flera ärenden, inklusive direktivet om byggnaders energiprestanda och direktivet om intelligenta transportsystem, vars antagande beror på hur snabbt dessa institutionella samarbetsregler utarbetas. Dessutom har den ekonomiska krisen drabbat EU-medborgarna hårt. De förlorar sina arbeten och hoppas på åtgärder för att underlätta ekonomisk återhämtning. EU 2020-strategin måste hitta lösningar som uppfyller dessa förväntningar. EU:s ordförandelandstrojka – bestående av Spanien, Belgien och Ungern – måste därför stärka det sociala Europa genom att skapa arbetstillfällen och förbättra EU-medborgarnas levnadsvillkor. Sist men inte minst markerar 2010 halvtid för budgetramen 2007–2013. I år har medlemsstaterna en unik möjlighet att se över de operativa programmen så att de kan maximera tilldelningen av EU-anslag och genomföra projekt som kan skapa arbetstillfällen och förbättra EU-medborgarnas livskvalitet. Jag uppmanar det spanska ordförandeskapet att, tillsammans med medlemsstaterna, verkligen utnyttja halvtidsöversynen för att uppnå ekonomisk återhämtning 2012–2013.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det spanska ordförandeskapets prioriteringar för att effektivt tillämpa det reaktionära Lissabonfördraget och främja den fortsatta gräsrotsfientliga Lissabonstrategin med EU 2020-strategin, stärka den gemensamma försvars- och säkerhetspolitiken, och slå ned på demokratiska rättigheter och friheter med stöd av Stockholmsprogrammet, är en plutokratis prioriteringar. Det spanska ordförandeskapets prioriteringar är en provkarta på hur det EU-omfattande kapitalet vill skynda på den kapitalistiska omstruktureringen och i oförminskad skala fortsätta sin attack på arbetarklassens och gräsrotternas rättigheter och levnadsstandard. Denna attack inriktas på sänkta löner och pensioner, nedmontering av arbetsmarknadsrelationer, allmän tillämpning av flexibla och tillfälliga anställningsformer, rasering av nationella socialförsäkringssystem och jordbrukares inkomster – med drastiska nedskärningar i gemenskapens budget för jordbruk och djurhållning och minskade sociala förmåner – och kommersialiseringen av hälsa, välfärd och utbildning, genom att man frammanar spöket "offentliga underskott" och tillämpar stabilitetspakten. Den väg som det EU-omfattande monopolkapitalet har valt stärker EU:s imperialistiska politik genom nya politiska och strategiska interventionsmekanismer, till exempel den "europeiska avdelningen för yttre åtgärder", så att EU:s militarisering förstärks med "stridande styrkor" och Natopenetreringen ökar.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *skriftlig. – (PL)* Mina damer och herrar! Spanien kommer att leda unionen för fjärde gången. Det är emellertid första gången det gör det baserat på nya principer. För första gången kommer det att utföra sitt arbete tillsammans med de nya institutioner som inrättas i Lissabonfördraget. Dessa omständigheter gör att Spaniens roll blir extra betydelsefull och att dess ansvar ökar, eftersom den finansiella krisen och förändringar i Europa sammanfaller med ikraftträdandet av Lissabonfördraget. Efter ett ganska framgångsrikt tjeckiskt ordförandeskap och de professionella svenskarna riktas Europas blickar nu mot den iberiska halvön. De prioriteringar som nyss presenterades, dvs. att arbeta med EU-medborgarnas rättigheter, ekonomisk återhämtning och finansiell kontroll, upprätthålla rättvisan och utveckla en strategi för EU-medlemsstaternas inre säkerhet – och detta samtidigt som det nya fördraget träder i kraft – är mycket ambitiösa prioriteringar. Spanien står inför en stor möjlighet och en stor utmaning. Den nya lagstiftningen måste omvandlas till specifika åtgärder och anpassas till den ständigt förändrade situationen i världen. Att leda EU i en tid av global finansiell kris är inte enkelt. Trots det väntar jag otåligt på resultat och jag önskar er lycka till med genomförandet av projektet "Det nya Europa". Tack.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

vice talman

* * *

David-Maria Sassoli (S&D), *– (IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Den italienska polisen grep i går kväll fem personer som planerade en maffiaattack på en av våra kolleger, Rosario Crocetta, ledamot av Europaparlamentet och tidigare borgmästare i den sicilianska staden Gela!

Enligt undersökningsdomarna kunde attacken ha ägt rum när som helst från dagens datum, det vill säga den 20 januari, och framåt. Jag påminner er om att de belgiska myndigheterna fortfarande inte har gett Rosario Crocetta ett lämpligt livvaktsskydd, trots att han sedan en tid har levt under skydd i Italien, vilket talmannen säkert känner till.

Jag ber talmannen att på kammarens och Europaparlamentets vägnar visa sin solidaritet med vår kollega och vidta åtgärder för att se till att Rosario Crocetta egenskap av ledamot av Europaparlamentet ges lämpligt skydd.

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

6.1. Val av ombudsmannen (omröstning)

Margot Wallström, *kommissionens vice ordförande. – (EN)* Herr talman! Till att börja med vill jag gratulera Nikiforos Diamandouros till hans utnämning till ombudsman.

Som påpekades i hans rapport från förra året handlar det viktigaste arbetet om att stärka medborgarnas förtroende för EU. Det kan vi alla hålla med om. Vi kan alla bidra till detta viktiga arbete, både som institutioner och som enskilda personer.

Kommissionen och ombudsmannen har alltid haft en mycket god och konstruktiv relation. Jag tror att vårt samarbete har blivit ännu smidigare och mer produktivt.

Genom sina undersökningar har ombudsmannen och hans medarbetare gjort mycket för att bidra till och stärka en tjänstekultur inom kommissionen. Viktiga lärdomar har dragits av den kritik vi har fått, och vi ser även en ökad vilja att nå samförståndslösningar. Denna utveckling bör fortsätta. Jag vet att kommissionen kommer att fortsätta att noga följa ombudsmannens verksamhet och välkomnar hans förslag.

De kommande åren kommer att bli intressanta och utmanande för ombudsmannen. Jag tänker naturligtvis på de nya möjligheter som Lissabonfördraget ger. Som ni vet är rätten till god förvaltning inskriven i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Jag är säker på att ombudsmannen i ännu högre grad kommer att bidra till att stärka demokratin i Europa. Redskapen är öppenhet och institutioner som präglas av serviceanda. Vi har alla ett ansvar att stödja honom i detta arbete.

Jag gratulerar er än en gång till er utnämning och önskar er lycka till med de mycket viktiga uppgifter som vi alla har framför oss.

6.2. Tillfälligt upphävande av de autonoma tullarna i Gemensamma tulltaxan för import av vissa industriprodukter till Madeira och Azorerna (A7-0001/2010, Danuta Maria Hübner) (omröstning)

6.3. Europaparlamentets beslut om förslaget att utse en medlem av kommittén för urvalet av domare och generaladvokat vid domstolen och tribunalen (omröstning)

6.4. Andra översynen av AVS-EG-partnerskapsavtalet (Cotonouavtalet) (A7-0086/2009, Eva Joly) (omröstning)

7. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Val av Europeiska ombudsmannen

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Med denna omröstning har Europaparlamentet uttryckt sitt förtroende för Europeiska ombudsmannen vars mandat kommer att löpa fram till utgången av vår valperiod.

Jag måste påpeka att resultatet av omröstningen är positivt för oss alla, för alla EU-medborgare. Europeiska ombudsmannen kommer att hantera medborgarnas klagomål beträffande administrativa missförhållanden inom våra institutioner. Ombudsmannen har frågats ut av parlamentet. Han har besvarat frågor om hur han kan öka insynen i sitt arbete, hur samarbetet mellan parlamentet och ombudsmannens tjänstemän kan förbättras och hur kommunikationen med allmänheten kan förbättras.

Han kommer att få en mycket viktig roll när det gäller att försvara EU-medborgarna, att hjälpa dem i deras kontakter med den offentliga förvaltningen och kanske även när det gäller att få EU-medborgarna att känna att de lever i ett gemensamt Europa. Att minska vad som ibland är tungrodd och oproduktiv byråkrati är något som vi alla bör eftersträva.

EU kommer att bli ännu mer politiskt om det sätter medborgarna i främsta rummet. Därför hoppas jag att den nya ombudsmannen kommer att kunna bygga vidare på tidigare erfarenheter och ytterligare förbättra sin positiva relation med EU-medborgarna.

- Betänkande: Eva Joly (A7-0086/2010)

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tycker att föredraganden Eva Joly och samtliga politiska grupper har gjort ett utmärkt arbete när de utarbetade detta betänkande, som jag tillsammans med mina kolleger i PPE-gruppen verkligen stöder.

Framför allt vill jag uttrycka mitt stöd för den del av betänkandet där man lyfter fram att man vid översynen av Cotonouavtalet bör ta hänsyn till såväl finanskrisens följder som migration, och framför allt behovet av att minska olaglig invandring.

Den olagliga invandringen får mycket negativa följder för både AVS-ländernas ekonomier – som till följd av invandringen förlorar sin arbetskraft och de kvalificerade arbetstagare som behövs för att kunna utvecklas – och för de EU-länder som drabbas hårdast av invandringen, exempelvis Italien, vars kapacitet att absorbera invandrare har ekonomiska och yrkesmässiga begränsningar som inte kan överskridas om man vill undvika social nedgång.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade emot Eva Jolys betänkande även om jag tror att alla är överens om de viktigaste argumenten, nämligen att vi måste föra en politik som inriktas på att främja den ekonomiska utvecklingen i de afrikanska länderna så att vi motverkar kompetensflykt och gör det möjligt

för yrkeskunniga afrikaner att äntligen vara med och utveckla sina egna länder. Jag förstår och stöder detta. Varför förespråkar man då i samma betänkande så envist en politik som innebär ny utvandring från afrikanska länder och ny invandring till Europa? När allt kommer omkring främjar ju detta kompetensflykten och gör att de mest kunniga, dynamiska och företagsamma afrikanerna lämnar sina länder. Jag vidhåller att "blåkortet" är en katastrof för Europa och att det framför allt skadar Afrika och den afrikanska befolkningen. Sist men inte minst är den "cirkulära migration" som nämns bara en chimär, eftersom dessa invandrare inte återvänder hem och därför skapar en ny grogrund för olaglig invandring.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Föredragningslistan den här veckan, och särskilt i dag har varit tunn, torftig och rumphuggen. Vi vet alla varför. Den här veckan har vi lämnat fältet fritt för intriger bakom stängda dörrar. Jag tänkte säga intriger i rökfyllda rum, men eftersom detta är Bryssel säger jag rökfria rum.

Vi har arbetat oss igenom dessa meningslösa utfrågningar. De har producerat kandidater, men jag måste tillstå att jag inte har hört en enda Europaparlamentsledamot säga att han eller hon tror att vi nu är på väg att utse de 27 mest kvalificerade männen och kvinnorna i hela EU, och ge dem tillgång till de oerhörda maktbefogenheter som är koncentrerade i kommissionens händer. De kommer inte bara att utöva den verkställande makten, de kommer även att ha rätt att ta initiativ till ny lagstiftning. Denna maktkoncentration är i sig uppseendeväckande, men den blir ännu mer uppseendeväckande när man har i åtanke att dessa personer inte är direkt ansvariga inför väljarna. Detta är den exklusivaste valmanskåren i Europa – 736 Europaparlamentsledamöter får avgöra vem som ska styra kontinenten.

Man behöver inte vara en EU-kritiker för att ha invändningar mot detta. Jag finner det uppseendeväckande att denna kontinent, som exporterade idén om representativt styre och parlamentarisk demokrati, som förde demokratins frön till avlägsna kontinenter där de växte sig starka, nu angriper den representativa demokratins rötter här i Europa. Ett sådant beteende förminskar oss alla.

- Betänkande: Eva Joly (A7-0086/2009)

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! När det gäller förbindelserna mellan EU och AVS-länderna måste den främsta principen givetvis vara hur vi kan hjälpa människor ut ur den fattigdom som råder i många av dessa länder.

När jag talar med företagare i dessa länder beklagar de sig, i många fall fyrtio år efter självständigheten, över de problem de fått utstå till följd av fyrtio år av socialism, och de är fortfarande beroende av den primära sektorn och alltför beroende av bistånd.

Företagarna i dessa länder berättar också för mig att handelshindren faktiskt skadar länderna och fördyrar import av livsmedel och läkemedel till de fattigaste medborgarna. De klagar över EU:s tariffära och icke-tariffära hinder, och det gläder mig att EU-AVS i viss mån angriper problemet med de tariffära hindren, om än inte de icke-tariffära hindren.

Det gläder mig också att kommissionen nu har inrättat en enhet som ska hjälpa företagare i utvecklingsländerna att exportera till EU. Vi bör ha som huvudprincip att bästa sättet att hjälpa de fattigaste ut ur fattigdomen är att stimulera till ökad handel och hjälpa företagare i fattigare länder.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Punkt 31, där kommissionen uppmanas att föra in principen om cirkulär migration i avtalet och underlätta sådan migration genom att bevilja visering för kortare vistelser, var i sig ett tillräckligt skäl att rösta mot Joly-betänkandet. "Cirkulär migration" är en schimär. Det är något som bara existerar i officiella EU-dokument och liknande, men inte – med några få undantag – i den verkliga världen. Cirkulär migration innebär i korthet att en invandrare beviljas tidsbegränsat uppehållstillstånd men stannar kvar i Europa när tillståndet löper ut och går under jorden. Det är verkligheten bakom den så kallade cirkulära migrationen. Cirkulär migration uppmuntrar till illegal invandring, det vet både kommissionen och parlamentet. Termen används emellertid titt som tätt för att få folk att tro att många invandrare längre fram återvänder till sina hemländer. Det vore därför bra om vi snarast möjligt slutade skönmåla verkligheten.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Med er tillåtelse vill jag bara säga något om vikten av att respektera talartiden eftersom alltför många här i kammaren i många fall drar över tiden alldeles för mycket – och tillåts

göra så. En del använder nästan dubbla den tilldelade talartiden. Jag vill vädja till talmannen och de vice talmännen att göra bruk av talarklubban i det fallet, så att tidsanvändningen håller sig inom ramarna och så att de som vill yttra sig genom ögonkontaktsförfarandet och andra förfaranden ska få en chans att göra det.

Skriftliga röstförklaringar

Val av ombudsmannen

Alfredo Antoniozzi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman! Europeiska ombudsmannen spelar en mycket viktig roll för att EU-institutionerna, som företräder 27 medlemsländer och närmare 500 miljoner medborgare, ska fungera väl och erbjuda insyn. Här i kammaren vill jag inrikta mig på ombudsmannens stora betydelse för att värna om EU-språken, med tanke på de många klagomål som på senare år har inkommit gällande diskriminering av språk – klagomål som även har gällt italienska. Det gläder mig därför att ombudsmannen har återvalts. Jag önskar honom lycka till i hans arbete och uppmanar honom att ägna vederbörlig uppmärksamhet åt språkskydd.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag välkomnar att Nikiforos Diamandouros blivit omvald till posten som europeisk ombudsman för ytterligare en mandatperiod fram till 2014. Jag stöder också ombudsmannen i hans arbete för att förverkliga sina två huvudsakliga målsättningar, nämligen att se till att EU-medborgarna drar nytta av Lissabonfördragets fördelar och resurser, och att förbättra samarbetet med ombudsmän på nationell och regional nivå för att därigenom säkerställa ökad insyn och öppenhet i verksamheten på EU-nivå.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder helt och fullt omvalet av Nikiforos Diamandouros till posten som europeisk ombudsman. Ombudsmannen utreder klagomål på EU:s institutioner och organ. Det måste vara en oberoende, självständig och opartisk tjänsteman. Nikiforos Diamandouros har visat att han är en mycket professionell och effektiv företrädare för medborgarnas intressen. Han har inte varit rädd för att när så krävs uttrycka kritik mot alla EU-institutioner, inklusive Europaparlamentet. Nu när EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna har samma rättsliga värde som fördragen är jag övertygad om att stadgan och i synnerhet rätten till en bra förvaltning kommer att stå i fokus för Diamandouros arbete som ombudsman.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) I ett Europa som vill närma sig medborgarna och stå i deras tjänst på ett tydligare sätt, är det avgörande att människor kan utöva en effektiv kontroll över EU:s institutioner och organ. Det är just detta som gör Europeiska ombudsmannen oundgänglig, eftersom medborgare kan anmäla alla administrativa oegentligheter till honom, såsom diskriminering, maktmissbruk, underlåtenhet att agera och vägran att besvara en särskild fråga som ställts till en EU-institution eller ett EU-organ.

Jag välkomnar i det sammanhanget valet av ny ombudsman för den kommande femårsperioden och hoppas att han under sin mandatperiod ska vägledas av unionens grundläggande värderingar – frihet och rättvisa. På så vis kan vi säkerställa att EU:s medborgare får bättre institutioner och en effektiv kontroll över dem, så att EU blir starkare, mer rättvist och mer enat.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Europeiska ombudsmannens uppgift är att försöka åtgärda förvaltningsmissar av EU:s institutioner och organ, antingen på eget initiativ eller genom att behandla inkommande klagomål. Ombudsmannen bidrar med andra ord till att bygga ett medborgarnas Europa, nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft och EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna har blivit rättsligt bindande. Det bör noteras att rätten till god förvaltning är en grundläggande rättighet för EU:s medborgare enligt artikel 41 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna.

År 2001 antog Europaparlamentet en resolution om regler för god förvaltningssed som måste iakttas av EU:s institutioner och organ. Jag menar att dessa regler bör bli en del av EU:s lagstiftning som får rättslig överensstämmelse inom EU och blir en garanti för att institutionerna följer dessa mycket grundläggande principer i sina kontakter med medborgarna. Det är av avgörande vikt att EU:s medborgare är medvetna om sina rättigheter och vet hur de ska gå till väga för att värna och hävda dem när de åsidosätts.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *skriftlig*. – (PL) Herr talman! I Europaparlamentet har vi mycket riktigt årligen utvärderat Nikiforos Diamandouros arbete som ombudsman i samband med debatten om de årsrapporter han lämnat in, vilka alltid fått mycket goda omdömen. Under sina två mandatperioder har Nikiforos Diamandouros tagit åtskilliga initiativ för att öka kunskapen om ombudsmannens arbete, vilket betyder att ett ökat antal medborgare har använt sig av hans tjänster. Enligt de senaste siffrorna från

2008 var antalet klagomål 3 406 i jämförelse med 3 211 året innan. Det är värt att notera att ombudsmannen inte har begränsat sig till att enbart behandla formellt tillåtliga klagomål, utan även informerat om möjligheten att hävda sina rättigheter när det gäller klagomål som faller utanför ombudsmannens behörighetsområde.

Dessutom har Nikiforos Diamandouros tagit initiativ till ett mycket värdefullt samarbete mellan ombudsmän i de olika medlemsstaterna, vilket har möjliggjort utbyte av upplysningar och god praxis. På hans initiativ har kontaktpersoner utsetts inom de nationella ombudsmannakontoren, och information om genomförandet och tillämpningen av EU:s lagstiftning offentliggörs i Europeiska ombudsmannens nyhetsbrev. Därför gratulerar jag uppriktigt Nikiforos Diamandouros till vad han åstadkommit och till att han blivit omvald som ombudsman, och jag räknar med ett fruktbart samarbete under Europaparlamentets innevarande mandatperiod.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Kära kolleger! Jag vill i dag visa min uppskattning av vår ombudsman, Nikiforos Diamandouros. Han har fullgjort sina skyldigheter i enlighet med alla bestämmelser och han har gjort det med självständighet och integritet. Han är någon som försvarar principen att EU:s institutioner måste vara insynsbara. Låt oss tala uppriktigt. Våra medborgare är inte så engagerade i EU-frågor som vi önskar att de vore. Därför måste våra EU-institutioner arbeta lika öppet som om de befann sig bakom en glasskiva. Ombudsmannen har hittills visat prov på sin förmåga att verka enligt denna princip och därför välkomnar vi att han blivit omvald. Tack så mycket.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Det gläder mig mycket att Nikiforos Diamandouros har blivit omvald till europeisk ombudsman. Han är en mycket god försvarare av medborgarnas rättigheter och det gläder mig att han kommer att fortsätta detta arbete.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I omröstningen om valet av ombudsman röstade jag på Pierre-Yves Monette. Han var den ende som bemödade sig om att presentera sig för Europaparlamentets grupplösa medlemmar och besvara deras frågor.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Vi har i dag kommit fram till ett beslut om valet av Europeisk ombudsman. Valet är ytterst viktigt för Europeiska unionens medborgare, eftersom ombudsmannen arbetar med skyddet av medborgarnas rättigheter. Han granskar klagomål som EU-medborgare ingett om oegentligheter inom EU:s institutioner. På så vis har medborgarna en viss form av kontroll över unionens alla organ, kontor, institutioner och byråer.

Det är därför oerhört viktigt att medborgarna informeras om sina rättigheter. De behöver få veta att deras inflytande över EU:s institutioner och institutionernas funktionssätt har ökat sedan Lissabonfördraget trädde i kraft. Enligt den nye ombudsmannen kommer Europeiska ombudsmannen dessutom att ha ett närmare samarbete med övriga EU-institutioner. Det är också glädjande att medborgarna i de nya medlemsstaterna använder sig av möjligheten att inge klagomål, vilket framgår av det relativt höga antalet klagomål som registrerats på senare år. Det visar att de nya medlemsstaternas invånare intresserar sig för EU-relaterade frågor och alls inte är likgiltiga för EU.

- Betänkande: Danuta Maria Hübner (A7-0001/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om tillfälligt upphävande av de autonoma tullarna i Gemensamma tulltaxan för import av vissa industriprodukter till de autonoma regionerna Madeira och Azorerna, eftersom det syftar till att öka konkurrenskraften för de ekonomiska aktörerna från Azorerna (tillverkare, distributörer, grossister och återförsäljare). Härigenom kan man försäkra sig om stabilare sysselsättning på Azorerna och övervinna de ekonomiska nackdelar som följer av öns geografiska läge.

Det tillfälliga upphävandet av tullar ger lokala ekonomiska aktörer på Azorerna och Madeira möjlighet att tullfritt importera en viss mängd råvaror, delar, komponenter och färdiga produkter, inom områden som fiske, jordbruk, industri och tjänster, och därmed skapas gynnsamma förutsättningar för långsiktiga investeringar.

Dessa åtgärder kan också bidra till att underlätta för små och medelstora företag och lokala jordbrukare och ge dem möjlighet att skapa arbetstillfällen och investera i de yttersta randområdena. Med tanke på den rådande ekonomiska krisen är behovet av särskilda åtgärder för att stimulera näringslivet och stabilisera sysselsättningssituationen av största vikt.

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionen om förslaget till en rådets förordning om tillfälligt upphävande av de autonoma tullarna i Gemensamma tulltaxan för import av vissa

industriprodukter till de autonoma regionerna Madeira och Azorerna utifrån betänkandet av min högt värderade polska kollega, Danuta Hübner. De regionala myndigheterna på Madeira och Azorerna har i samråd med deras medlemsstat Portugals regering begärt ett tillfälligt upphävande av tullarna i Gemensamma tulltaxan i syfte att främja de lokala ekonomiska aktörernas konkurrenskraft och stabilisera sysselsättningen i dessa unionens yttersta randområden. Jag är helt klart positiv till att unionen stöder de yttersta randområdenas särdrag, förutsatt att stödet inte ger upphov till spekulation och att det uppfyller sitt syfte.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stöder kommissionens förslag om tillfälligt upphävande av de autonoma tullarna i Gemensamma tulltaxan, eftersom jag anser att EU måste visa solidaritet med de regioner som kämpar med den ekonomiska krisens följder i handling och inte bara i ord. Jag tror att åtgärden har samordnats med den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, eftersom den ekonomiska krisen har påverkat olika EU-länder och EU-regioner på olika sätt, och vi måste därför se till att det finns åtgärder för att bemöta varje medlemsstats eller regions särskilda behov.

Eftersom dessa öar är beroende av turismen, och eftersom turismen är på nedgång ökar risken för arbetslöshet och hotet mot små och medelstora företag, något som kan slå särskilt hårt mot invånarna på dessa avsides belägna öar. Genom att tillämpa tullundantaget måste gemenskapen också se till att åtgärden tillgodoser det grundläggande målet, nämligen att främja lokala företag, hjälpa lokala jordbrukare och små och medelstora företag att överleva denna svåra period och se till att principerna tillämpas i EU:s övriga medlemsländer.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) De yttersta randområdenas utveckling hämmas svårt av en rad faktorer, exempelvis deras samhällsstruktur och näringslivsstruktur, extremt avsides läge och ökaraktär, att de är små, har svåra terräng- och klimatförhållanden och att de är ekonomiskt beroende. Därför är det av största vikt att Europeiska unionen fortsätter att särskilt uppmärksamma dessa regioner, fastställer problem och potentialområden och studerar olikheter och svagheter så att unionen kan genomföra en politik och åtgärder som lämpar sig för deras ekonomiska och sociala utveckling. Jag välkomnar förslaget till rådets förordning eftersom det utgör ett incitament för att skapa en hållbar tillväxt och integrera de yttersta randområdena i världsekonomin. Ett tillfälligt upphävande av de autonoma tullarna i Gemensamma tulltaxan kommer att ge de autonoma regionerna Madeira och Azorerna möjlighet att övervinna de ekonomiska nackdelar som följer av deras geografiska läge och ta itu med de särskilda svårigheter de upplever på grund av den ekonomiska krisen. Jag välkomnar initiativet från de regionala myndigheterna på Madeira och Azorerna och deras engagemang för att bidra till en utvecklingsstrategi för sina regioner som samtidigt bidrar till Europeiska unionens konkurrenskraft och dess förmåga att skapa en hållbar ekonomisk utveckling.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om tillfälligt upphävande av de autonoma tullarna i Gemensamma tulltaxan för vissa industriprodukter som importeras till de autonoma regionerna Madeira och Azorerna. Upphävandet kommer att bidra till att stärka de lokala ekonomiska aktörernas konkurrenskraft och bidra till att skapa och behålla arbetstillfällen i de yttersta randområdena, genom att motverka de ekonomiska nackdelar som följer av regionernas geografiska läge, utan att påverka konsolideringen av den inre marknaden eller principen om fri konkurrenskraft inom EU.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser att det tillfälliga upphävandet av de autonoma tullarna är avgörande för att stärka de ekonomiska operatörernas konkurrenskraft i de portugisiska autonoma regionerna Madeira och Azorerna, liksom för att säkerställa en mer stabil sysselsättning på dessa öar.

Det tillfälliga upphävandet kommer att ge lokala ekonomiska aktörer på Madeira och Azorerna möjlighet att tullfritt importera råvaror, delar, komponenter och färdiga produkter, eftersom dessa produkter ska användas lokalt vid bearbetning och tillverkning.

Att undantaget godkänns är av avgörande vikt för utvecklingen i dessa portugisiska autonoma regioner, som båda är starkt beroende av turistnäringen och följaktligen mycket sårbara för volatiliteten inom branschen. Det betyder att möjligheten till en fullskalig ekonomisk utveckling begränsas av den lokala ekonomins särdrag och regionernas geografiska läge.

Mot den bakgrunden ger förvisso all stimulans av den lokala industrin det stöd som krävs för att förbättra lokalbefolkningens levnadsvillkor och bereder väg för skapandet av nya jobb på öarna, vilket är avgörande för att hålla kvar befolkningen och skapa förutsättningar för utveckling.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Genom det tillfälliga upphävandet av tullarna i Gemensamma tulltaxan blir det möjligt för lokala ekonomiska aktörer i de autonoma regionerna Madeira och Azorerna att tullfritt importera en viss mängd råvaror, delar och färdiga produkter. Råvarorna måste användas i jordbruket och vid industriell bearbetning och underhåll i de autonoma regionerna.

Upphävandet ska träda i kraft till den 31 december 2019, och åtgärder väntas införas för att förhindra att detta leder till snedvridning av konkurrensen. Härigenom stärks de små och medelstora företagens och jordbrukarnas konkurrenskraft i våra autonoma regioner Madeira och Azorerna.

Åtgärden har skräddarsyttts för de särskilda behoven i dessa yttersta randområden och kommer att stimulera näringslivet, och därigenom stabilisera sysselsättningen. De lokala ekonomierna på Madeira och Azorerna är till stor del beroende av den inhemska och internationella turismen, som har påverkats av den nuvarande ekonomiska krisen. Det betyder att det tillfälliga upphävandet är fullt motiverat, och förväntas få positiv effekt på den ekonomiska utvecklingen i regionerna i fråga.

Jag vill efterlysa snabbare analyser och snabbare beslutsfattande i denna typ av processer, så att vi kan vidta åtgärder mer effektivt och i god tid.

Jag har därför röstat ja till förslaget.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De regionala myndigheterna på Madeira och Azorerna har begärt att Gemensamma tulltaxans autonoma tullsatser tillfälligt ska upphävas för importer av vissa industriprodukter för att stärka och trygga en mer stabil produktivitet och sysselsättning i dessa yttersta randområden.

Vi instämmer med förslagen i dokumentet. Vi anser dock att komponenter som faller utanför de jordbruksändamål som föreskrivs i förordningen också skulle kunna betraktas som komponenter för industribruk, särskilt på energi- och miljöområdet, exempelvis delar och komponenter för energiindustrin, särskilt, s.k. ren energi (vind- och solkraft m.m.)

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det tillfälliga upphävandet av Gemensamma tulltaxans autonoma tullsatser för vissa industriprodukter i de autonoma regionerna Madeira och Azorerna till och med 2019 är mycket viktigt för dessa yttersta randområden i EU i denna tid av global ekonomisk kris. Det är viktigt för att hjälpa de små och medelstora företagen och de lokala jordbrukarna eftersom det kommer att stärka de lokala ekonomiska aktörernas konkurrenskraft och trygga en mer stabil sysselsättning i områdena.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) De regionala myndigheterna på Madeira och Azorerna har begärt att Gemensamma tulltaxans autonoma tullsatser tillfälligt ska upphävas för att stärka de lokala ekonomiska aktörernas konkurrensläge och stabilisera sysselsättningen i dessa yttersta randområden av unionen. För att garantera att importerade varor, oavsett om det är råvaror eller färdiga produkter, inte snedvrider konkurrensen kommer man att kontrollera att varorna används av lokala företag på öarna under minst två år innan de fritt kan säljas vidare till företag i andra delar av unionen. Hur ska detta genomföras i praktiken? Eftersom inget rimligt klargörande kan ges kommer jag att avstå från att rösta.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar kommissionens ståndpunkt till det tioåriga tillfälliga upphävandet av Gemensamma tulltaxans autonoma tullsatser för importer av vissa industriprodukter till de autonoma regionerna Madeira och Azorerna och Danuta Maria Hübners betänkande. I de båda dokumenten föreslås följande:

1. Införandet av en positiv diskriminering till förmån för de yttersta randområdena Azorerna och Madeira, med hänsyn till att områdenas strukturella begränsningar är permanenta.
2. Tillskapandet av förutsättningar för att stimulera näringslivet och sysselsättningen på ögrupperna och därmed också bidra till öarnas demografiska stabilitet.

Detta är ett exempel på en sammanhållning av det slag som kan uppnås genom ett EU som bygger på solidaritetsprincipen.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Utvecklingen av de yttersta randområdena begränsas av deras avlägsna belägenhet, ökaraktär, svåra klimatområdena och geografiska förhållanden samt deras ekonomiska beroende av ett begränsat antal varor och tjänster.

Genom den förordning som vi ska rösta om i dag kommer Madeira och Azorerna att få tillstånd att importera ett sortiment av skattebefriade färdiga varor för användning inom jordbruk, handel och industri, samt råvaror, reservdelar och komponenter för användning inom lantbruk, industriell bearbetning och underhåll till utgången av 2019.

Tullbefrielsen kommer dessutom att gälla i de båda regionernas hela territorium, inte bara i deras tullfria zoner, och således vara till gagn för lokala ekonomiska aktörer av alla slag.

Jag erinrar om att frågan behandlats enligt ett förenklat lagstiftningsförfarande för att påskynda handläggningen. Ordföranden för utskottet för regional utveckling var själv föredragande för förslaget, vilket har gjort det möjligt att lägga fram betänkandet för omröstning i plenum utan föregående debatt.

Jag är mycket glad över slutresultatet, där de ändringsförslag som jag lagt fram är införda, vilka gällde en rad produkter för att utrusta Madeiras frizon, som fanns med i en förordning från 2000 men som löpte ut 2008, tillsammans med ytterligare krav som lagts fram under 2008 och 2009, vilka inte ingick i kommissionens ursprungliga förslag.

Förslag till resolution: B7-0042/2010

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Förslaget från Europaparlamentets utskott för rättsliga frågor om att utnämna Ana Palacio Vallelersundi till ledamot av den kommitté som avses i artikel 255 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är i princip välkommet. Från institutionell synpunkt är det dock obegripligt varför en särskild kommitté med sju ledamöter ska lämna bindande förslag till de nationella regeringarna. Jag röstade därför emot förslaget.

Evelyn Regner (S&D), skriftlig. – (DE) I dagens omröstning om utnämningen av Ana Palacio Vallelersundi till ledamot av den kommitté som inrättas för bedömningen av kandidaters lämplighet att utöva ämbetena som domare och generaladvokat i domstolen och tribunalen röstade jag emot förslaget eftersom jag räknade med att den person som nomineras av Europaparlamentet utöver kandidaternas förstklassiga juridiska kunskaper även kommer att bedöma deras sociala lämplighet och kompetens. I detta avseende har jag inte förtroende för Ana Palacio Vallelersundi, eftersom jag befärar att hon inte skulle väga in huruvida kandidaterna besitter sociala värden och människoförståelse vid bedömningen av deras lämplighet som domare och generaladvokater. Särskilt med hänsyn till de mål och värden som föreskrivs i Lissabonfördraget – den sociala marknadsekonomi har nämnts här – och stadfästandet av EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna i primärrätten kommer detta att vara absolut nödvändigt vid utnämningen av domare och generaladvokater i framtiden.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Syftet med det tillfälliga upphävandet av Gemensamma tulltaxans autonoma tullsatser för vissa industriprodukter i de autonoma regionerna Madeira och Azorerna är att ge investerare ett långsiktigt perspektiv och göra det möjligt för de ekonomiska aktörerna att nå upp till en viss nivå av industri- och handelsverksamhet. Som socialdemokrat anser jag att dessa åtgärder bör behållas så länge som dessa regioner erfar stora ekonomiska problem. Jag välkomnar kommissionens förslag eftersom antagandet av åtgärden kommer att stabilisera sysselsättningen på medellång sikt och den ekonomiska och sociala miljön i dessa yttersta randområden av Europa som har särskilda problem. Jag måste ändå påpeka de risker som den tillfälliga tullbefrielsen medför för produkter med ursprung i sådana länder. Därför måste vi noga övervaka vilka följder den tillfälliga tullbefrielsen har på konkurrensen.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) I enlighet med artikel 255 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är Europaparlamentet en av de institutioner som nominerar ledamöter till den kommitté som har till uppgift att avge yttranden om kandidaternas lämplighet att utöva ämbetena som domare och generaladvokat i domstolen och tribunalen. Eftersom kommittén endast har sju ledamöter och de har en mycket ansvarsfull uppgift är det viktigt att de är personer med klanderfritt anseende och hög duglighet. Som ledamot av Europaparlamentet och tack vare de nya befogenheterna enligt Lissabonfördraget har jag inflytande över utnämningen av en av de sju personerna i kommittén och jag är glad över Ana Palacio Vallelersundis kandidatur. Ana Palacio Vallelersundi har varit ledamot av Europaparlamentet i åtta år och två gånger har hon av sina kolleger valts som ledamot av utskottsordförandekonferensen.

Hon har även varit ordförande för utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden samt utskottet för rättsliga och inrikes frågor. Förutom hennes andra yrkesmeriter, exempelvis är hon chefsrådgivare till Världsbanken och Spaniens första kvinnliga utrikesminister, gör detta att det inte råder någon tvekan om att hon är rätt person för uppdraget.

- Betänkande: Eva Joly (A7-0086/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om översynen av AVS-EG-partnerskapsavtalet eftersom jag anser att det innehåller viktiga faktorer som bör beaktas under de förhandlingar som pågår för närvarande.

Samstämdheten i EU:s olika politiska strategier – inom handel, utveckling eller kultur och fiske – bör vara den grundläggande principen för våra förbindelser med denna grupp av länder.

Den nya situation som strategiska partnerskapsavtal innebär måste beaktas. Dessa avtal, som är viktiga handelsavtal, skapar nya plattformar för parlamentsdialog och måste respekteras. De nya utmaningar som vi står inför, såsom klimatförändringarna och den ekonomiska krisen, bör leda till lösningar som inbegriper det nya Cotonouavtalet, som förväntas bli klart i mars.

Det är också viktigt att i EU:s strategi för förbindelserna med AVS-länderna beakta närheten till och de kontakter som de yttersta randområdena har med dessa länder. De yttersta randområdena kan fungera som de främsta förmedlarna för EU i ekonomiska partnerskapsavtal. De yttersta randområdena ger en särskild dimension åt EU:s yttre åtgärder och medverkar således till utvecklingen av en verklig politik för bredare grannskapsförbindelser.

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min kollega, den franska ledamoten Eva Joly, om den andra översynen av AVS–EG-partnerskapsavtalet (Cotonouavtalet). Jag delar de ståndpunkter som framförs i betänkandet om behovet av att använda detta särskilda instrument för AVS-länderna med hänsyn till de rådande kriserna, exempelvis klimatförändringarna, stigande mat- och bränslepriser, den finansiella krisen och den extrema fattigdomen i Afrika. AVS-länderna är partner till Europeiska unionen och vi måste vårda partnerskapet för att ha allierade i de planerade viktiga förhandlingarna om globalt styre.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag röstade för betänkandet om den andra översynen av AVS–EG-partnerskapsavtalet (Cotonouavtalet). Det är ett lägligt betänkande och det är rätt och riktigt att frågan om avtalet om ekonomiskt partnerskap diskuteras kontinuerligt. De primära målen för Cotonouavtalet är att avskaffa fattigdom, stödja hållbar utveckling och hjälpa AVS-länderna att integreras med den globala ekonomin.

Avtalen och de pågående handelssamtalen, och de som kommer att äga rum i framtiden, måste gå mot att uppfylla och stärka EU:s och dess partnerländers bestämmelser om barnarbete.

Artikel 50 i Cotonouavtalet gäller främjandet av rättvisa arbetsnormer och förbättring av internationella åtgärder för att få slut på barnarbete. Frågor som gäller barnarbete måste ges hög prioritet i EU:s handelsavtal.

Jag välkomnar därför de punkter där man begär att EU och AVS inleder diskussioner om framtiden för förbindelserna mellan AVS och EU från 2020 och framåt och där man rekommenderar att ge oberoende parter, t.ex. organisationer som inte är stater eller regeringar, en större roll i processen.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Den andra översynen av Cotonouavtalet sker under mycket svåra omständigheter när den globala ekonomin är i kris. Jag anser att översynen av avtalet kommer att göra det möjligt att förnya och förstärka huvudprinciperna för samarbetet mellan EU och AVS-länderna. Läget har förändrats sedan avtalet först undertecknades och nya utmaningar och problem har uppkommit. Förhandlingarna om avtalet bör omfatta sådana ytterst viktiga punkter som kampen mot klimatförändringarna i utvecklingsländerna, den praktiska användningen av de oerhörda förnybara energiresurserna, livsmedelskrisen och förvärvandet av åkermark.

Mycket uppmärksamhet bör ägnas åt migrationsproblemen. På senare år har hundratals unga afrikaner drunknat utmed EU:s kuster. Massinvandring är följden av sviktande ekonomier, utarmning av befolkningen, kränkningar av de mänskliga rättigheterna med flera orsaker. Dessa frågor bör uttryckligen tas upp i det reviderade avtalet.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstar för förslaget till betänkande om den andra översynen av Cotonouavtalet, där viktiga frågor om hållbar utveckling och successiv integration av AVS-länderna i den globala ekonomin introduceras. Frågor som klimatförändringarna, energitrygghet, utbildning och samarbete om utbildningsfrågor är väsentliga för ekonomisk och social utveckling i AVS-länderna. Den globala uppvärmningen, som framför allt drabbar utvecklingsländerna, kan också innebära en möjlighet för oss. De förnybara energiresurser som står till förfogande för dessa länder är viktiga för deras ekonomiska och sociala utveckling och gör det möjligt för dem att utvecklas mot energioberoende och därigenom bidra till att hantera den globala krisen. Investeringar i utbildning är också viktigt för att bekämpa fattigdom, olaglig invandring och kompetensflykt, vilket bidrar till utvecklingen i AVS-länderna och hjälper dem att bygga upp sin egen ekonomi.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet, där man hävdar att den andra översynen av AVS–EG-partnerskapsavtalet måste vara förenligt med den rådande globala krisen och genomföras med full respekt för ett partnerskap mellan jämbördiga. Denna andra översyn av avtalet är ett utmärkt tillfälle att ta itu med grundorsakerna till finanskrisen, klimatförändringarna, livsmedels- och energikriserna och dra

lärdom av tidigare misstag så att meningsfulla ändringar kan göras av Cotonouregelverket och förstärka enigheten, sammanhållningen och solidariteten mellan AVS-länderna. I betänkandet efterlyses en förstärkning av bestämmelserna om de mänskliga rättigheterna och därmed sammanhörande sanktioner. I betänkandet beklagas även att medlemsstaterna inte samrådde med parlamenten (Europaparlamentet, den gemensamma AVS-EU-församlingen och de nationella parlamenten i AVS-länderna), som inte hade något inflytande i beslutsprocessen som ledde fram till fastställandet av vilka områden och artiklar som skulle ingå i översynen och fastställandet av förhandlingsmandatet. Det främsta syftet med Cotonouavtalet är att minska och till sist utplåna fattigdom på ett sätt som är förenligt med hållbar utveckling och AVS-ländernas gradvisa integrering i världsekonomin.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om den andra översynen av AVS-EU-partnerskapsavtalet för att försvara behovet av ändringar som ska göra det möjligt för oss att ta itu med de stora utmaningar som vi för närvarande möter, exempelvis klimatförändringarna, finanskrisen och livsmedelskrisen.

Jag är glad över det stöd som parlamentet har gett till AVS-länderna, som vill att klimatförändringarna ska tas upp som en övergripande fråga i den andra reviderade versionen av Cotonouavtalet. Jag beklagar dock att parlamenten (Europaparlamentet, Panafricanska parlamentet och de nationella parlamenten i AVS-länderna) inte har tagit tillfället i akt att bidra med förslag och delta aktivt tillsammans med medlemsstaterna i beslutsprocessen för översynen av detta viktiga avtal.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag hoppas att den andra reviderade versionen av Cotonouavtalet kommer att bidra till att främja hållbar utveckling i AVS-länderna, som kommer att ge utrymme för social sammanhållning och underlätta kampen mot fattigdom.

Effekterna av krisen, tillsammans med klimatförändringarna, har drabbat AVS-länderna hårt, och blir allt värre. Därför är frågan om livsmedelssuveränitet viktig. Naturresurser måste användas på rätt sätt och utveckling av förnybar energi bör främjas.

Vi behöver garantera att alla AVS-länder kommer att dra nytta av en handelsram som minst motsvarar det nuvarande läget. Jag vill också hävda att Europeiska utvecklingsfonden, som stöder samarbetspolitiken för utveckling inom avtalets räckvidd, bör inbegripas i parlamentets budgetbefogenheter.

Därför röstade jag för.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I likhet med föredraganden anser vi också att den andra översynen av Cotonouavtalet är ett bra tillfälle att göra ändringar.

I betänkandet framförs principer som om de genomförs skulle vara ett steg mot att förbättra avtalet, så som visas av försvaret av livsmedelssuveränitet och livsmedelstrygghet för AVS-länderna samt kampen mot skatteparadis.

Samtidigt vill jag fördöma vissa viktiga aspekter, exempelvis försöket att gå mot ökad regionalisering i förbindelserna mellan AVS-gruppen och EU, på grund av det hot detta innebär mot sammanhållningen och styrkan i AVS-gruppen.

På andra ställen brister betänkandet i vad som krävs. Det läge av beroende och underordning som AVS-länderna befinner sig i och den viktiga frågan om vilken roll som den nuvarande politiken för samarbete och utvecklingsbistånd spelar i att upprätthålla detta läge behandlas inte på ett tillfredsställande sätt. Vilka konsekvenser som genomförandet av de av EU föreslagna avtalen om ekonomiskt partnerskap kan få i detta sammanhang behandlas inte heller.

De förbehåll och invändningar som flera AVS-länder har framfört välkomnas i betänkandet, liksom deras prioriteringar av exempelvis Europeiska utvecklingsfonden.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Bästa kolleger! Det är med stor glädje som jag i dag riktar mig till parlamentet eftersom vi har gått mot en mer jämlik roll i förbindelserna mellan rikare och fattigare länder samtidigt som vi förstärker de mänskliga rättigheterna. Översynen av avtalet måste vara förenligt med behoven i den nya värld som vi lever i och måste grundas på ett partnerskap mellan jämbördiga. Detta är en ny värld med en ny ekonomi där rättvis fördelning av välståndet och åtgärder mot klimatförändringarna är nya prioriteringar. Jag vill berömma det arbete som utförts av min egen grupp i Europaparlamentet, som har tillfogat dessa principer om utrotandet av fattigdom i översynen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Detta betänkande innehåller onekligen vissa mycket värdefulla förslag och ofta lovvärda intentioner. Den prioritet som ges åt förnybar energi, skyldigheten för multinationella företag som är verksamma i AVS-länderna att deklarerat sina vinster och skatter, införlivandet av begreppet livsmedelssuveränitet och kritiken av Europas externalisering av hanteringen av migrationsströmmarna är samtliga förslag som vi stöder. Vi kan dock inte bortse från att betänkandet inte förändrar något i Cotonouavtalet.

Avtalet är en symbol för EU:s fullständiga anslutning till WTO:s ultraliberala tänkande. Vi är inte övertygade: den "utveckling" som det hänvisas till är en fasad för de egennyttiga bevekelsegrunder som har dominerat denna nedrustning av Lomékonventionerna. Vi fördömer genomförandet av de EU-partnerskapsavtal som föreskrivs i avtalet, kommissionens användning av utpressning i form av utvecklingsbistånd för att se till att de ingås och den därav följande skövlingen av AVS-ländernas ekonomier. Vi röstar emot denna text för att inte stödja att EU överger det enda ekonomiska samarbetsinstrument som inte styrs av en fixering vid fri och ohämmad konkurrens eller dess eftergivenhet inför kraven från Förenta staterna i WTO.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den tragedi som nyligen drabbade Haiti är bevis på att partnerskapsavtal inte är en lämplig lösning på problemen. Därför är denna andra översyn av Cotonouavtalet ett utmärkt tillfälle att göra justeringar för de aktuella problemen, som exempelvis klimatförändringarna, den kraftiga prisökningen på livsmedel och bensin, finanskrisen och den extrema utarmningen i flera AVS-länder. Det är rätt tid att utforma åtgärder som verkligen kommer att lösa de olika problem som fortsätter att drabba flertalet av de berörda länderna.

Aldo Patriciello (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera föredraganden och de olika politiska grupperna för deras utmärkta arbete med betänkandet, som jag helt stöder.

I betänkandet vill jag rikta uppmärksamheten på förhandlingarna om översynen av Cotonouavtalet. I sådana avtal borde man beakta varierande kritiska aspekter, t.ex. effekterna av finanskrisen, de ökande migrationsströmmarna och framför allt den olagliga invandringen.

Jag är övertygad om att endast en ordentlig utvärdering av ekonomiskt samarbete kan göra det möjligt att kontrollera de negativa följderna av krisen och dess konsekvenser, både för AVS-ländernas ekonomier, som förlorar den arbetsstyrka och kvalificerade arbetskraft som krävs för utveckling, och för de EU-länder som är värst drabbade av olaglig invandring.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Det är viktigt att alla aspekter av Cotonouavtalet granskas i ljuset av den senaste utvecklingen som har stor inverkan på AVS-länderna. Men jag vill särskilt instämma i farhågorna om regional integration, som inte bara gäller AVS-länderna utan även latinamerikanska länder och i synnerhet Andinska gemenskapen. Vissa handelsavtal (avtal som enligt kommissionens tjänstemän är tänkta att främja utveckling) kan få till effekt att handeln mellan länderna i en viss region äventyras och kan därför verka tvärtemot det uppgivna utvecklingsmålet att främja regional integration. EU måste ständigt granska sin handelspolitik och dess inverkan i detta avseende. Om inte så sker, eller om inte lämpliga åtgärder vidtas, finns det risk för negativa effekter på den långsiktiga utvecklingen.

Brian Simpson (S&D), skriftlig. – (EN) Jag kommer att rösta för betänkandet men jag måste påpeka att vissa organisationer som stöds av kommissionen, och som fått ansvaret att genomföra projekt enligt EU-AVS-partnerskapet, har fastnat i korruption och iscensatt en kampanj för att diskriminera den personal som har avslöjat korruptionen.

Jag tänker naturligtvis på den organisation som kallas CDE, som med kommissionens stöd har avskedat dem som varnat och har gjort mycket lite för att åtgärda bristerna i styrningen och ledningen av organisationen.

När Olaf i sin utredning av CDE fann att korruption hade förekommit och att kommissionen hade brustit i sin tillsyn som medlem av CDE:s styrelse vid den tid då bedrägeriet ägde rum, skulle man ha kunnat vänta sig åtgärder och inte minst skydd av de berörda varnarna. Ingenting har hänt, vilket Europeiska kommissionen till sist måste klandras för.

Även om jag röstar för i dag undrar jag om det i framtiden finns ett överhängande behov av att mer ingående granska EU:s oförmåga att utöva ordentlig finansiell kontroll i dessa partnerskap.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Cotonouavtalet från 2000, som reglerar samarbetet mellan EU och stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, ses över vart femte år. Dess mål är att utrota fattigdom och successivt integrera AVS-länderna i världsekonomin, samtidigt som hållbar utveckling eftersträvas. Denna

översyn sker mot bakgrund av en global finanskris, snabba klimatförändringar, stigande livsmedels- och energipriser samt en diskussion om markanvändning och hållbarheten i utländska investeringar.

Det är hög tid att vi förstärker den parlamentariska kontrollen över landsstrategierna och Europeiska utvecklingsfonden och strävar efter konsekvens i vår handels-, utrikes- och utvecklingspolitik. Det är dags att ta ett helhetsgrepp på klimatförändringarna och satsa helt på förnybar energi. Det är dags att vi bekämpar olagliga finansiella flöden från utvecklingsländerna och reformerar Europeiska utvecklingsbankens strategi i riktning mot ökad insyn i skatteparadis. Det är hög tid att vi erkänner att äganderätten till mark och rent vatten är grundläggande rättigheter. Det är dags att vi medger att rättvis tillgång till naturresurserna verkligen kan lyfta människor upp ur fattigdom. I betänkandet framhålls detta och det får därför mitt stöd.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag avstod från att rösta om Eva Jolys betänkande om den andra översynen av AVS–EG-partnerskapsavtalet.

Betänkandet innehåller ett stort antal specifika förslag om omförhandling av avtalet – som är mer känt under namnet Cotonouavtalet – som jag stöder.

Exempelvis behovet av att beakta situationen i världens fattigaste länder, med hänsyn till deras särskilda förhållanden vad gäller klimatförändringar, demokrati och de mänskliga rättigheterna, kompetensflykt, korruption och särdragen i deras ekonomi, särskilt deras jordbruksekonomi.

De ändringsförslag som lagts fram av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och som antogs i plenum ändrade betänkandet fullständigt. Ett konkret exempel är ändringsförslag 3, som innebär att befolkningarna förnekas rätten att bestämma över sin egen jordbrukspolitik.

Iva Zanicchi (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för den andra översynen av AVS–EG-partnerskapsavtalet (Cotonouavtalet). Detta avtal, som reglerar samarbetet om politik, handel och utveckling mellan EU och 77 AVS-länder under perioden 2000–2020, har redan setts över 2005.

I de punkter som ingår i den andra översynen begär man med rätta att särskilda bestämmelser om klimatförändringarna ska införas, att bestämmelserna om förnybar energi ska ses över, att bestämmelserna om landsbygdsutveckling och livsmedelssäkerhet förstärks och att större insatser görs för att tygla olagliga finansflöden och skatteparadis.

Jag är säker på att denna översyn kommer att kunna stärka partnerskapet mellan EU och AVS-länderna och ge större synergi och samarbete med inriktning på de gemensamma mål som ska uppnås.

8. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.35 och återupptogs kl. 15.10.)

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

10. SWIFT (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om rådets uttalande om Swift.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Detta är som ni vet ett rådsuttalande om ett program som är en överenskommelse mellan Europeiska unionen och Förenta staterna för att spåra finansiering av terrorism och som därför har till syfte att utbyta och överföra finansiella uppgifter, vilket jag tror att alla är överens om. Avtalet har funnits sedan ett par månader. Det har fungerat väl och gett kontinuitet i flödet av information som är avsett för programmet för att spåra finansiering av terrorism.

Avtalet löper formellt ut den 31 januari. Under den föregående perioden med svenskt ordförandeskap övervägde rådet behovet av att teckna ett avtal som gör det möjligt att fortsätta programmet för att spåra finansiering av terrorism. Därför antog rådet den 30 november 2009 ett beslut om att underteckna det avtalet, TFTP (Terrorist Finance Tracking Programme).

Det är ett preliminärt avtal. Det är således giltigt under en kort period, som i princip löper ut den 31 oktober 2010. Det preliminära avtal som, vilket jag nämnde rådet kom överens om förra året, kommer under alla omständigheter att bli ogiltigt om inte Europaparlamentet dessförinnan fattar ett beslut under 2010.

Detta är det rådande läget. Kommissionen har inte lämnat något meddelande sedan dess om innehållet i avtalet, som fortfarande inte är känt av Europaparlamentet, men jag kan säga er att det kommer att läggas fram nästa vecka, den 25 januari. Det kommer att tillkännages för Europaparlamentet den 25 januari. Avtalet kommer att anlända till kammaren i vederbörlig ordning översatt för att få Europaparlamentets godkännande.

Detta har inte skett tidigare av följande skäl (som vi fått av kommissionen): kommissionen har inte slutfört de berörda översättningarna och därför har rådet inte fått dem från kommissionen. Som jag just sade har dessa olika språkversioner ännu inte slutförts, och som ni vet kan rådet endast överlämna det dokumentet, det avtalet, till parlamentet när olika språkversioner är tillgängliga, vilket kommissionen ansvarar för. Detta är vad som kommer att läggas fram den 25 januari.

Vidare för framtiden och med sikte på ett avtal, inte ett preliminärt utan ett definitivt, planerar kommissionen att lämna rekommendationer om detta för utformningen av ett långsiktigt avtal, inte ett avtal som upphör i oktober nästa år, så som det vi talar om, utan på lång sikt. Detta långsiktiga avtal måste förhandlas fram och ingås enligt de nya rättsliga grunder som föreskrivs i Lissabonfördraget, vilket innebär full medverkan av Europaparlamentet. Europaparlamentet har redan full medverkan i dessa avtal och det är så som det kommer att vara med det kommande avtalet, för vilket kommissionen ännu inte har lämnat några rekommendationer.

Avslutningsvis vill jag säga att detta är en ytterst viktig fråga. Detta är ett förfarande, ett program för att bekämpa terrorism. Detroitincidenten visade att det finns en risk att hotet kvarstår och därför får medlemsstaterna inte tillåta att ett fortsatt flöde av finansiella uppgifter till TFTP upphör. Domare Bruguière förklarade detta i sitt inlägg inom stängda dörrar, som filmades inför parlamentet i november. Han sade att enligt hans mening har flera medlemsstater kunnat dra fördel av den information som tillhandahållits till Förenta staterna för att avslöja och undvika terroristverksamhet.

Detta ledde till att rådet under det föregående svenska ordförandeskapet gjorde preliminära förberedelser för ett nytt avtal för att undvika att det nuvarande löper ut den 31 januari och att alla eventuella informationsflöden därmed skulle avbrytas. Det var det enda alternativet för rådet att göra så och naturligtvis är parlamentets inställning till att få information förståelig. Den har inte lämnats och som jag berättade för er på grund av Europeiska kommissionens försening med att lägga fram de berörda översättningarna.

Manfred Weber, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr López Garrido, mina damer och herrar! Hela denna debatt var självklart inledningsvis färgad av den frustration och irritation som många i Europaparlamentet kände eftersom vi hade intrycket att ännu en gång hade saker och ting forcerats igenom rådet före Lissabonfördragets ikraftträdande. Därför är jag nu tacksam att rådet har insett att det är bra att samråda med parlamentet, att nu tillämpa det nya Lissabonfördraget i ratificeringsprocessen och även ge oss tillfälle att bedöma om detta avtal ska tillämpas eller inte.

I denna lagstiftningsprocess, om vi nu inleder den, kommer gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) att tillämpa klara beslutsriterier. Det finns två sidor av myntet. På den ena sidan har vi i PPE-gruppen haft en klar princip att för europeiska uppgifter – var de än lagras – ska europeiska normer om uppgiftsskydd gälla. Vi hävdar principen att vi vill ha en överklagningsrätt för personer som anser att de har behandlats orättvist genom att vara föremål för uppgiftskontroller. Vi har grundprincipen att uppgifter ska överlämnas enbart i enskilda fall och endast om den person som är misstänkt för något, inte som en allmän regel. Detta är saker som vi anser viktiga.

På den andra sidan av myntet finns det faktum att vi naturligtvis vill samarbeta med Förenta staterna. Vi vill samarbeta med våra partner i bekämpandet av terror. Vi vill inte ha en situation där enskilda stater – om avtalen löper ut – sätts under särskilt tryck, som exempelvis Belgien, därför att då kommer staterna att börja agera på bilateral basis. Grundligt övervägande behövs också här. I PPE-gruppen kommer vi att överväga detta när lagförslaget läggs fram.

Jag vill ännu en gång be rådet och kommissionen att inte försöka vinna tid utan att skicka texten nu så att vi kan behandla den. Som parlament kan vi arbeta snabbt och vi kommer att kunna hantera frågan snabbt. Sedan kommer det att vara ministrarnas sak – och för att göra detta mycket klart: inrikesministrarnas – att övertyga parlamentet om att de metoder som nu föreslås i avtalet verkligen är nödvändiga för att bekämpa terrorn.

Vi är öppna för denna process men uppgiften att övertyga oss måste fortfarande utföras av den verkställande makten, med andra ord ministrarna.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Det är en verklig lagstiftningsprocess som vi nu inleder med Lissabonfördraget.

López Garrido! Om ni säger oss att översättningar eller bristen på översättningar är ett så känsligt område att det orsakar förseningar som vi bara är tvungna att acceptera, då måste jag med all respekt säga att detta bara är en ursäkt i avsikt att skydda er själva och lugna oss här en aning. Vi kan dock inte ta detta på allvar. Jag kommer helt enkelt att notera det nu och sedan bortse från det.

Det viktiga i saken är något helt annat: avsaknaden av medverkan av Europaparlamentet. När det gäller internationella avtal av så vidsträckt betydelse är det helt enkelt inte tillåtligt. Vi vill att parlamentet på allvar ska vara engagerat från dag ett i genomförandet av avtalet. Varför det? Jerzy Buzek, parlamentets talman, formulerade det mycket exakt i sin skrivelse, genom att säga att det i Swift-avtalet föreskrivs långtgående inskränkningar av medborgarnas grundläggande friheter, som är konstitutionellt garanterade i de flesta medlemsstater och som också garanteras genom stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Om det dock ska bli genomförandeåtgärder på grundval av ett sådan avtal som föreskriver inskränkningar av medborgarnas grundläggande rättigheter, måste medborgarnas rättsskydd mot dessa inskränkningar absolut garanteras. Det innebär att uppgiftsskydd måste garanteras i alla avseenden. Radering av uppgifterna efter en viss, rimlig tid måste garanteras och det måste nog föreskrivas möjligheter för medborgarna att överklaga om deras grundläggande rättigheter kränks. En viktig beståndsdel i rättsstatsprincipen är att medborgarna ska kunna skydda sig själva mot godtycklig behandling från staten.

Europeiska unionen kan inte upphäva denna rättstradition, som är stadfäst i 27 staters rättssystem, genom att hänvisa till att översättningar inte är tillgängliga. Om vi menar allvar med att vilja utveckla rättsstatsprincipen på EU-nivå, måste vi också till den nivån överföra nödvändigheten att ingripa av säkerhetsskäl men också det legitima skyddet av medborgarna.

Rådet måste därför förklara för oss var Swift-avtalets mervärde finns om det nu – som rådet vill – interimistiskt ska träda i kraft. Jag tänker inte tala om de kränkningar av uppgiftsskyddet som begåtts av en mängd säkerhetstjänster i Förenta staterna. Någon stoppar bomber i sina underkläder och flyger över Atlanten. Detta är vad de amerikanska säkerhetstjänsternas intensiva säkerhetsarbete hittills har åstadkommit. Det kan dock inte vara vad det är beroende av.

Jag undrar varför vi måste tillämpa detta snabbförfarande när det har funnits ett avtal mellan EU och Förenta staterna sedan den 1 februari om provisorisk rättslig hjälp, i vars artikel 4 det beskrivs exakt hur bankuppgifter ska överföras om det finns välgrundade skäl till misstanke. Det innebär att ikraftträdandet av Swift-avtalet inte skulle ge något mervärde när det gäller skydd.

Denna obefogade brådska – eller gatlopp, Schweinsgalopp som vi skulle kalla det i Tyskland – dessa påtryckningar att skynda på, är därför obegripliga och vår enhälliga begäran till rådet måste därför vara exakt följande: skicka oss de relevanta dokumenten! Vi kommer att diskutera frågan och genomföra det parlamentariska förfarandet med nödvändig skyndsamt eftersom vi vill ha säkerhet, men inte enbart för säkerhetsorgan. Vi vill ha säkerhet också för de medborgare som antas bli skyddade av dessa säkerhetsorgan. Jag förmodar att detta är syftet med avtalet, men i så fall vill vi också att det ska antas som en riktig lag.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Låt oss börja med de goda nyheterna: Det spanska ordförandeskapet har tillkännagett att dokumentet ska överlämnas måndagen den 25 januari. Det vill säga nästa måndag – och jag har gjort en notering om detta. Det innebär således att vi nu har en vecka på oss att diskutera det i parlamentet. Det är realiteten.

Herr talman! Min begäran – jag har redan sagt detta, och jag hoppas att jag får stöd från de övriga grupperna – är att talmanskonferensen beslutar om att hålla både ett utskottssammanträde och ett plenarsammanträde, eftersom det skulle vara poänglöst att tillåta att avtalet träder i kraft den 1 februari utan att parlamentet först har diskuterat det.

Herr Zapatero! Det finns därför två alternativ: ja eller nej. Jag kan säga er att ett "ja" kommer att vara beroende av en rad villkor. Det är viktigt att ni vet att vi måste ha ett svar på detta före den 25 januari. Vi har inte fått något svar på de villkor som parlamentet har ställt.

Villkoren är följande: för det första att parlamentet ska hållas helt informerat och få all nödvändig information, för det andra att parlamentet ska medverka i förhandlingarna om det definitiva avtalet och för det tredje har vi de specifika villkoren, totalt nio stycken, som utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor fastställt i sin resolution – som har godkänts av parlamentet – vad gäller det faktiska innehållet i avtalet.

Vår begäran till er är mycket enkel: ni ska inte bara skicka oss interimsavtalet den 25 januari. Ni måste också svara på parlamentets tre frågor. Om ert svar på våra tre frågor är positivt kan vårt godkännande av avtalet sedan vara möjligt. Om det inte är positivt anser jag att det är troligt att omröstningsresultatet blir negativt – det är i alla fall min grupps mening.

Jag måste påpeka att ett negativt omröstningsresultat kommer att innebära att interimsavtalet inte träder i kraft den 1 februari. Detta är läget för närvarande och i morgon kommer jag under alla omständigheter be talmanskonferensen både att sammankalla ett lämpligt utskott för frågan och att hålla ett plenarsammanträde om interimsavtalet.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Nu öser hela parlamentets frustration ned på det spanska ordförandeskapet, som just har tillträtt. Ta emot det på hela rådets vägnar, men jag anser ändå att ni själva är inblandade i detta. Jag är upprörd över att det inte finns några företrädare för kommissionen på platserna 21 och 22 eftersom om jag förstår det rätt är det kommissionens skyldighet att underlätta hela ärendet så fort parlamentet har blivit tillfrågat om att sätta i gång godkännandeförfarandet. Kommissionen undviker dock sina skyldigheter och håller sig borta från debatten.

Jag vill inte upprepa vad mina ledamotskolleger har sagt men jag skulle vilja säga att jag anser att det vore oerhört farligt för rådet att låta detta provisoriska Swift-avtal träda i kraft utan att parlamentet först röstat om vad ni tänker lägga fram för oss. Jag anser att förfarandet – om ni fortsätter att pressa igenom detta till den 1 februari med halsbrytande hastighet, eller som ett gatlopp, så som Martin Schulz så träffande beskrev hela förfarandet – inte bara är en provokation mot parlamentet utan även ett fördragsbrott, ett brott mot Lissabonfördraget just när det har trätt i kraft, och det är oansvarigt.

I brådskande frågor har ni alla möjligheter att utbyta viktig information genom ett bilateralt rättsligt avtal med USA och varje annat land i världen med vilket sådana avtal finns. Det är alltså ingen brådska.

Jag vill ännu en gång betona att medborgarna i EU med intresse åser hur vi reagerar på det lovordade Lissabonfördraget. Om vi inte vid den här tidpunkten säkerställer parlamentskontroll, om vi accepterar denna överträdelse av nationella lagar om uppgiftsskydd och förnekar stadgan om de grundläggande rättigheterna, som så ofta har citerats i diskussionen om Lissabonfördraget, då kommer det tror jag att bli ett slags kamikazeoperation och vara fullständigt oförsvarbart. Herr López Garrido! Ni delar dock ansvaret för detta med kommissionen.

Jag vill be er om en sak till. Jag har just fått ett textmeddelande om att vissa språkversioner av Swift-avtalet redan har offentliggjorts. Kan ni vara vänlig och tala om för oss vilka språkversioner som har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, när det skedde och varför dessa versioner inte har gjorts tillgängliga för parlamentet.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Händelser nyligen har ännu en gång påmint oss alla om hur viktigt det är att vi utbyter information för att kunna garantera EU-medborgarnas säkerhet. Swift har varit ett viktigt verktyg för att uppnå detta. Som tur är, efter att ha träffat företrädare för den amerikanska regeringen, särskilt David Cohen, undersekreterare för frågor om terrorismfinansiering i det amerikanska finansdepartementet, nyligen i Washington, blev jag lugnad av de flerskiktade kontrollsystemen och säkerhetsåtgärderna samt den oberoende tillsynen som jag hoppas kommer att leda till att genomförandet av det nya avtalet blir klanderfritt.

Även jag måste uttrycka min starka oro, precis som andra har gjort, över rådets bristfälliga samråd med parlamentet och kommissionens påstådda förseningar. Det är viktigt att parlamentet och de valda företrädarna för kammaren informeras ofta och korrekt och parlamentets samtycke får inte bli en efterhandsåtgärd. Att rådet behandlar det så undergräver de värden och demokratiska principer som är centrala för kammaren och parlamentet. Jag hoppas att rådet, och ordförandeskapet för den delen, noga kommer att beakta dessa kommentarer.

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Kammaren har behandlats på ett förolämpande och förödmjukande sätt under hela denna process. Att säga till oss att vänta på översättningarna är oacceptabelt när vi vet att det finns flera versioner som cirkulerar i pressen, efter det att information har läckt ut.

Trots detta fick vi ett avtalsförslag på en fredag i Bryssel, när de flesta parlamentsledamöterna hade rest till Strasbourg. Endast en parlamentsledamot var närvarande i Bryssel. Den parlamentsledamoten råkade vara jag själv.

De upprepade hänvisningarna till Bruguières rapport, en hemligstämplad rapport, är också oacceptabla. Det är knappast övertygande, eftersom alla som har läst Bruguièrerapporten vet att den knappast innehåller några empiriska data.

Det är oacceptabelt att säga att det är en preliminär rapport, när uppgifter som samlas in under de kommande nio månaderna kommer att vara i händerna på den amerikanska administrationen i fem år och det kan komma att vara en administration under Sarah Palin, inte en Obamaadministration. Hur kan en EU-medborgare känna sig säker? Ni gav oss tydligen inget annat alternativ än att avvisa avtalet och ni gör inte vårt liv enklare.

Genom att förkasta den gör vi dock kommissionen en tjänst, eftersom det finns två nya kommissionsledamöter, Cecilia Malmström och Viviane Reding, som vi vet säkerligen klarar att förhandla fram bästa möjliga avtal från grunden och vi är övertygade om att de är villiga att göra det.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Många åtgärder har vidtagits under sken av att bekämpa terrorismen under det senaste året, även av rådet. Många av dessa åtgärder står dock inte i rimlig proportion till det verkliga hotet från terrorism. Tvärtom har de lett till oacceptabla inskränkningar av medborgarnas rättigheter. Det systematiska utbytet av uppgifter, utan samband med någon misstanke, som föreskrivs i Swift-avtalet, är helt klart inget undantag från den regeln. Även den federala tyska kriminalpolisstyrelsen, som annars inte är känd som en förespråkare av uppgiftsskydd, var tvungen att medge att åtgärden saknar proportioner. Vi måste sätta stopp för dessa permanenta inskränkningar av medborgarnas rättigheter och vi bör inte godkänna det provisoriska avtalet.

I fråga om rådets metoder vill jag ännu en gång säga att det är tydligt att USA granskat och lagrat uppgifter från Swift-användare utan någon form av restriktion alls. Rådet beivrade inte detta förfarande utan legaliserade det! Jag skulle förstås också vilja uppmana rådet att överlämna all information i ärendet till Europaparlamentet.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Det var i ett särskilt inlägg, från Rebecca Harms, som det hänvisades till att en av språkversionerna eventuellt offentliggjorts. Uppenbart har jag inte fått den informationen. Jag ska kontrollera det och informera er om läget skriftligen. Det som jag sagt er är att den 25 januari kommer det avtal som interimistiskt träder i kraft den 1 februari att överlämnas till Europaparlamentet. I enlighet med EU-rätten, i enlighet med artikel 218 i Lissabonfördraget och i enlighet med Wienkonventionen kan undertecknade avtal interimistiskt träda i kraft. Därför är det giltigt.

För EU och självklart för rådet är det viktigt att detta avtal fortsätter att vara i kraft. Det är viktigt att dessa avtal om programmet för att spåra finansiering av terrorism fortsätter att gälla. Vi anser att det är ett positivt steg, att det gagnar kampen mot terrorism och att det innebär samarbete med Förenta staterna, som är ett trovärdigt land, ett partnerland, en granne, som har samma mål som vi själva: att bekämpa terrorism. Detta har inget att göra med det försenade mottagandet av översättningarna, det är definitivt inte någon ursäkt Martin Schulz. Det är inte fråga om att vinna tid, herr Weber.

Som ni vet föreslog det svenska ordförandeskapet för rådet för ett par veckor sedan, ja redan för ett par månader sedan att denna version skulle skickas på ett enda språk till parlamentet från rådet, och kommissionen insåg att det inte var möjligt, att det faktiskt var kommissionen som skulle ta fram språkversionerna och vidarebefordra dem alla. När det gäller det svenska ordförandeskapet hade rådet goda avsikter men det var inte vare sig rättsligt eller praktiskt möjligt. Det är därför som avtalet har kommit nu. Jag förstår att Europaparlamentet hade velat ha denna version tidigare. Jag instämmer helt. Om jag hade varit parlamentsledamot skulle jag ha tänkt likadant och velat ha dessa versioner tidigare. Det blev inte så av de skäl som jag uppgav. Det har ingenting alls att göra med att vinna tid, eller att dölja något, och inte heller är det en ursäkt. Absolut inte.

Jag anser att detta är ett avtal där Europaparlamentet har full behörighet att delta, eftersom Lissabonfördraget har trätt i kraft och vi har – en stor majoritet av oss tror jag – antagit fördraget och det ger parlamentet oinskränkt behörighet att delta. Parlamentet kan om det så önskar sätta stopp för att detta provisoriska avtal

blir giltigt. Parlamentet kommer att delta i förhandlingarna om det kommande långsiktiga avtalet. Europaparlamentet, tillsammans med rådet förstås, kommer att ha full behörighet att påverka Swift-avtalet, som vi anser är mycket viktigt och som förtjänar att debatteras grundligt här i parlamentet, seriöst och utan brådska eller påtryckningar, för att använda en formulering som ni själv redan tidigare har använt.

Vidare är vi, Guy Verhofstadt och andra talare, helt överens om att det är nödvändigt att respektera människors grundläggande rättigheter, rätten till privatliv och EU-lagstiftningen om uppgiftsskydd. Nu har vi dessutom ett annat instrument för att garantera dessa rättigheter, Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, som just har trätt i kraft eftersom den är kopplad till Lissabonfördraget som är i full kraft. En av de rättigheter som garanteras är rätten till privatliv och skydd av personuppgifter. Därför har vi alla förutsättningar för att skapa ett bra avtal.

När det gäller Guy Verhofstadts förslag om att skicka en skrivelse till eller omedelbart få en ståndpunkt från rådet om de villkor som parlamentet uppställt, anser jag att det bästa är om vi när parlamentet har fått dokumentet står till ert förfogande för att diskutera det i varje avseende, med alla dessa villkor och därmed komma fram till ett seriöst och strikt avtal utan påtryckningar.

Ja, självklart anser vi för ögonblicket att det är viktigt att det provisoriska avtalet träder i kraft och parlamentet kommer under alla omständigheter att ha alla befogenheter enligt Lissabonfördraget att till sist besluta om avtalet ska gå igenom. Det kommer att bero på er. Det kommer att bero på parlamentet som helhet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad. Jag sade tidigare att det inte är möjligt att ge ordet till alla. Om det finns en begäran om ordningsfråga kan jag ge ordet. Vänligen fortsätt.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara få klart för mig en sak: om endast en eller några få översättningar är tillgängliga, då vill jag veta vilka språkkunskaper som kommissionsledamöterna och rådet har som undertecknade avtalet och som fattade beslut om det den 30 november – därför måste det vara tillgängligt.

Talmannen. – Det var inte en ordningsfråga, men vi tillät den eftersom Sophia in 't Veld var så artig när hon begärde ordet. Varsågod, herr minister!

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Jag upprepar vad jag har sagt. Jag ska kontrollera den information om dokumentet som Rebecca Harms, tror jag det var, gav mig. Jag är inte säker eftersom jag naturligtvis inte har det med mig och jag ska låta henne veta vad som händer i saken.

I vilket fall som helst upprepar jag att ni kommer att ha fått avtalet den 25 januari och kommer att kunna diskutera det så mycket som ni vill. Det spanska ordförandeskapet, regeringen och rådet står till ert förfogande för samtal så länge som ni vill, och djupgående, om det avtal vars framtida ikraftträdande kommer att vara beroende av Europaparlamentet.

Talmannen. – Ett undantag blir snabbt många och jag kan inte vägra att ge Martin Schulz ordet. Varsågod herr Schulz!

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman, jag ber om ursäkt för att jag begärde ordet igen. Det händer inte så ofta i mitt liv, men vi är inte på tivoli här. Herr López Garrido! Avtalet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 13 januari. Ni är inte ansvarig för det, men om ni nu säger oss "jag måste ta reda på vilka språkversioner som är tillgängliga" måste jag säga igen att detta inte är en fritidsträff för parlamentsledamöternas och ministrarnas ömsesidiga nöje. Detta är en lagstiftande kammare där allvarligt arbete krävs!

Jag vill nu säga något till er – inte till det spanska ordförandeskapet utan till rådet – och det är att det sätt på vilket rådet har handlagt dessa frågor visar att det inte har någon som helst respekt för parlamentet. Det är nu dags för oss att säga till rådet att det är slut med dessa små spel. Det finns ett seriöst lagstiftningsförfarande – i EU innebär detta givetvis att alla dokument och alla handlingar ska vara tillgängliga på alla språk när förfarandet inleds och får inte innebära att vi måste gå på jakt efter dokumenten med en slagruta när förfarandet förmodas vara avslutat. Detta är inte ett sunt sätt att gå tillväga. Jag ber er nu att tala om för oss vilka språkversioner som var tillgängliga när avtalet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 13 januari. Detta är något som jag nu formellt begär att få veta på min grupps vägnar.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Efter det att Martin Schulz har talat ska vi nu ge ordet till ministern för det avslutande svaret och därefter avslutar vi debatten.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Vi kommer att informera parlamentet om allting som har begärts: om språkversionerna, om vilka som är tillgängliga osv. Och framför allt kommer vi att göra detta grundligt och seriöst.

Jag anser inte att rådet har behandlat Europaparlamentet på ett förnedrande sätt eller att det på något sätt förvägrat parlamentet information. Jag hänvisar till det svenska ordförandeskapet som vid den tiden gjorde vad det kunde för att kunna lägga fram avtalet men detta var inte rättsligt möjligt eftersom vissa av språkversionerna ännu inte hade översatts. Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft kommer Europaparlamentet att kunna diskutera frågan ingående och rådet är redo att ge parlamentet all information som det kräver och upprätta en dialog om frågan.

Jag anser inte att detta innebär att Europaparlamentet behandlas illa och därför delar jag inte de känslor som Martin Schulz har uttryckt om frågan. Fakta kommer att visa detta. En fullständig text kommer att göras tillgänglig för Europaparlamentet och parlamentet kommer att kunna diskutera den med rådet så mycket som det önskar och parlamentet kommer att få sista ordet om saken.

Så enkelt är det. Därför anser jag att det inte finns någon anledning att vara oroad över att rådet undanhåller information om något ämne överhuvudtaget. Rådet är helt övertygat om behovet av att respektera unionens grundläggande rättigheter och är helt övertygat om behovet av att respektera parlamentet, som företräder folket i Europa.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad. Jag kommer inte att ge fler ordet i denna fråga.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det som kallas Swift-avtalet (Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication) reglerar överföringen av uppgifter från globala banknätverk. Dagligen kommunicerar 8 000 monetära institutioner från 200 länder med varandra via Swifts kanaler, som är lokaliserade till Belgien, med datacentraler i Nederländerna och USA. Enligt kommissionen kan en begäran om uppgifter endast gälla internationella överföringar och användningen av tjänsten är strikt begränsad till säkerhetstjänsternas utredningar av terrorism. Både höga politiker och kriminalexperter tvivlar dock på att man i USA enbart kommer att använda uppgifterna till att bekämpa terroristverksamheter. Missbruk av uppgifter, kränkningar av medborgerliga rättigheter och överföring av uppgifter till tredje part är verkliga risker som kan följa av Swift-avtalet. Som ledamöter av Europaparlamentet får vi helt enkelt inte tillåta att avtalet träder i kraft och den därmed förknippade överföringen av uppgifter till USA och absolut inte utan Europaparlamentets godkännande. Ett interimistiskt ikraftträdande av avtalet i avvaktan på Europaparlamentets debatt i februari skulle vara en grov kränkning av den grundläggande demokratiska principen.

11. Resultaten från toppmötet i Köpenhamn om klimatförändringar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om rådets och kommissionens uttalanden om resultaten från toppmötet i Köpenhamn om klimatförändringar.

Elena Espinosa Mangana, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Ärade ledamöter! Jag står här i parlamentet i dag för att delge er mina synpunkter på resultaten av toppmötet i Köpenhamn och de utmaningar som framkom av det, både för Europeiska unionen och för det roterande ordförandeskap som Spanien innehar under det första halvåret 2010.

EU:s miljöministrar diskuterade dessa frågor ingående förra veckoslutet. Jag vill framhålla att vi i grova drag är eniga i vår önskan om att fortsätta att gå framåt, i synnerhet gällande tre frågor: att bygga vidare på resultaten från toppmötet med sikte på att göra dem operativa så snart som möjligt, att förstärka deras beståndsdelar inom FN och att arbeta för att uppnå våra mål om att minska de totala utsläppen.

Vi har gemensamma mål och strategier. Följden är att våra mest omedelbara uppgifter kommer att bli att fullfölja processen att formellt tillkännage vårt åtagande, konsolidera åtgärdsramarna på liknande sätt som i andra industrialiserade länder och tillväxtekonomier, både inom EU och i våra förbindelser med tredjeländer.

Decembertoppmötet – en extremt komplicerad konferens som kännetecknades av mödosamma diskussioner om procedurfrågor – ledde fram till det så kallade Köpenhamnsavtalet. Ett stort antal stats- och regeringschefer och ledare för regionala grupper deltog personligen i utarbetandet av det dokument som antogs, som representerar viljan hos länder vars utsläpp sammanlagt uppgår till över 80 procent av de globala utsläppen. Deltagare var alla industrialiserade länder, de större tillväxtekonomierna och ett stort antal av de särskilt

utsatta länderna. Detta bör också hjälpa oss att svara på de många tvivel som fortsätter att lägga hinder i vägen för den formella processen som ska leda oss mot rättsligt bindande lösningar inom ramen för FN och helst vid Mexikomötet.

I fråga om innehållet i avtalet anser jag att det är viktigt att framhålla att vi har klart stöd för att inte tillåta att temperaturen stiger mer än två grader. Detta är verkligen ett av de starkaste inslagen med den största möjligheten till resultat: de industrialiserade ländernas åtagande att fastställa mål för minskningar som kan tillämpas inom hela deras ekonomier.

Tillväxtekonomierna vill vidta konkreta, verifierbara åtgärder som gör det möjligt för dem att göra betydande minskningar av tillväxten av sina utsläpp: finansiellt baserat på solidaritet och med sikte på att stödja omedelbara åtgärder och åtgärder på medellång sikt i kampen mot klimatförändringar, faktorer som verkligen leder mot nya styrmodeller och mekanismer som främjar teknisk utveckling och en minskning av de utsläpp som orsakas av avskogning.

Köpenhamnstoppmötet har visat att vi rör oss i ett nytt internationellt sammanhang som kräver förbättringar om vi vill hitta lösningar på globala problem. De rådande beslutsreglerna behöver ändras så att de lämpar sig för nya tider och krav.

Vi har de verktyg vi behöver för att agera: det finns redan ett lagstiftningspaket på gemenskapsnivå, högt ställda åtaganden om fortsatta utsläppsminskningar, internationell solidaritet och teknisk innovation och samarbete samt rätt institutionell struktur inom EU, som vi måste använda oss av på ett klokt sätt som drar full nytta av dess komplementaritet.

Vi måste förena ledarskapet i rådet (miljö) när vi förhandlar om och planerar klimatförändringspolitiken med ökad kapacitet till yttre åtgärder. Vidare vill vi koppla den förestående miljöuppgiften till våra experters synpunkter om politiken för ekonomi och innovation. Vi bör också förbättra konsekvensen mellan våra miljömål och vår modell för utveckling och välbefinnande. Allt detta måste ske utan att vi glömmer bort behovet – både inom och utanför EU – att konsolidera den allmänna opinionens roll och våra lagstiftares, som har åtagit sig att investera i en bättre framtid och värna om samhällsintresset.

Låt oss få vår gemensamma europeiska erfarenhet att bära. För det första måste vi arbeta för att få ett verkligt svar före den 31 januari. Köpenhamnsavtalet, som sammanförde alla dem som vill minska sina utsläpp, gör det således möjligt att jämföra de insatser som görs. En jämförelse som EU har krävt. Vi är dock ännu inte säkra på hur starka de övriga ländernas åtaganden är. Om de visar sig vara otillräckliga måste vi fortsätta arbeta för att främja våra gemensamma utsläppsminskningar.

Vi kommer också ställa upp villkor som gör det möjligt att tillämpa avtalets innehåll snabbt. Det är viktigt för EU och dess medlemsstater att ligga i täten bland de länder som håller sina löften. Därför behöver vi genomföra överföringen av medel så snart som möjligt, vilket planeras ske under perioden 2010–2012.

Vi vill utveckla en finansiell ram som kan stödja våra solidaritetsåtaganden gentemot tredjeländer i den nya fonden, Copenhagen Green Climate Fund, och samtidigt främja förbättringar i redovisningsbestämmelser och vårt ansvar både vad gäller minskningar av utsläppen som orsakas av avskogning och tekniskt samarbete. Följande element behöver också läggas till: vår egen politik för att uppnå våra egna mål för utsläppsminskningarna på både nationell nivå och gemenskapsnivå, den drivkraft som ges av innovationer och intelligent energianvändning, införlivandet av anpassningsåtgärder i sektorspolitiken samt konsekventa yttre åtgärder.

Vi vill samarbeta nära med kommissionen och parlamentet om detta och försöka etablera en världsregion som står i fronten av kampen mot klimatförändringarna, som har de lägsta kolutsläppen, som är bäst förberedd för att möta de utmaningar som klimatförändringen medför och som är effektivast i att omvandla detta till en drivkraft för innovation och konkurrenskraft.

Vår politik när det gäller klimatförändringarna är en av de viktigaste kännetecknen för den europeiska modellen. Vi har varit pionjärer genom att integrera principen i våra förslag för en rättvisare och mer hållbar utveckling, inte bara ekonomiskt utan också socialt och miljömässigt, i vetskap om att vi därigenom förstärker den internationella säkerheten. Detta har gjort att viktiga aktörer, så som Kina och Förenta staterna, har kunnat komma till samma förhandlingsbord och fastställa och enas om element som är avgörande för samarbetet.

Europeiska unionen, en ståndaktig försvarare av FN:s roll när det gäller att lösa globala frågor, kommer också att ha arbete att utföra på andra områden, både bilaterala och multilaterala, formella och informella, genom

att hjälpa och arbeta för konsoliderade sektorslösningar som är förenliga med det som krävs för att bekämpa klimatförändringarna.

Vi måste dra full fördel av antagandet av Lissabonfördraget och ikraftträdandet av nya institutioner och systematiskt införliva huvudbudskapen om kampen mot klimatförändringar i våra förbindelser med tredjeländer.

Det är inte någon liten uppgift som vi har framför oss. Den spanska regeringen är medveten om utmaningens storlek och vill här visa sin föresats för att göra så mycket framsteg som möjligt i de aspekter som kan underlätta ett ambitiöst, bindande avtal i Mexiko.

Vi kan inte låta det politiska tillfället som skapades i Köpenhamn gå förlorat och inte heller får vi sänka våra förväntningar eller det internationella samfundets. Vår trovärdighet står på spel. Vi måste stå fast vid våra föresatser. Europaparlamentets nya, ökade befogenheter, som för det närmare medborgarna, kommer att möjliggöra ett närmare och mer fruktbart samarbete.

Jag vill avsluta mitt anförande med att gratulera alla till detta och påminna er alla om att nu mer än någonsin behöver vi hårt arbete och stöd under den viktiga sexmånadersperiod som ligger framför oss.

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig tacka er på kommissionens vägnar för tillfället att diskutera resultatet av Köpenhamnskonferensen om klimatförändringar och uppföljningen av Köpenhamnsavtalet. Min kollega Stavros Dimas har bett mig att framföra ursäkter på hans vägnar för att han själv inte kunde komma eftersom han är sjuk, vilket är särskilt beklagligt eftersom detta förmodligen hade varit hans sista framträdande i plenum. Jag åtog mig att ersätta Stavros i denna mycket viktiga debatt.

Jag vill framföra min uppskattning av den aktiva och stödjande roll som Europaparlamentet spelade före och under själva konferensen. Kontakterna med er delegation under hela konferensen var till stor nytta. Ni har särskilt spelat en avgörande roll när det gäller att förbättra våra kontakter med viktiga aktörer i andra länder och andra regioner.

Jag tror att vi har samma uppfattning att resultaten från Köpenhamn långt ifrån motsvarar vårt mål om ett ambitiöst och rättsligt bindande avtal, vilket skulle vara nödvändigt för att begränsa klimatförändringarna till under 2 °C. Detta är ytterst nedslående för oss alla som har kämpat år efter år för konkreta politiska beslut om att vända klimatförändringen.

Det fanns många orsaker till misslyckandet och jag återkommer till dem om ett ögonblick. Man kan ändå konstatera att avtalet är bättre än inget resultat alls, vilket skulle ha varit det sämsta scenariot.

Å ena sidan erkänner man – för att hitta någonting positivt – i Köpenhamnsavtalet behovet av att begränsa klimatförändringarna till under 2 °C. I avtalet uppmanas också industriländerna att ange utsläppsmål för hela sin ekonomi senast den 31 januari 2010 och utvecklingsländerna uppmanas att åtminstone ange begränsningsåtgärder senast samma datum. Vidare fastställs i avtalet grunden för ett ganska omfattande finansieringspaket på 30 miljarder US-dollar för de närmaste tre åren och behovet av 100 miljarder US-dollar 2020 erkänns.

Å andra sidan har avtalet allvarliga svagheter. Det innehåller inga hänvisningar till begränsningsmål på medellång och lång sikt. De minskningsåtaganden som hittills har tillkännagetts är långt ifrån tillräckliga för att klara målet om högst 2 °C temperaturökning. Det finns tyvärr enligt min mening mycket lite anledning till optimism om att vi kommer att få se förbättrade erbjudanden före den 31 januari – snarare motsatsen. Sist men inte minst är avtalet inte rättsligt bindande och kanske ännu mer oroande så föreskriver det inte något om ett rättsligt bindande avtal i år, vilket var ett av våra främsta mål.

Om vi ser framåt kommer nästa steg att bli att se till att detta avtal åtminstone blir gällande och banar vägen för ett nytt klimatavtal, som måste ingås skyndsamt under årets lopp. Som ett allra första steg är det viktigt att se till att alla de viktigaste parterna nu godkänner avtalet och anmäler sina mål eller åtgärder senast den 31 januari. Tillräcklig finansiering behöver också tillhandahållas. I det avseendet behöver vi utforska sätt att inrätta den nya fonden, Copenhagen Green Climate Fund. Vi måste också förstärka våra allianser med länder och regioner som delar vår syn på ett framgångsrikt resultat av de internationella klimatförhandlingarna.

Avslutningsvis har vi stora utmaningar framför oss för att säkra enighet på EU-nivå, för att knyta strategiska kontakter med viktiga externa partner och för att bibehålla vårt fulla åtagande om multilaterala klimatåtgärder, men det finns många läxor att lära från Köpenhamnskonferensen. En slående lärdom är verkligen att vi måste lära oss att agera enat. I Köpenhamn talade Kina, Indien, Förenta staterna och andra stormakter med en röst

medan EU talade med många olika röster. Samma sak gäller globalt ekonomiskt styre och internationell säkerhet. Vi befinner oss verkligen vid ett vägsکیل i dag. Antingen vidtar vi bestämda och samfälliga åtgärder för EU:s ekologiska, ekonomiska och politiska återhämtning eller så riskerar vi ekonomisk stagnation och politisk irrelevans.

Låt oss ta Köpenhamnskonferensen som en alarmerande varning för det scenariot. Vi måste göra bättre än så och vi kan göra det. Endast genom att stå enade kan vi lyckas, och jag ser fram mot att arbeta med er för att uppnå det målet.

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Herr talman! Först av allt vill jag be er att framföra våra hälsningar till kommissionsledamoten Dimas och ett tack från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) för hans insatser under de gångna åren. Naturligtvis är vi också besvikna över resultaten från toppmötet om klimatförändringarna, men det är viktigt att inte glömma att historiska steg verkligen har tagits i fråga om vissa aspekter, exempelvis klimatfinansieringen, avskogningen och tvågradersmålet, även om det är bristfälligt som ni helt riktigt påpekade. Naturligtvis skulle vi ha föredragit någonting mycket mer ambitiöst – se vår resolution – men det är inledande steg som vi nu måste bygga vidare på.

Det är oerhört viktigt att vi genomför en ingående analys av EU:s bidrag till toppmötet, eftersom EU var frånvarande i det avgörande ögonblicket. Toppmötet kanske förbereddes väl av EU när det gäller innehåll och från teknisk synpunkt, men politiskt sett var det en katastrof. EU:s politiska prestationer var rent ut sagt dåliga. Ni har rätt när ni säger att EU måste tala med en röst, men det är lättare sagt än gjort. Nu måste vi verkligen utnyttja även de möjligheter som Lissabonfördraget erbjuder. Två nya kvinnor kommer – hoppas vi – snart att stå i det främsta ledet: Connie Hedegaard och Catherine Ashton. De måste dra in resten av världen och bana vägen till Mexikomötet genom stark klimatdiplomati. Herr talman! PPE-gruppen ser det som givet att vi måste behålla det mål på 30 procent som vi framförde i vår novemberresolution och att detta mål måste kombineras inte enbart med en europeisk utan även en global ambition. Vi måste se över vår strategi, eftersom den inte godkändes. En rad viktiga aktörer skrev inte under på ett globalt mål. Vi måste se över vår strategi men vi måste också behålla vår ambition.

Marita Ulvskog, för S&D-gruppen. – Köpenhamnstoppmötet var ett misslyckande. Klyftan mellan världens rikare och fattigare länder vidgades, och varken det svenska ordförandeskapet eller den danske statsministern klarade av att förebygga eller förhindra detta. Europa var, som en kollega sade nyss, frånvarande. Efter denna besvikelse är det viktigt att ta tillbaka initiativet. Då duger det förstås inte att som klimatkommissionärskandidaten Connie Hedegaard vägra erkänna att Köpenhamnsmötet var ett misslyckande. Det ökar tvärtom risken för att misstagen upprepas.

Hur kommer det spanska ordförandeskapet och kommissionen att skapa förutsättningar för ett bindande klimatavtal i Mexiko? Kommer ni att säkra finansieringen av de nya klimatinsatserna i utvecklingsländerna, så att det inte bara blir en ompaketering av biståndsmedel som ska gå till fattigdomsbekämpning och annat? Kommer ni att föreslå att de egna utsläppsminskningarna växlas upp från 20 till 30 procent? Det vore att ta tillbaka initiativet. Kommer ni att undanröja utvecklingsländernas misstro genom att markera värdet av Kyotoavtalet som grund för det fortsatta arbetet med ett globalt klimatavtal?

Corinne Lepage, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr minister, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De omständigheter som ledde fram till att 192 stats- eller regeringschefer åkte till Köpenhamn har inte förändrats och misslyckandet i Köpenhamn får helt enkelt inte vara en anledning att sänka våra ambitioner.

Vi måste dock helt klar ändra vår strategi – vi behöver en ny strategi. Denna strategi måste vara bestämd, dynamisk och innovativ.

Först av allt måste vi vara bestämda eftersom det är viktigt att vi inte bara behåller våra mål utan ökar dem och går så långt som till en 30-procentig minskning av utsläppen av växthusgaser. Vi måste accelerera vår industriella omställning till en grön ekonomi som bygger på energieffektivitet, rena och effektiva processer, förnybara energiformer och nya synteser mellan informations- och miljötekniker, eftersom den kamp som började i Köpenhamn också är en kamp för industrin och 2000-talets industriledare.

Vi måste ha en dynamisk strategi utan att på något sätt avlegitimera FN-processen. Vi måste ta initiativ i fråga om Förenta staterna och Kina för att kunna fastställa en möjlig grund för ett avtal i Mexiko. Vi får inte tillåta det G2 som vi såg agera bli en realitet utan i stället placera oss själva i mitten av processen. Detta kan endast bli möjligt om vi talar med en röst.

Vi måste vara innovativa: innovativa på kolmarknaderna genom att införa en övre prisgräns och innovativa när det gäller finansieringsmetoderna. Personligen och utan att binda upp min grupp anser jag att frågan om en kolskatt vid våra gränser måste tas upp. Vi måste sedan återställa förtroendet i fråga om Afrika genom att öka finansieringen men inte genom att återanvända officiellt bistånd och döpa om det till kolfonder.

Till sist måste vi göra mycket för att bibehålla vår beslutsamhet att vara världsledande i klimatförändringsfrågan.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman! Resultatet av Köpenhamnstoppmötet är en besvikelse, av de skäl som redan har framförts. För första gången nämns en varningsgräns på två grader i FN-dokumentet men de utsläppsgränser som de olika länderna angav i Köpenhamn motsvarar en höjning med mer än tre grader av den globala uppvärmningen. Senaste gången det var tre grader varmare än nu var havsytan 10 meter högre.

Vi måste ärligt erkänna att EU inte visade ledarskap av det slag som det förkunnar. Det viktigaste sättet för oss att leda skulle ha varit och är fortfarande att sikta på ett mer strikt mål för utsläppsminskningarna på minst 30 procent. Vårt verkliga mål måste vara en minskning på 40 procent, om vi ska följa klimatforskarnas budskap, vilket vi bör göra. Om vi nu stoppar vid en 20-procentig minskning av utsläppen kommer det att innebära att EU inte har menat något med att förklara en varningsgräns på två grader, så som EU har gjort i över tio år nu.

Enligt de rapporter som beställts av ett stort antal regeringar, bland annat den nederländska regeringen, ligger en utsläppsminskning på 20 procent långt från världens mest ambitiösa mål. Enligt den information som vi har nu kommer ett mål på en 30-procentig minskning av utsläppen att kosta mindre än vad utsläppsminskningarna på 20 procent beräknades kosta för två år sedan.

Självklart fanns det länder i Köpenhamn som ville skjuta samtalen i sank. Om EU hade varit ledande hade man gjort det svårt för dessa länder. Denna gång gjorde EU det lätt för dem genom att blockera Kyotoprotokollets andra åtagandeperiod, som är oerhört viktig för utvecklingsländerna. Det skulle vara konstruktivt att säga att vi är redo för Kyotoprotokollets andra period på vissa villkor och det vore konstruktivt att åta sig att stödja klimatåtgärder i de ekonomiskt mindre utvecklade länderna utan att återanvända samarbetspengar under en ny budgetrubrik.

Från det magra resultatet behöver vi nu gå mot ett verkligt klimatavtal. Det kan endast vara internationellt legitimt om det förhandlas fram via FN. Vi behöver också en ny form av klimatdiplomati. Det räcker inte att våra experter kan hitta rätt i den tekniska djungeln. Vi behöver tålmodiga diplomatiska insatser för att undvika stötestenarna och också för att göra FN:s förhandlingsprocess mer livskraftig så att FN t.ex. kan anta omröstningsregler.

Martin Callanan, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag hoppas att det visar sig att jag har fel, men det ser enligt min mening föga troligt ut att de samtal som påbörjades och fortsattes i Köpenhamn faktiskt kommer att leda till ett bindande fördrag som förpliktar alla världens största utsläppare att göra stora nedskärningar av sina utsläpp.

Under dessa omständigheter anser jag att det vore dåligt av oss i EU att debattera dessa frågor för att komma överens om fortsatta utsläppsbegränsningar. En siffra på 30 procent nämndes. Satu Hassi nämnde alldeles nyss 40 procent.

I avsaknad av ett världsomfattande avtal anser jag att det vore dåligt att komma överens om ytterligare minskningar därför att det som vi skulle göra är att löpa risken av att belasta våra konsumenter med några av de högsta energiräkningarna i den utvecklade världen, och beröva Europas tunga industri och stora energikonsumenter deras konkurrenskraft i världssammanhang.

Vi har redan sett mycket industri omlokaliseras till utanför EU, och därigenom flyttas utsläppen helt enkelt från EU till Kina, Indien eller annat håll. Detta är en dårlig ekonomisk politik eftersom den inte har några som helst nettofördelar för miljön. I vissa avseenden har det faktiskt en skadlig nettoeffekt på miljön eftersom dessa varor trots allt helt enkelt importeras tillbaka till EU.

Det vi behöver är ett heltäckande och världsomfattande avtal. Jag är helt för det. Jag hoppas att vi kommer att arbeta för att uppnå det, men i avsaknad av ett avtal bör vi vara försiktiga med ytterligare ensidiga nedskärningar i Europa.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Herr talman! Ett ambitiöst, rättsligt bindande fördrag behövs omedelbart.

Enligt den senaste vetenskapliga informationen måste EU åta sig en utsläppsminskning på 40 procent fram till 2020 och en minskning på 80–95 procent till 2050, och en utfästelse av detta slag kan inte vara beroende av andra folks åtgärder.

Alla måste känna till vilka verkliga minskningar av utsläppen som kommer att införas och vi måste veta att utvecklingsländerna kommer att få de nödvändiga medlen för att bekämpa klimatförändringarna och dess konsekvenser.

Klarhet behövs. Vi behöver alla klarhet om vem som ska tillhandahålla dessa medel, hur mycket varje industriland kommer att bidra med och hur och när medlen kommer att tillhandahållas. Den brist på politisk vilja som uppvisades i Köpenhamn får inte upprepas.

Och jag vill dessutom önska kommissionsledamoten Dimas all framgång.

Anna Rosbach, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! Det var mycket prat om de så kallade klimatflyktingarna i samband med Köpenhamnskonferensen. Människor har alltid flytt från naturkatastrofer, dåliga skördar, torka, översvämningar och svält. Faktum är att klimatförändringarna och dess direkta konsekvenser för människor och miljön är problem som vi inte har något annat alternativ än att ta itu med. Jag kan dock inte annat än fråga om vi valt rätt väg för det. Jag instämmer i att vi måste vara mer medvetna om hur vi använder resurser i vårt dagliga liv och att vi behöver forska om nya tekniker. Vi får dock inte glömma att vi redan har sätt att underlätta problem som uppkommer plötsligt. I samband med Köpenhamnskonferensen nämndes exempelvis Cooköarna – en ögrupp i Stilla havet. Problemet för dessa öar är att de hotas av stigande vattennivåer. En havsvall skulle kunna skydda öarna och en havsvall skulle vara en helt genomförbar investering – men inte för en fattig ögrupp. Medan vi i Västerlandet diskuterar vindkraft, elbilar, solenergi, biobränslen och nya sätt att sortera avfall i Europas förorter försvinner många öar successivt. Jag undrar därför om Västvärlden verkligen bör investera miljarder i klimatteknik – vars effekt är mycket tvivelaktig – samtidigt som miljoner människor kunde bli hjälpta av att använda redan kända, lågkostnadsåtgärder. I stället för att gräla om statistik, bevis och forskning, är det nu som vi borde göra något åt klimatförändringarnas effekter på global nivå genom verkliga åtgärder.

Nick Griffin (NI). – (EN) Herr talman! Låt oss efter Köpenhamnsmötet ompröva hela historien med den globala uppvärmningen. I Köpenhamn hade vi ironin inte bara av "Climategate II", utan även början på en av de hårdaste vintrarna på årtionden. Sedan dess har sanningen om Potsdamoron om havsnivån avslöjats, Goddardinstitutets fifflande med temperaturstatistiken har avslöjats, de försvinnande Himalayaglaciärerna har visat sig vara ren fantasi, dr Pachauri har avslöjats som en profitör på klimatförändringarna. Världen svalnar. Global uppvärmning är en bluff.

Detta är inte ett brott som saknar offer. Kolskatterna pressar upp bränslepriserna, och dödar våra gamla medan vi talar. Miljarder som slösats bort på forskning om ett icke-existerande problem är miljarder som kunnat satsas på att bekämpa verkliga hemsökelse som Alzheimers eller på att stoppa verkliga miljökatastrofer som avskogningen. Handel med kolutsläppsätter skapar miljarder för finanshajarna på de fattiga familjernas bekostnad. Förlusten av jordbruksmark till biobränslen har redan dubblat världens livsmedelspriser, så att miljoner svälter samtidigt som giriga företag gör sig ännu fetare vinster.

De som hävdar detta ovetenskapliga nonsens om en av människan skapad klimatförändring – Shell, Monsanto, de internationella bankerna, Bilderberggruppens världsfrälsare, kolmiljardärer och deras användbara idiotallierade till vänster – genomför det största bedrägeriet i mänsklighetens historia. De måste och kommer att ställas till svars, vilket också bör gälla deras kollaboratörer på ställen som denna.

Peter Liese (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I Köpenhamn och efter konferensen har mycket sagts om ändringar av FN-bestämmelserna. Jag föreslår att vi ändrar arbetsordningen här i kammaren så att personer från marginella grupper, som Nick Griffin, inte talar i början utan alldeles i slutet, vilket är deras rätta plats i detta politiska spektrum, åtminstone under den första omgången.

Mina damer och herrar! Naturligtvis var Köpenhamnsmötet en besvikelse. Många av våra krav och medborgarnas förväntningar uppfyllades definitivt inte. Jag vill därför lägga till en sak till det som redan har sagts. Vi vill ha ett internationellt avtal om utsläpp från luftfart och sjöfart. Tyvärr medförde Köpenhamnsmötet inga som helst framsteg i det avseendet. Det nämndes inte ens i klimatavtalet från Köpenhamn. Det var ett nedslående resultat, särskilt som vi vet att varje år som vi förlorar givetvis kommer att leda till att vi måste

öka våra insatser ännu mer. Ju senare vi startar, desto djärvare och starkare måste våra insatser bli, och med varje passerat år kommer det naturligtvis att bli allt svårare. Det är som en allvarlig sjukdom. Ju tidigare den behandlas, desto mildare kan behandlingen vara. Det är därför som det är en besvikelse.

Vi bör dock inte se det från en ensidigt negativ synpunkt. I morse blev jag tillfrågad om ämnet klimatförändring nu var en politiskt död fråga. Det är det inte. Det måste fortsätta och det är också det som medborgarna förväntar sig av oss. Vi bör titta på de positiva saker som faktiskt skedde i Köpenhamn. Jag ska nämna två små exempel, nämligen de båda utvecklingsländerna, Maldivernas och Costa Ricas åtaganden om att bli klimatneutrala inom de närmaste tio åren. Hela världen – Europa och resten av världen – kan följa deras exempel. De är små stater men om vi tittar på en stor stat, som exempelvis Brasilien, är det som sker där också anmärkningsvärt.

Vi bör således analysera våra misstag och inte vara så arroganta att vi helt enkelt fortsätter som tidigare. Vi bör dock inte heller gå runt i säck och aska, utan ansluta oss till dem i världen som vill göra framsteg i skyddet av klimatet. Spelet får inte längre vara de industrialiserade länderna mot utvecklingsländerna, utan de länder som har förstått vad det hela handlar om mot resten av världen, där den sistnämnda gruppen förhoppningsvis kommer att minska i storlek.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Herr talman, fru Espinosa! Förra veckan deltog jag i det informella rådsmötet (miljö) i Sevilla. Det var den första rådskonstellationen under det spanska ordförandeskapet. Ni kunde förstås inte delta på grund av olyckliga familjeomständigheter, men er minister för klimatförändringsfrågor Teresa Ribera företrädde er på ett förträffligt sätt. Under mötet, som var synnerligen välorganiserat, var det spanska ordförandeskapets engagemang för frågan uppenbart.

Så långt är allt gott och väl men resultatet av rådsmötet var mindre tillfredsställande. Rådsministrarna var inte eniga och saknade helt kursriktning. Det finns absolut ingen enighet mellan medlemsstaterna om vad vi ska göra nu. Det är inget gott tecken. Det är er uppgift och ert ansvar att hitta en gemensam nämnare bland de 27 medlemsstaterna.

Enligt min mening behöver vi göra tre saker i Europeiska unionen efter Köpenhamnmötet. Det första är att vi måste återta den ledande rollen i det globala klimatskyddet. För det andra behöver vi visa trovärdighet i de åtaganden som vi har gjort. För det tredje behöver vi vinna nya allierade innan vi åker till Mexiko.

I fråga om att återvinna den ledande rollen är jag ense med alla här som har sagt att vi bör fortsätta att uttala vårt löfte om att minska koldioxidutsläppen med 30 procent. Jag vill att vi ska ange detta mål om 30 procent för FN-sekretariatet i Bonn den 31 januari, inte det gamla målet på 20 procent. Om vi gör oss själva beroende av jämförbara insatser från andra, kommer det att ta evigheter och Mexikomötet kommer inte heller att leda någonstans.

När det gäller att visa trovärdighet måste de 7,2 miljarderna euro faktiskt förverkligas före Mexikomötet. Länderna i Afrika måste kunna se verkliga framsteg för de första åtgärderna.

Slutligen, när det gäller att vinna allierade hoppas jag att vi kommer att utveckla klimatskyddsdiplomatiken, i synnerhet med hjälp av Afrikanska unionen, och att vi också kommer att hitta tillfredsställande allierade, även i Latinamerika och Asien, för ett globalt avtal i Mexiko.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman, kolleger! Vi behöver gå vidare från Köpenhamnmötet. Sanningen är att vi inte vet vägen. Vi famlar runt i mörkret. Jag anser att vi helt enkelt måste undersöka varje möjlighet och varje förhoppning om att någon eller några av dem kommer att leda oss vidare.

Men jag är säker på att vi måste försöka behålla våra ambitioner och vårt ledarskap, och på den punkten är det ett viktigt beslut som ska fattas de närmaste två veckorna och jag vill veta vad ordförandeskapet tänker göra för att få det rätt.

Fyrtio procent av våra utsläpp kommer från fossila bränslen som bränns i våra kraftverk. Det är därför som utvecklingen av tekniker för avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) är så viktiga. Det är därför som rådet för tre år sedan kom överens om att vi ska försöka bygga upp tolv demonstrationsprojekt fram till 2015. För ett år sedan kom vi överens om en metod att finansiera projekten: genom att använda 300 miljarder av anslaget till systemet för handel med utsläppsrätter. Det tog tre månader att få igenom den idén i parlamentet, att få rådets godkännande till att låsa upp dörren, men tolv månader senare har vi inte kommit överens om hur projekten ska väljas ut eller hur pengarna ska användas. Kommissionen har till sist lagt fram ett förslag till beslut. Kommissionen föreslår endast åtta CCS-projekt och den tidsplan den rekommenderar innebär att det kommer att vara omöjligt att hinna bygga alla till 2015. Kommissionsledamot Olli Rehn har fått den

besvärliga uppgiften. Jag hoppas att någon skickar honom en lapp innan debatten är slut så att han kan förklara bristen på ambition i dokumentet.

Men trots bristerna måste det erkännas att vi rört oss framåt. Det kommer att diskuteras vid mötet med rådets klimatförändringskommitté den 2 februari och det finns vissa medlemsstater som har invändningar mot att kommissionen får sista ordet när det gäller urvalet av projekt och användningen och fördelningen av pengarna.

Detta möte kommer att vara det första tillfället sedan Köpenhamn för EU att visa om det går vidare och vidtar praktiska åtgärder eller om det glider bakåt. Det är ett viktigt test både för kommissionen och för ordförandeskapet.

Min fråga till ministern är följaktligen: Kommer ordförandeskapet att se till att vi blir eniga vid det mötet eller kommer ni att släppa bollen?

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Herr talman! Låt oss göra en sak klart: Köpenhamnmötet var ett misslyckande. Det fanns faktiskt tre förlorare vid toppmötet: FN, EU och klimatet. Det är därför av yttersta vikt att förvandla dessa tre förlorare till segrare under 2010 på vägen mot Mexikomötet. För att åstadkomma detta måste tre saker ske. Det första är att EU måste bli eniga, så som kommissionsledamot Olli Rehn redan har sagt, men – och jag skulle uppskatta ett klart svar på detta – vem kommer det att bli? Vem är det som kommer att tala på EU:s vägnar i Mexiko?

För det andra när det gäller FN måste EU visa sitt ledarskap i förhandlingarna också, vilket innebär att inte längre enbart se till Förenta staterna och Kina, utan i stället främst se till de länder som delar en önskan om åtgärder för klimatet, t.ex. Afrikanska unionen, Mexiko, Brasilien och Sydafrika. Vi bör vidga gruppen av länder med vilka vi vill sluta avtal.

För det tredje klimatet. Det är riktigt att vi kom överens om två grader, men den siffran betyder också något. Forskarna säger att två grader innebär att rika länder måste minska sina koldioxidutsläpp med 40 procent. EU måste därför nu lova 30 procent. Den 31 januari kommer EU att få en ny chans att visa sitt ledarskap genom att gå vidare med 30 procent, och jag efterlyser att EU ska erbjuda den siffran. Jag skulle uppskatta att få ert svar på detta förslag, eftersom det är det enda sättet att visa ledarskap och göra 2010 till FN:s, EU:s och klimatets år.

Derk Jan Eppink (ECR). – (EN) Herr talman! Jag stöder miljömålen för 2020, men jag har vissa allvariga tvivel om en del av metoderna. Köpenhamnskonferensen var ett bra exempel på en dålig metod. Och vilka var lärdomarna?

Konferensen var för stor för att vara produktiv: en rockkonsert med 50 000 personer är möjligt, men inte ett möte. För det andra blev EU överlistat av Kina och Indien, och USA anslöt sig till dem. I stället för att vara en beslutsam aktör, blev EU en förvirrad åskådare.

Vad ska vi göra? Jag anser att vi måste ompröva den form vi använde, hellre ett G20-möte än ett evenemang av Woodstockproportioner. För det andra måste vi sluta att visa moralisk arrogans genom att tala om för Kina och Indien vad de ska göra. Viktiga hinder för att bestraffa de båda länderna skulle vara katastrofalt. Tvärtom bör EU ompröva sin egen ståndpunkt, som slutligen kommer att undergräva dess egen tillväxt och sysselsättning.

Slutligen behöver vi seriös forskning om bevisningen. Redan "Climategate" var en påminnelse och påståendet om att Himalayas glaciärer krymper verkar nu bygga på spekulationer. Vissa medlemmar av IPCC förutspår nu till och med en global avkylning.

Vi behöver objektiv, opartisk vetenskaplig forskning och inte agendastyrd politisk aktivism. Vad är sant och vad är inte sant: för närvarande vet vi helt enkelt inte, och jag anser att vi först måste ha korrekta fakta. Herr kommissionsledamot, herr minister! Jag hoppas att ni kommer att undersöka dessa frågor med ett öppet sinne.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Sabine Wils (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! FN:s klimatkonferens blev ett misslyckande på grund av de industrialiserade ländernas hårdföra politiska intressen. Följden är att livsförutsättningarna hotas för miljontals människor i utvecklingsländerna och i öländer som riskerar att översvämmas.

Det finns inget avtal om hur vi på ett effektivt sätt begränsar fortsatt uppvärmning av vår planet. EU spelade spelet för att skydda sina nationella företags intressen och de stora koncernernas vinster. Målet att minska utsläppen av växthusgaser i EU-medlemsstaterna med sammanlagt 30 procent fram till 2020 lades inte fram på bordet tillräckligt tidigt.

Att göra bättre klimatskyddsmål beroende av att andra stater först gör åtaganden är att spela tärning med mänsklighetens framtid. Fakta är entydiga: 2007 var koldioxidutsläppen per person 4,6 ton i Kina, i Tyskland var de 9,7 ton och i USA 19,1 ton. Vi behöver omgående klimaträttvisa för hela mänskligheten. Nästa år i Mexico City måste de industrialiserade nationerna och tillväxtekonomierna komma fram till ett bindande avtal med uttryckliga och ambitiösa mål.

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Herr talman! Ni förstår naturligtvis att jag är skeptiker eftersom jag inte är klädd som en fågelskrämma.

Jag kämpade mig fram genom snöstormen i Köpenhamn, precis som många av er andra. Det är intressant, eller hur, att vi hade den kallaste vintern i London på 30 år? Det var likadant i Polen, Sydkorea och Kina. Vi hade de lägsta temperaturerna i Florida, Arizona, Texas – den första snön i Texas, på hundra år, tror jag. Naturligtvis, så som Giles Coren på *London Times* sa, kära nån, vi förstår helt enkelt inte – självklart är det detta som den globala uppvärmningen handlar om: vi måste alla vänja oss vid minusgrader.

Nåväl, vi har sett Al Gores hockeyklubba, som jag antar fortfarande visas upp i Londons statliga skolor – Al Gore, den knipsluga oljeförsäljaren, svindlaren! Vi har sett professor Jones från University of East Anglia – bedragare! Och nu – det här har ni inte hört talas om ännu eftersom det har undanhållits offentligheten – Nya Zeelands nationella klimatdatabas: Jag har siffrorna här – alla är falska.

När ska ni alla vakna upp? Bluff, bluff, bluff!

(Talaren accepterade att ta en blåkortsfråga enligt artikel 149.8.)

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Enligt Godfrey Bloom tycks all forskning om klimatförändringar vara nonsens, eftersom vi har haft en kall vinter.

Jag undrar om Godfrey Bloom kan förklara för kammaren vad skillnaden mellan klimat och väder är.

Godfrey Bloom (EFD). – (EN) Klimat, herr Davies, är det som vi alla måste stå ut med.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Herr minister! Jag har överraskande nyheter för er. Klimatkonferensen i Köpenhamn är över. Ni talar om mål och illusioner som om vi fortfarande hade evenemanget framför oss. Det slutade med ett fiasko. Inga rättsligt bindande åtaganden undertecknades. Exemplet Kyoto visar vad frivillighet innebär. Vi är alla medvetna om värdet av Förenta staternas åtaganden, men Kanada är också värt att nämnas. Kanada undertecknade Kyotofördraget och ökade sedan sina koldioxidutsläpp med 26 procent utan några konsekvenser. Köpenhamnsmötet sände ett klart budskap om den värld som vi lever i.

Dagens värld styrs av ekonomisk fundamentalism. Så fort samhällets intressen möter den globala ekonomins intressen, vinner den sistnämnda. Bakom den globala ekonomin finns givetvis en liten maktelit. För att stoppa en oåterkallelig klimatförändring behöver vi förändra ett annat klimat. Vi måste förändra det politiska och moraliska klimatet. Innan vi gör det, så länge som människor tjänar ekonomin och inte tvärtom, tills den eko-sociala marknadsekonomin blir den vägledande principen är alla liknande konferenser dömda att misslyckas.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Herr talman! Om vi kan lära oss någonting från Köpenhamnsmötet är det en känsla av realism. Jag kommer fortfarande ihåg den debatt vi hade här i kammaren före mötet. Alla glödde av optimism, men det blev inget resultat. Det var en internationell konferens med sina egna regler och det är inte mycket vi kan uppnå enbart genom god vilja. Så, låt oss närma oss de kommande förhandlingarna i Mexiko med den nödvändiga känslan av realism.

Om vi skulle utvärdera Köpenhamnsmötet, måste vi i rättvisans namn säga att det inte var så dåligt, eftersom resultaten kan ligga till grund för förhandlingarna i Mexiko och att åtminstone något uppnåddes. Den största besvikelsen för oss européer måste vara den att EU inte var på plats när slutdokumentet utarbetades. Det måste ge oss en tankeställare, eftersom vi alltid framhåller att vi är de som vill ta ledningen i den globala kampen mot klimatförändringarna.

Varför ska det vara så? För det första troligen därför att vi med våra 14 procent av koldioxidutsläppen hör till de största förorenarna. USA och Kina står tillsammans för nästan hälften. I Europa agerar vi dock inte

samfällt. Det senaste rådsmötet (miljö) visade mycket tydligt hur stora åsiktsskillnaderna är i rådet. Många medlemsstater ser mycket annorlunda på problemet än exempelvis majoriteten i den här kammaren.

Ett annat skäl är säkerligen att vi européer inte är så goda som vi alltid påstår oss vara. Om vi bortser från de rena utvecklingsmekanismerna, med andra ord de gemensamma genomförandeåtgärderna, och de andra åtgärderna och betraktar enbart våra åtgärder för att minska koldioxidutsläppen kan vi se att balansräkningen inte är så bra som vi påstår.

För det tredje måste vi också säga att andra länder och andra regioner i världen har en annan strategi för problemet. Vårt mål är ett rättsligt bindande avtal. Kina och USA väljer dock en annan väg.

Generellt måste vi överväga om vi inte bör vara mer flexibla i våra förhandlingar, eftersom att arbeta tillsammans för att bekämpa fenomenet klimatförändring är viktigt men de metoder vi utnyttjar för att uppnå detta kan vara ganska olika.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Herr talman! Jag vill ställa följande fråga till klimatskeptikerna i kammaren: Om nio av tio doktorer säger er att de är mer än 90 procent säkra på att ni är allvarligt sjuka men att de har läkemedel som kan bota er sjukdom – ett läkemedel utan bieffekter – skulle ni då inte ta den medicinen? Det skulle ni givetvis. Det är så som världen borde ha reagerat i Köpenhamn. Det är så som världen självklart bör reagera när 90 procent av de ledande forskarna på området säger att global uppvärmning är en verklighet och att den orsakas av människan. EU bör därför visa ledarskap. Naturligtvis kan vi kritisera USA. Naturligtvis kan vi kritisera Kina för att de inte hade den politiska vilja som krävdes i Köpenhamn. I denna kammare måste vi granska vår egen bakgård – vi måste vara kritiska till den brist på initiativ som EU uppvisade. EU kunde ha gjort två saker, och EU bör göra två saker före konferensen i Mexiko. För det första bör vi ta ledningen genom att förbinda oss själva vid minskningsmål. Det innebär att gå från de minskningar med 20 procent som utlovats till 2020 till 30 procent. För det andra bör vi ange de belopp som vi är villiga att bidra med till finansieringen av långsiktiga anpassningar till de klimatförändringar som vi vet kommer. Slutligen är det uppenbart att vi kommer att få större genomslag om vi agerar enat för då kommer vi att kunna förhandla mer rationellt och tydligt än vi kunde i Köpenhamn. Martin Callanan från Europeiska konservativa och reformister sa:

(EN) "Det skulle vara dårskap att höja våra ambitioner i det nuvarande läget."

Nej, Martin Callanan, det skulle inte vara dårskap att höja våra ambitioner.

Lena Ek (ALDE). - Köpenhamnsmötet var utan tvekan en stor besvikelse, men nu är det viktigt att se framåt. Det gör vi liberaler och det hoppas jag att vi kan göra gemensamt i Europa. Vi behöver en strategi och vi behöver en "post-Köpenhamnsagenda". Ett viktigt instrument för att uppnå detta är en fortsatt satsning på systemet med utsläppshandel. EU bör omedelbart inleda förhandlingar med USA för att integrera det framväxande amerikanska systemet med det europeiska. En transatlantisk marknad för koldioxidutsläpp kan vara starten på en global marknad.

Olli Rehn höll ett väldigt bra inledningsanförande. Han har helt rätt i sin slutsats. EU måste tala med en röst i de här förhandlingarna. Men då ska man komma ihåg att Europaparlamentet numera, i enlighet med Lissabonfördraget, har inflytande över hur de här besluten tas. Parlamentet måste vara inblandade i förberedelsearbetet eftersom ett slutligt avtal kräver vårt godkännande.

I Europa måste vi samtidigt fortsätta att stärka vår egen koldioxidmarknad och sluta ge ut gratis handelsrätter. Vi måste investera i ny teknik och vi måste för det tredje sätta ett prisgolv för koldioxiden. Genom marknadsmekanismer kan klimatmålen uppnås, inte genom mera byråkrati.

Om vi nu lägger Köpenhamnsmötet bakom oss, tar nya tag och lägger all vår kraft på framtida åtgärder så behöver vi först fokusera på EU 2020. Åtgärderna finnas med där och vi måste vi ha skarpa förslag när det gäller energieffektivitet och hur vi investerar i ny teknik. Vi måste ha en klimatjobbstrategi. Till sist: en minskning av koldioxidutsläppen med 30 procent är en självklarhet om vi vill vinna inte bara striden om klimatet utan också striden om marknaden.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, fru Espinosa! Jag är mycket förvånad över den självbelåtenhet som ni visar i fråga om EU:s insatser på klimatområdet. Det stämmer visserligen att EU har utträttat mer och bättre under de senaste tio åren än de flesta andra länder i världen med det var ett klart misslyckande för EU:s ledarskap i Köpenhamn.

I Köpenhamn såg vi också att EU helt enkelt blev en kombination av de europeiska stats- och regeringschefernas personliga kommunikationsstrategier, och här vill jag särskilt nämna Nicolas Sarkozy, Angela Merkel och Gordon Brown. Under dessa omständigheter är det givetvis enkelt att slå ut FN-processen. FN-systemet är visserligen komplicerat och G20, där överenskommelser är meningslösa men där det finns möjligheter för stora massmediala utspel, är mycket enklare.

Det innebär att under det kommande året måste EU utträtta mer och på ett bättre sätt. För närvarande har vi ett mål på 20 procent. Målet på 20 procent innebär dock i själva verket att göra mindre under de kommande tio åren än vad vi har gjort under de gångna tio åren. Det innebär en minskning av EU:s klimatinsatser. Detta är inte bara absurt för klimatet, när forskarna säger oss att vi måste nå ett mål på 40 procent, utan även absurt för vår ekonomi och sysselsättning.

Fru Espinosa! Sänk därför inte EU:s klimatambitioner till den minsta gemensamma nämnaren, till de mål som uttalats av ordförande Barroso, som inte vill röra sig från 20-procentssiffran, eller de som framförts av Italien och Polen, som snart kommer att förneka att det finns någon klimatförändring. Läs om parlamentets resolution och välj omedelbart ett ovillkorligt mål om 30 procent.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Herr talman! Vi måste acceptera att ingen, med undantag av flera europeiska stater, vill betala för minskningarna av koldioxidutsläppen eller skära ned på sin energianvändning. Det är till och med värre än så. Vissa utvecklingsländer, som använder en irriterande antikolonialistisk retorik, vill bli rika på detta samtidigt som det är de som släpper ut mest koldioxid i atmosfären. Afrikanska länder, Kina och Indien vill behålla sina befrielser från att bidra till det internationella systemet för övervakning av utsläppen samtidigt som de får miljarder euro till rena tekniker. Detta är en inställning som vi inte kan berättiga inför våra skattebetalare. Efter Köpenhamnskonferensen måste vi få in i våra skallar att EU inte ensamt kan bära dessa kostnader. För det första, därför att om vi handlar på egen hand kommer vi att bromsa upp tillväxten av vår ekonomi ännu mer och slå mot våra medborgares välbefinnande. För det andra, därför att om vi handlar på egen hand kommer vi inte att förändra något i fråga om utsläppen, eftersom vi redan har lyckats begränsa våra egna utsläpp.

Elie Hoarau (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, herr minister, mina damer och herrar! Även om Köpenhamnsmötet var ett misslyckande, var mobiliseringen av icke-statliga aktörer enastående och visade att det finns ett verkligt stöd för klimaträttvisa.

Från och med nu kommer det att vara givet att man i den fortsatta förhandlingsprocessen måste prioritera beaktandet av de små och sårbara öländernas intresse och Afrikas. Det kommer också att vara viktigt att se till att de 100 miljarder US-dollar som tillkännagavs i Köpenhamn verkligen är ett tillskott utöver de åtaganden som gjorts på området offentligt utvecklingsbistånd.

Slutligen måste vi komma ihåg att vi har mycket lite tid på oss att agera innan konsekvenserna av klimatförändringen blir oåterkalleliga. År 2010 är vår sista chans om vi vill säkra en verklig framgång i Mexico City.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Säg inte att vi inte varnade er för detta. Resolutionen om FN:s klimatkonferens i Köpenhamn som antogs av parlamentet var bara rök utan eld.

Vi bad om för mycket och vi har inte åstadkommit något. Dessa är inte uttalanden från Lega Nord utan från Ivo de Boer, sekreterare i FN:s klimatförändringskonferens. Det har inte blivit någon riktig katastrof, även om avtalet inte blev mer än en avsiktsförklaring. Den text som förhindrade att FN:s klimatkonferens i Köpenhamn slutade med en fullständig nitlott efter ett maratonlopp av förhandlingar av oöverträffad längd och intensitet innehåller mycket lite konkret.

Köpenhamnsavtalet, som ingicks av USA:s president Obama, Brasiliens president Lula, Kinas premiärminister Wen Jiabao, Indiens premiärminister Singh och Sydafrikas president Zuma, och som påtvingades alla andra länder, har inte ens antagits formellt. Efter att det tillbakavisats av åtta länder, vilket förhindrade att det antogs, lades avtalet helt enkelt till handlingarna i plenum med de 192 deltagande staterna.

Mina damer och herrar! Den globala uppvärmningsföljetongen är slöseri med tid. Sedan december har man i tidningar och tv:s nyhetsprogram rapporterat om att Europa hemsöks av isande kallt väder. Låt oss undvika meningslösa och kostsamma spekulationer om klimatet.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det enda konkreta resultatet av klimattoppmötet i Köpenhamn var begränsningen av den globala uppvärmningen till 2 grader Celsius. De åtgärder som krävs för detta förblir dock ett mysterium. Denna minimala kompromiss är en besvikelse för

oss, särskilt eftersom det nu är upp till varje stat att besluta om den ska godkänna avtalet om klimatskyddsmål eller inte. Tiden håller verkligen på att rinna ut. Det är nu vår sak att bestämma vad som ska hända härnäst. Vi bör främja hållbar, klimatskyddande utveckling, som gör det möjligt för oss att använda vår planets resurser på ett ansvarsfullt sätt, för oss och för kommande generationer. EU och dess medlemsstater bör utveckla sin världsledande roll inom gröna tekniker. Då har vi åtminstone kommit i gång.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Herr talman, herr minister, herr kommissionsledamot! Ingen kan ha undgått att märka att Köpenhamnsmötet var en förlorad möjlighet. Dock – och ja, jag upprepar era ord här, kommissionsledamot – har toppmötet ändå två förtjänster. Det första var att samla många fler stats- och regeringschefer än vad Kyototoppmötet gjorde. Det andra är att det gjorde det möjligt för tillväxtekonomierna att dra fördel av finansiella åtaganden om att hjälpa dem att bekämpa den globala uppvärmningen.

Så vad ska EU göra nu? Naturligtvis ska EU fortsätta sitt utmärkta arbete för att minska utsläppen av växthusgaser eftersom sanningen är den att EU redan har varit mycket rättsskaffens. När det gäller Kyotomålet, som var en minskning på 8 procent, har de europeiska företagen uppnått en minskning på strax under 13 procent. De senare har därför visat sig vara mycket rättsskaffens och mycket engagerade i målet att skydda miljön. Denna kamp och denna dygdiga attityd får dock absolut inte ske under omständigheter som innebär illojal konkurrens. Kommissionsledamot Rehn! Som jag sade till er vid utfrågningarna kan allt detta ske enbart inom ramen för helt rättvis konkurrens. Vi måste verkligen överväga införandet av en kolskatt vid EU:s gränser, eftersom vi inte får utelämna våra företag och därmed våra arbetstillfällen till helt illojal konkurrens, till fördel för länder som inte visar någon respekt för eller inte tillämpar samma normer i fråga om miljöskydd och minskningar av växthusgaserna. Jag anser därför att det är absolut nödvändigt – och här upprepar jag min kollega Corrine Lepage's ord – att vi någon gång i framtiden ägnar en tanke åt införandet av en kolskatt vid EU:s gränser.

För det andra var det ganska glädjande att höra vid utfrågningarna att kommissionsledamot Tajani inte har uteslutit genomförandet av en konsekvensundersökning av möjligheten att införa denna kolskatt vid EU:s gränser. Därför anser jag att vi så småningom kommer att vinna denna kamp, eftersom det är viktigt att skydda våra europeiska företag och våra arbetstillfällen.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Herr talman, fru Espinosa! Vi skulle verkligen ha föredragit att dagens debatt hölls under andra omständigheter, där vi hade varit ombedda att utvärdera ett globalt, rättsligt bindande avtal och besluta om vad EU ska göra härnäst. Tyvärr är resultaten från Köpenhamnsmötet klart under förväntningarna under dessa omständigheter. Detta är det första huvudskälet till att vi uttrycker vår besvikelse.

Det andra skälet till att vi uttrycker vår besvikelse och som särskilt berör oss som Europaparlament är EU:s ömkliga framträdande vid Köpenhamnsmötet. Man skulle ha kunnat förvänta sig att EU vid det första globala toppmötet efter Lissabonfördragets ikraftträdande skulle ha gått i förtruppen för att försöka uppnå ett nytt, ambitiöst och innehållsrikt, globalt avtal om att bekämpa klimatförändringarna. Men vi och EU-medborgarna bevittnade en splittrad uppvisning, där vissa EU-ledare spelade sitt eget spel och EU fick rollen som bisittare och åskådare. Detta är inte den roll vi önskar oss och inte den roll som anstår oss.

Så vad behöver göras? Vi uppmanar Europeiska kommissionen och rådet att visa att de är mäktiga sin uppgift och ser till att EU får en ledande roll i denna nya strävan. Får jag påminna er om att det inte bara är en fråga om att begränsa konsekvenserna av klimatförändringarna. Det är en mycket bredare uppgift. Uppgiften att byta till en ny utvecklingsmodell, en grön utvecklingsmodell som ska bli EU:s svar på behovet av att skapa nya arbetstillfällen, stödja den europeiska ekonomins konkurrenskraft och konsolidera EU:s ledande roll i den nya ordningen.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Resultatet av Köpenhamnskonferensen var en stor besvikelse men nu måste vi gå vidare. EU måste nu åta sig att minska sina utsläpp med 30 procent av tre skäl.

Det första är helt enkelt att det knappt krävs någon större insats att minska utsläppen med 30 procent än de ursprungliga 20 procenten, på grund av att den ekonomiska verksamheten har minskat till följd av lågkonjunkturen.

Det andra skälet är att vi om vi håller tillbaka nu kommer vi att förlora den kraft som har byggts upp i de nya gröna industrierna. Vi kan inte göra några halvhjärtade åtaganden om att investera i förnybara energikällor och transport med låga koldioxidutsläpp. Vi behöver bygga upp en enorm infrastruktur, oavsett om det rör sig om ett ofantligt ledningsnät i Nordsjön eller mer småskaliga laddningsstationer för elbilar. Hundratusentals nya arbetstillfällen står på spel. Det kan röra sig om 70 000 arbetstillfällen inom havsbaserad vindkraft enbart

i Storbritannien. Dessa arbetstillfällen, som är så nödvändiga för den ekonomiska återhämtningen, kommer dock endast att bli verklighet om det finns en tydlig färdplan mot ett koldioxidfritt Europa år 2050.

Det krävs visshet om det ska bli några investeringar och vi måste vara medvetna om att Europa riskerar att förlora sin ledarroll inom förnybar teknik. Industrin för förnybar energi växer mycket snabbt i både Förenta staterna och Kina. Om vi tvekar nu kommer dessa nya gröna arbetstillfällen att flytta till andra kontinenter.

Slutligen behöver vi en minskning med 30 procent, eftersom större delen av det extra åtagandet på ett enkelt sätt kan förverkligas genom ökad energieffektivitet. Det vore hur som helst vansinnigt att inte göra mer för att öka energieffektiviteten. Energieffektivitet innebär ekonomisk effektivitet. Det innebär lägre energiräkningar, inte högre, och det ökar energitryggheten. Oavsett vilka siffror övriga parter föreslår den 31 januari – kanske blir vi glatt överraskade – måste EU nu åta sig att minska utsläppen med 30 procent.

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Vid granskningen av Köpenhamnsmötet och dess resultat bör man använda sig av sunt förnuft och beakta den stora mängd miljömässiga och ekonomiska data som bekräftar att det inte finns någon global uppvärmning, och om den skulle finnas är den helt utom människans kontroll eftersom den helt och hållet har naturliga orsaker. I förra veckan fick vi förresten höra att en betydande andel av de miljödata som FN:s klimatpanel har använt sig av antingen var medvetet förfälskade eller feltolkade. I ljuset av detta är det skönt att se att Köpenhamnsmötet blev ett misslyckande. Jag hoppas att detta misslyckande först och främst kommer att innebära att vi lämnar den aggressiva så kallade gröna politiken. För det andra kommer politiken åter att handla om riktiga frågor som verkligen har betydelse för människor i dagens lågkonjunktur. För det tredje kommer det att förhindra att skattebetalarnas pengar slösas bort på kontroversiella gröna projekt. För det fjärde kommer det att skapa utrymme för en saklig debatt om en rationell, effektiv och billigare energiförsörjning och vi kommer att se en renässans för kärnenergin. När jag träffar människor i mina valkretsar så skakar de skeptiskt på huvudet åt de frågor som vi diskuterar här eftersom vi inte tar itu med deras verkliga problem.

Marisa Matias (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Trots det allvarliga läget tog man åtskilliga steg bakåt i Köpenhamn. Köpenhamnsmötet lockade visserligen fler statschefer än till Kyoto, men det skapades också större motsättningar. Vid mötet uppstod därför en situation där alla såg om sitt eget hus och där varje stat kunde ställa upp sina egna mål och också gjorde det på frivillig basis.

Vi bör observera att vi har ett mål att minska uppvärmningen med 2 °C och mål för finansieringen utan någon som helst förklaring. Dessa kan inte ses som någon tröst. Jag tror dock att vi måste blicka framåt och detta betyder att gå från ord till handling.

EU vill alltid vara en ledare och så har det alltid varit. När vi kom till Köpenhamn vacklade man och kunde inte definiera eller försvara de mål som man hade uttryckt här och som man sagt att man aldrig skulle ge upp.

Min fråga är därför om vi i framtiden inte ska agera mer rättvist, om vi ska fortsätta att tillåta en situation där de fattigaste människorna fortfarande får betala det högsta priset på grund av vår svaghet och vissa människors beslut över andra.

Timo Soini (EFD). – (FI) Herr talman! Klimatmötet i Köpenhamn blev en stor flopp. Jag röstade emot resolutionen här i december. Jag hade rätt, precis som 92 andra här.

EU försökte på ett mycket arrogant sätt erbjuda hela världen sin lösning. Några dagar innan mötet inleddes avslöjades bedrägerier inom systemet för handel med utsläppsrätter till ett värde av 5 miljarder euro. Detta måste ha varit pinsamt precis före mötet, där EU skulle erbjuda en lösning och samtidigt står inför penningbedrägerier till ett värde av 5 miljarder euro. Det här var skamligt. Är EU överhuvudtaget oroad över att bedrägerierna kommer att utredas? Om vi ska införa begränsningar av utsläppen bör vi införa ett specifikt utsläppssystem, som det vi har för bilar. Det fungerar, även om det aldrig finns skäl att avveckla våra stål-, metall- eller träbearbetningsindustrier i Finland eller i övriga EU-länder. Det tjänar ingenting till: Arbetstagarna ska inte drabbas.

(Applåder)

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Jag är också besviken över resultatet av Köpenhamnskonferensen men låt oss sluta beklaga oss över de dåliga resultaten och i stället fundera över vad vi ska göra härnäst så att vi inte drabbas av fler besvikelser. Det räcker inte att intala oss att vi kan bygga vidare på det arbete vi har gjort eftersom det bara behövs några smärre förändringar.

Den första frågan jag måste ställa mig här är vad partskonferenser egentligen är? Är de riktiga konferenser eller är de bara ett spel för gallerierna? De är både och naturligtvis. Vi måste dock se till att experterna kan fortsätta med sina arbeten och att allmänheten är informerad, inte bara om de informella evenemang som äger rum i utkanten av konferenserna, utan även om det faktiska arbete vi bedriver. EU bör därför se över de organisatoriska aspekterna av dessa konferenser.

Min andra fråga är följande: Vilken roll spelar världens ledare vid sådana konferenser? Kommer de till konferenserna för att driva sina inrikespolitiska kampanjer eller kommer de för att hjälpa deltagarna att nå en kompromiss? Jag tycker att vi även behöver se över arbetsmetoderna och de deltagande världsledarnas roll vid dessa konferenser.

Min tredje fråga handlar om EU:s ledarroll. Ja, vi har vidtagit många bra åtgärder för att se till att Europa kan bibehålla sin ledarroll när det gäller att utveckla miljövänlig teknik men vi har förlorat vår ledarroll i förhandlingsprocessen. Jag anser att vi inte bör nöja oss med att endast spela en samordnande roll i förhandlingsprocessen. Vi måste själva vara en aktiv förhandlare. Vi bör därför inte lägga alla våra kort på bordet innan förhandlingarna börjar och basunera ut de mål vi vill uppnå. Vi bör också försöka närma oss tredjeländerna, inte avskärma oss från dem.

Den sista punkt jag vill ta upp är att vi snarast måste ta upp klimatförändringsfrågan vid våra internationella möten. Här räknar jag naturligtvis med ett nära samarbete med de båda kommissionsledamöter som ansvarar för dessa två områden.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) I dag, i början av 2010, befinner vi oss inte där vi hade hoppats i arbetet med att bekämpa klimatförändringen. Vi är inte där eftersom vi nu borde ha börjat anta lagändringar som kommit till stånd genom ett avtal som ingåtts i Köpenhamn.

Vi har inte kommit dit och vi bör vara ledsna över det. Vi bör beklaga att ambitionsnivån i kampen mot klimatförändringen sänktes i Köpenhamn, att inget bindande avtal undertecknades och att det saknades insyn i förfarandet. Vi har därför inte en tillräcklig rättslig grund eller verktygen för att tillgodose människors behov, särskilt inte i utvecklingsländerna.

Vi befinner oss inte heller där vi var före Köpenhamnskonferensen, eftersom vi i Köpenhamn nådde en målinriktad överenskommelse med Förenta staterna, Kina, Indien, Sydafrika och Brasilien, som andra länder också senare anslöt sig till, till exempel Ryssland, Australien, Norge, Sverige och Spanien. Vi bör inte glömma bort att dessa länder tillsammans står för tre fjärdedelar av koldioxidutsläppen. Vi bör inte heller glömma bort att många av dessa länder tidigare inte undertecknat Kyotoprotokollet.

De åtgärder som vi har vidtagit är därför inte tillräckliga men de är betydande. Vi bör dra nytta av dessa betydande åtgärder för att driva frågan framåt inom EU. EU har varit drivkraften bakom alla framsteg som gjorts. Det kommer dock inte att bli några fler framsteg om inte EU fortsätter att trycka på.

Med sikte på Tyskland och Mexiko måste vi arbeta för att nå bindande avtal och skaffa resurser som kan hjälpa utvecklingsländerna att minska sina utsläpp, och att anpassa och uppdatera sin teknik. Vi måste göra detta av effektivitetsskäl, rättviseskäl och för att vi behöver fler samarbetspartner.

Jag är säker på att det spanska ordförandeskapet kommer att arbeta mot detta mål.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Herr talman! Jag har goda nyheter för parlamentet. Jag har personligen, i likhet med många forskare, kommit fram till att det inte finns någon klimatkris! De globala havsnivåerna stiger inte i någon nämnvärd utsträckning och, som FN:s klimatpanel har tvingats erkänna, sker det inte någon snabb minskning av Himalayas glaciärer. Den lilla ökningen av världens medeltemperatur under de senaste hundra åren är helt förenlig med väletablerade, långsiktiga, naturliga klimatförändringar.

Köpenhamnskonferensen visade att många nationer, särskilt Kina och Indien, helt enkelt inte är beredda att offra sin ekonomiska utveckling för att lösa ett helt hypotetiskt problem. I Storbritannien tror en majoritet av väljarna inte längre att människan har orsakat klimatförändringen och de kommer inte att betala för lönlösa och meningslösa försök att minska den. De rapporter som nyligen läckte ut från Climate Research Unit (CRU) visar till och med att klimatdebattens största panikspidare är så förtvivlade över att naturen vägrar följa deras prognoser att de manipulerar siffrorna för att upprätthålla sin fantasi.

Vi måste nu kräva en helt offentlig utredning om de misstänkta uppgifterna innan vi lägger några mer pengar på att minska klimatförändringen.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Förenta staterna och EU, de största respektive näst största utsläppsländerna per capita i världen, har ett definitivt och oundvikligt ansvar för misslyckandet i Köpenhamn, som inte försvinner hur mycket vi än skyller ifrån oss.

En annan aspekt som nämnts här är att toppmötet misslyckats med att lösa frågan om finansiering av utvecklingsländernas "anpassning" eftersom det var för få länder som gjorde åtaganden. Samtidigt fortsätter man med hyckleriet att ignorera bördorna på dessa länder. De består bland annat av en enorm utlandsskuld, ett fullkomligt astronomiskt belopp jämfört med den finansiering som tillkännagetts och som kraftigt begränsar alla verkliga möjligheter att skapa en hållbar ekonomisk och social utveckling.

Toppmötet stupade på den allvarliga diskussionen om de absurda resultaten av de marknadsbaserade instrumenten och de flexibla mekanismerna i Kyotoprotokollet. Ett annat problem var att man vid toppmötet inte tog upp orsakerna till klimatförändringen utan bara dess effekter. Det är ett irrationellt sätt att ta itu med ekonomiska och sociala problem och det förhindrar en lösning på detta eller andra problem som mänskligheten ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Herbert Reul (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I Köpenhamnsöverenskommelsen godkände 180 medlemsländer ett tvågradigt mål men det är fortfarande inte juridiskt bindande. Det blev inte mycket av alla planer som vi gjort upp här. Allt gick fel i Köpenhamn. Det skulle även kunna kallas ett nederlag. Det är viktigt att göra en korrekt beskrivning av läget för att ha möjlighet att noga tänka igenom varför det blev som det blev, så att vi därefter kan göra vissa framsteg i frågan.

Jag är lätt chockad av en del av de anföranden som jag har hört här. Folk säger "vi måste kämpa hårdare", "låt oss fortsätta på samma sätt som tidigare", "vi behöver en högre procentsats", "mer pengar", "problemet var helt enkelt att det inte fanns tillräcklig enighet i Europa". Jag tycker att dessa uttalanden är för nonchalanta, för ytliga i sin analys av situationen. Lösningen är inte att bara fortsätta och ånga på. Resultatet berodde inte på detta. Har vi verkligen beaktat och diskuterat alla viktiga frågor på ett rättvist och objektivt sätt? Hur har vi hanterat frågorna, befogade eller ej, från de kolleger som sade att de hade frågor om vissa punkter som de var kritiska till, klimatskeptiska frågor? Hur reagerade vi i utskottet för klimatförändringar när våra kolleger sade att de även ville höra den andra sidans åsikter – den motsatta ståndpunkt som vissa forskare har? Vilka möjligheter hade vi egentligen att presentera detta? Oavsett vilken ståndpunkt vi intar måste vi lugnt och sansat diskutera hur vi ska göra med de uppgifter som nyligen framkommit och som våra kolleger precis har nämnt om att FN:s klimatpanel har misstagit sig om de smältande glaciärerna?

Det finns även andra frågor som måste besvaras. Använder vi rätt verktyg för att ta itu med det här? Det finns alltid nya tidsplaner, fler procentsatser, nya förordningar och villkor. Det här är en ganska byråkratisk metod. Har inte Lena Ek rätt som så kraftigt betonar att teknik, innovation och marknadsmekanismer är rätt väg här? Andra stater använder andra metoder men det stämmer inte att de inte gör någonting. Kanske skulle lite mer öppenhet och lite mer reflektion ge oss möjlighet att vara mer effektiva i den här frågan. Det är det här jag skulle vilja se, och inte metoden "blunda och gå vidare".

Judith A. Merkies (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill inte måla upp något domedagsscenario, som man har gjort här. Jag vill inte måla upp något domedagsscenario för framtiden, inte heller se tillbaka i vredesmod på misslyckandet i Köpenhamn – även om jag är arg.

Föresatsen är därför att göra bättre i framtiden. Nästa möjlighet kommer i Mexiko i år. För det första, samarbeta nästa gång. I Köpenhamn tittade vi bakåt och stod ensamma i våra ambitioner. Vi måste kunna övertyga andra om att vara lika ambitiösa som vi är. Hur kan vi påstå att vi har en ledarroll om vi inte kan övertyga andra om våra ambitioner och vårt mål?

För det andra kan inte en storlek passa alla. Som man så stolt sade under upptakten till klimattoppmötet finns det ingen plan B. Det är vi väl medvetna om. Det finns ingenting just nu. Vi har ingenting. Vi bör nog därför ha en plan B nästa gång.

Sist men inte minst undrar jag hur vi ska kunna vinna i mångfalden om vårt motto är enighet, menar jag. Det är nog bäst att vi är förenade nästa gång, och det innebär en enad front. Vi behöver ett otvetydigt mandat. Europa behöver verkligen en enad front. Fru rådsordförande, är ni beredd att åta er att försöka få ett ensamt – och inte ett delat – mandat? Det skulle innebära ensam behörighet för EU i klimatpolitiken och klimatavtal.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Klimatet, och naturen, som är runtomkring oss, tillhör alla människor, inklusive framtida generationer. Vi måste därför känna ansvar för att skydda dem.

Världsledarna lyckades under klimattoppmötet nyligen inte komma överens om en gemensam strategi eller instrument för att nå detta mål. Paradoxalt nog tycker jag inte att det här är dåliga nyheter med tanke på de störande uppgifter som kommer från bland annat Storbritannien och Förenta staterna om ett försök att manipulera vissa lobbygrupper som använder forskningsuppgifter för att nå ett specifikt resultat.

Vi behöver en tillförlitlig diagnos av situationen. Jag anser därför att det bör tillsättas en oberoende, internationell expertgrupp som kan sammanställa en grundlig rapport om huruvida människan verkligen påverkar klimatförändringen och om uppgifter har manipulerats. EU:s politiker bör vid upprättandet av en gemensam strategi för att skydda klimatet även ta hänsyn till de ekonomiska skillnaderna mellan länderna i Väst- och Östeuropa. Mot bakgrund av krisen skulle de föreslagna åtgärderna kunna förstöra många ekonomier.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (EN) Herr talman, fru minister! Köpenhamnskonferensen slutade med ett resultat som var långt ifrån det vi hade förväntat oss. Länderna beaktade ett dokument med otydliga mål och som inte var bindande. Köpenhamn stod för mycket mer än ett klimattoppmöte. Det fanns ett nytt samband mellan framstående aktörer på världsarenan och verklig multilateralism i FN-systemet. Tillväxtländernas ökande inflytande var märkbart. Köpenhamnskonferensen visade att vi behöver se över EU:s roll på världsarenan. Vi måste göra det mesta av de möjligheter som Lissabonfördraget erbjuder för att förbereda oss inför nästa partskonferens. Vi måste vara ambitiösa, förenade, uppvisa en enad front och bilda strategiska allianser.

Resultatet av Köpenhamnskonferensen utgör en grund som vi kan bygga vidare på i vårt fortsatta arbete. EU bör försöka se till att nästa steg i förhandlingarna blir att vidareutveckla Köpenhamnsavtalet för att nå ett juridiskt bindande avtal vid årets slut. EU bör även bidra till genomförandet av bestämmelser för att ge stöd till utvecklingsländer, och i fråga om skog, tekniköverföring och anpassningsåtgärder.

Internt har Europa en stor uppgift framför sig. Vi måste genomföra energi- och klimatpaketet, investera i ren teknik, vetenskaplig forskning och energieffektivitet, investera i en ny industripolitik baserad på innovation och effektiv användning av naturtillgångar, främja en politik om koldioxidsnåla städer och hållbar transport och rörlighet. Det är enda sättet vi kan inta en ledarroll. Riktigt ledarskap bygger på att föregå med gott exempel.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Herr talman! Köpenhamnskonferensen visade att EU inte lyckades få stöd för sina långtgående idéer. I framtiden får EU inte ge upp sina mål, åtagandet om tre gånger 20 procent, men bör samtidigt se över sin förhandlingsposition och sitt mandat för vi kan inte bedriva någon strutspolitik. Vi bör dra lärdom av det som hände i Köpenhamn. Detta mandat lyckades inte. Vi lyckades inte förstå Kinas och andra utvecklingsländers åtaganden. Vi lyckades inte förstå Barack Obamas handlingsutrymme och vi lyckades inte uppvisa en enad front. I det spanska ordförandeskapets debatt förklarade ordföranden, Guy Verhofstadt, med rätta att Europa inte hade någon gemensam front.

Vi kan inte bedriva strutspolitik. Vi kan inte agera och bedriva politik på samma sätt efter Köpenhamnskonferensen som vi gjorde före konferensen. EU bör inta en ny position och fastställa ett nytt mandat inför förhandlingsrundan i Mexiko. För det första bör vi undersöka hur vi ska nå målet om 2 °C som är resultatet från Köpenhamn. Under den kommande perioden bör EU:s politik vara inriktad på att skapa en flexibel ståndpunkt för att nå framgång. Tack för er uppmärksamhet.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Herr talman, fru Espinosa! I morse hölls *Nationale Voorleesontbijt* (nationell högläsningssnackis) i nederländska skolor. I min valkrets, i Noordwijk aan Zee, som ligger strax bakom Nordsjöns sanddynor i ett område som kommer att ligga i farozonen om havsnivån stiger, fick skolelevorna höra en berättelse med titeln *Ett möte* som handlar om snögubbar som överlägger om hur de ska hålla värmen i schack. De pratar och pratar tills de alla har smält bort. Sanningen att säga påminner den här debatten, en dålig dag, lite om det.

Det stämmer att Köpenhamnskonferensen inte var någon framgång. Nu skulle vi kunna fortsätta att peka ut andra länder eller enskilda sektorer. Sådana slagkraftiga repliker har ibland även förekommit i den nuvarande debatten. Jag tycker att det verkar vara en bättre idé att se framåt på vad EU kan, och vad viktigare är, måste göra för att ta sitt ansvar och se till att man fortfarande når en internationell överenskommelse. Jag anser dock att vi måste stå fast vid alternativet att minska utsläppen med 30 procent. EU måste dessutom undersöka hur man ska främja ny teknik, bland annat med EU-medel, till exempel genom att främja uppbyggnaden av koldioxidneutrala växthus som även kan producera energi, i stället för att alltid betrakta jordbruket som ett

problem. Vidare måste vår strategi baseras på vetenskap, kunskap och kompetens och inte på känslor, även om vi alla bryr oss om den här debatten.

Slutligen måste vi, som många av mina kolleger redan har sagt, uppvisa en enad front. EU bör bara ha en plats i Mexiko och inte de åtta som uppenbarligen behövdes i Köpenhamn. Fru rådsordförande! Hur planerar ni att åstadkomma detta tillsammans med de kommissionsledamöter med ansvar på området?

Nessa Childers (S&D). – (EN) Herr talman! Det hopp som växt fram genom år av förberedelser sjönk till missmod och förtvivlan när det blev alltmer uppenbart att den överenskommelse vi skulle nå i Köpenhamn gled oss mer och mer ur händerna för varje dag som gick.

Vi måste fundera över hur lätt det var för Förenta staterna, Kina och andra att kringgå FN:s strukturer, åsidosätta EU och komma överens om ett avtal som inte alls motsvarade världens förväntningar.

En sak är klar. Det krävs drastiska ändringar av FN:s system för klimatsamtal före konferensen i Mexiko vid slutet av året. I nuläget är president Barack Obama låst i sitt politiska system eftersom han behöver 67 röster i senaten.

Kina säger nej till alla åtgärder som är bindande och öppna för internationell granskning. Det ironiska i situationen är att ju längre Förenta staterna, Kina och andra hindrar, försenar och slingrar sig från ett avtal desto svårare blir det oundvikligen att nå minskningsmålen.

Låt oss titta på lösningarna. EU och parlamentet måste undersöka hur man ska angripa sådana frågor i framtiden. EU måste vara mycket mer bestämt och stå på sig och bör samtidigt fortsätta ställa upp ambitiösa mål om att minska utsläppen med 30 procent.

Det här är en ekonomisk kapplöpning som ska leda världen in i 2000-talet med gröna arbetstillfällen och ett hållbart levnadssätt. EU måste vinna denna kapplöpning oavsett vad våra vänner gör eller inte gör.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE). – (ES) Jag vill hälsa Elena Espinosa välkommen. Jag är mycket glad över att hon är här.

Jag är ytterst oroad över attitydförändringen och över att vår analys av Köpenhamnskonferensen mycket väl kan leda till en attitydförändring. För det första tycker jag att ett av våra problem är bristen på ödmjukhet och realism, som mina kolleger redan har sagt. Framför allt är jag dock oroad över att vi, när vi har besökt andra länder, har konstaterat att de inte talar om klimatförändringen utan snarare om den globala förändringen.

Den kontext som vi kommer att befinna oss i i Mexiko, och den kontext som vi har befunnit oss i, präglas av en växande befolkning, livsmedelsbrist, behov av mer jordbruk, och begränsade mark- och vattentillgångar. Alla beslut som vi fattar om klimatförändringen måste därför ses i ljuset av denna kontext. Vi måste naturligtvis även komma ihåg att många länder har rätt att utvecklas.

Vi behöver således anta ett helhetsperspektiv, något som saknas i vår analys av klimatförändringen. Lösningen på klimatförändringen finns inte enbart i utsläppsfrågan. Ett sektoriellt, kvantitativt perspektiv leder ingenvart.

Vi måste dessutom lägga större vikt vid vetenskapen. Jag uppmanar framför allt kommissionen att se till att de grupper som har manipulerat data kontrolleras och att deras finansiering dras in, om det är så att de faktiskt har stöd från EU, eftersom det här kommer att misskreditera oss för all framtid.

Hur ska vi samordna frågan? Det är en annan mycket viktig fråga. Hur ska EU organisera sig för att nå en överenskommelse? Vi borde redan ha börjat arbetat med detta nu på förmiddagen.

Slutligen oroar jag mig över följande fråga: Anpassning sker på det berörda territoriet och vi måste inleda denna process än en gång med ett nytt strategiskt perspektiv på territoriet. Detta omfattar produktivitet, strategisk återplantering av skog, regioner, områden och distrikt som ägnar sig åt agroenergi, och naturligtvis vatten och biologisk mångfald. Vi saknar ett sådant perspektiv.

Här anser jag att vi måste fundera över alternativet att använda strukturfonderna för att utarbeta nya strategiska planer i alla regioner för att kunna genomföra denna anpassning. Vi bör uppmana beslutsfattarna att påbörja denna strategiska översyn av territoriet, eftersom vi inte har ansvaret för detta område och det kommer att vara mycket svårt för EU att arbeta med detta.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Toppmötet var, som redan har sagts många gånger, ett misslyckande. Vi är långt ifrån våra mål. Under de kommande månaderna får vi se om det fortfarande går att ställa saker och ting till rätta. Jag anser dock – som andra också har sagt – att det fortfarande finns mycket som vi kan åtgärda själva, även utan ett internationellt avtal under överinseende av FN. Jag tänker framför allt på vad vi kan göra för att åstadkomma ett hållbarare transportsystem. Ett prioriterat mål var att minska luftfartens utsläpp med 10 procent före 2020 genom Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO), och sjötransportens utsläpp med 20 procent genom Internationella sjöfartsorganisationen (IMO). Jag skulle därför vilja be rådet och kommissionen att fortsätta förhandlingarna inom dessa organisationer och att öka trycket genom att redan börja förbereda unilaterala åtgärder om en överenskommelse inte kan nås inom relativt kort tid.

Under tiden finns det naturligtvis mycket hemläxa som vi kan göra på egen hand. När det gäller transporter inom EU hörde jag den nominerade kommissionsledamoten Connie Hedegaard under utfrågningarna förespråka ett ambitiöst klimat- och transportpaket. Den nominerade kommissionsledamoten Siim Kallas verkade dock mindre tydlig men jag vill påminna kommissionen om att transporterna står för 25 procent av koldioxidutsläppen och kräver därför omedelbara åtgärder. Det är komplicerat, det är svårt och det kräver en kombination av åtgärder men jag uppmanar er att fortsätta arbeta med det och därmed göra en viktig insats för en mer hållbar politik.

Catherine Soullie (PPE). – (FR) Herr talman, fru minister, mina damer och herrar! Vi behöver inte längre visa hur viktig klimatförändringsfrågan är. Det går inte att förneka dess kort-, medel- och långsiktiga konsekvenser, även om resultaten från JESC har hamnat på förstasidorna i vissa nationella tidningar och säkert kommer att stärka skeptikernas ställning.

Världen såg Köpenhamnskonferensen som en unik möjlighet för världens ledare att bevisa, ta itu med och åtgärda klimatförändringens effekter. EU var en central aktör vid detta forum, inte bara på grund av den djärva lagstiftning som vi har antagit för att begränsa vår klimatpåverkan utan även på grund av att EU är en union av länder som verkligen kan göra skillnad.

Resultatet av Köpenhamnskonferensen har uppenbarligen fått oss att känna oss missnöjda men jag vägrar att kalla det ett misslyckande. Världens länder, till och med ett av de mest motvilliga länderna, Kina, har kommit överens om att begränsa temperaturökningen till två grader. Brasilien har precis antagit en lag som syftar till att minska utsläppen av växthusgaser med runt 39 procent till 2020 i enlighet med sina åtaganden.

Många andra länder visade också att de hade höga ambitioner när det gäller utsläppsmålen för växthusgaser. Jag tänker här på Japan och Norge. Jag måste även lyfta fram det mycket positiva samförstånd som nåddes om det trängande behovet av en mekanism för att minska utsläppen från avskogningen. Man utarbetade en specifik och enhällig text om att genomföra den så kallade Redd+-mekanismen om att minska avskogning och möjliggöra naturlig lagring av koldioxid.

Även om det är långt ifrån ett bindande avtal, liknar det uppenbarligen ett politiskt avtal, och resultatet från Köpenhamn bör leda oss in på frågan om varför det var en sådan besvikelse. Jag deltog i Köpenhamnskonferensen, liksom ett antal av mina kolleger, med en önskan om att vara delaktig, hjälpa till och se EU förhandla och leda åtgärderna. Jag blev oerhört besviken eftersom EU, och parlamentet i synnerhet, uppenbarligen inte spelade den roll som det förtjänade i förhandlingarna.

EU måste visa sig vara starkare på området för att göra sin röst hörd. Våra miljöministrars möte i Sevilla ledde ingenvart och våra ledare uppfattades som osäkra och tvekande och vi är fortfarande kluvna över våra mål.

Jag hoppas att Connie Hedegaard kommer att kunna återupprätta EU:s ambitioner med sina förslag och åtaganden inför utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Jag håller med Esther de Lange i det hon sade för vår delegation från det nederländska kristdemokratiska upploppet (CDA) under debatten. Jag är också besviken över att det inte blev något juridiskt bindande avtal och jag vill ställa en fråga till rådets ordförande. Vad innebär avsaknaden av ett sådant avtal för vår lagstiftning, det vill säga det paket som vi har fastställt för bland annat handel med utsläppsrätter? Vilka konsekvenser får det för detta system? Kan ni säga det? Jag vill påpeka, främst i min roll som regionalpolitisk samordnare i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), att vi måste stå fast vid våra mål. EU bör inte heller ifrågasätta insatserna från medborgare, städer, regioner och företag som har åtagit sig att genomföra paketet av genomförandeprogram. Klimatfrågan är inte bara en upphaussad fråga och jag konstaterar även att den lyckligtvis finns med i den nya kommissionens EU-strategi för 2020.

Jag vill även påpeka att vi nu har riktat EU:s egna instrument och resurser mot klimatrelaterade prioriteringar: 30 procent av regionalstödet har gått till klimatet och till energirelaterade projekt, vilket är dubbelt så mycket som under föregående period. Denna prioritering ger oss möjlighet att fortsätta med den innovation och nya gröna teknik som kommer att hjälpa oss att få ett övertag på global nivå. Detta gäller även för utgifter inom EU:s ekonomiska återhämtningsplan. Jag anser att det här är början på en positiv utveckling, bland annat för finansieringen efter 2013. Jag konstaterar att det faktiskt finns ett stort engagemang i regionerna och städerna för att fortsätta arbeta med detta. Det vore fel signal att – i den desperation som kan skönjas i en del av anförandena här – sänka denna ambitionsnivå. Jag delar er förhoppning om att vi kommer att lyckas bättre i Mexiko – vår andra chans.

János Áder (PPE). – (HU) Herr talman! Vi bör inte försköna saker och ting. Köpenhamnskonferensen var ett misslyckande. Jag vill dock inte inrikta mig på detta utan föreslår att vi slutar kritisera andra och i stället sköter oss själva. Vi måste erkänna att ett av skälen bakom misslyckandet var att EU inte hade någon gemensam ståndpunkt i Köpenhamn, vare sig när det gäller koldioxidkvoter eller när det gäller finansiering. Jag håller med dem som säger att EU måste ha en gemensam ståndpunkt för att lyckas i förhandlingarna. Så är det. Vad behöver vi för att kunna åstadkomma detta? Kommissionen och alla EU:s medlemsstater måste följa Kyotoprotokollets bokstav och anda. Ungern, Polen, Rumänien, Bulgarien, de baltiska staterna, Slovakien och Tjeckien har mer än väl levt upp till sina åtaganden enligt Kyotoprotokollet. De kan därför sälja sina koldioxidkvoter. Jag tycker att det är skamligt, orättvist och olämpligt av kommissionen och övriga EU-medlemsstater att beröva länderna denna möjlighet.

Polen och Ungern föreslog en kompromiss i Köpenhamn. Tanken var att behålla möjligheten att sälja kvoterna efter 2012. Årsvolymen bör dock begränsas och de pengar som erhålls bör användas till gröna investeringar. Vi föreslog en kompromiss för att EU skulle få en gemensam ståndpunkt. Detta är nu upp till kommissionen och EU-15, särskilt eftersom EU-15 inte hade kunnat säga att man levt upp till sina åtaganden om det inte varit för Ungern, Polen, Rumänien och andra länder. Utan dem skulle man ha kommit upp i 5,5 procent i stället för de 8 procent som man åtagit sig. Tack för er uppmärksamhet.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Herr talman! Förhandlingarna har belyst bristerna i EU:s strategi som syftade till att föregå med gott exempel och få andra att följa efter.

I själva verket fanns det en djup spricka mellan EU:s fina ord om att bli världsledande i kampen mot klimatförändringen och dess förmåga att få andra med sig i de slutliga förhandlingarna. Inte nog med att EU inte fick någon med sig, genom att alldeles för tidigt lägga alla korten på bordet var misslyckandet oundvikligt. EU var faktiskt nästan helt ohörbart under de slutliga förhandlingarna.

Vad ska vi då göra nu? Vi måste framför allt genomföra principen om ömsesidighet i våra utbyten med tredjeländer. EU kan inte längre acceptera en situation där vissa importerade produkter inte lever upp till miljökraven. Den situation som uppstått till följd av misslyckandet i Köpenhamn skapar därför osäkerhet om framtida internationella operativa regler när det gäller att minska koldioxidutsläppen, vilket framför allt drabbar de företag som måste göra stora investeringar. Denna brist på överskådlighet kan även påverka koldioxidmarknaden negativt eftersom det krävs ett tydligt och stabilt regelverk för att den ska kunna öka i betydelse och fungera smidigt.

Samtidigt investerar Förenta staterna och Kina mycket pengar i grön teknik för att skapa morgondagens gröna arbetstillfällen. EU får inte missa innovationståget. EU måste stödja en europeisk industripolitik eftersom detta är den verkliga utmaningen i kampen mot klimatförändringen. Denna nya rena teknik finns. Det är upp till oss om vi ska öka användningen av den i vår politik, till allas fördel, i synnerhet utvecklingsländerna.

EU måste anta denna utmaning. EU har de medel som krävs för att genomföra denna revolution. Låt oss dock vara mer pragmatiska när vi närmar oss tidsfristen nästa gång så att vi om ett år i Mexico City kan förvandla den överenskommelse som ingicks i Köpenhamn till någonting som är juridiskt bindande.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Herr talman, fru Espinosa, herr kommissionsledamot! Det spanska ordförandeskapet har beslutat att förbereda en utvärdering av klimatkonferensen i Köpenhamn, samtidigt som många av talarna här säger att det slutade i fiasko. Ett fiasko behöver dock inte vara en katastrof – ibland måste man dra goda slutsatser av ett fiasko och se vad som faktiskt orsakade det. EU:s nuvarande strategi för förhandlingarna om klimatskyddet behöver utvärderas, eftersom förberedelserna pågår inför nästa toppmöte som ska hållas i Mexiko i december i år.

Jag har en fråga. Ska vi verkligen öka minskningsmålet för att vi inte nådde det nuvarande målet i förhandlingarna? Vi måste hitta samarbetspartner för det nuvarande målet och om vi ökar målet har vi inga samarbetspartner alls. Det bör påpekas att vi utan Förenta staterna, Kina och Indien, och det här har också sagts många gånger här i kammaren under den här debatten, inte kommer att lyckas nå de mål som EU ställde upp vid toppmötet i Köpenhamn. Det kommer att bli samma sak även i Mexiko. Vi måste utvärdera övriga parter uttalande om att klimatkonferensen framför allt är det huvudsakliga forumet för att förhandla fram en överenskommelse, utan hänsyn till de kritiska utvärderingarna om huruvida FN är ett lämpligt, bra, välfungerande forum osv.

Vi vill ha en grön ekonomi, där man använder miljön på ett rationellt sätt och där man utvecklar nya energikällor och ny teknik för att producera och spara energi. Samtidigt vet vi att den billigaste energin är energi som inte har förbrukats, och vi måste därför vara rationella. Förresten – och det här är min sista punkt – åstadkommer man inte minskade koldioxidutsläpp och andra växthusgaser genom att använda dyr teknik. Veldig ofta kan våra egna resurser, till exempel skog och mark, även vara utmärkta för absorption, och det här är biologisk absorption och därmed effektiv absorption.

Talmannen. – Till skillnad från i morse, då vi hade väldigt bråttom, har vi nu ett par minuter till vårt förfogande. Vi frågar därför de ordinarie reglerna och försöker ge ordet till alla som har begärt det under ögonkontaktsförfarandet. Jag skulle dock vilja be er alla att hålla era anföranden under en minut.

Vi kommer att avbryta era anföranden efter en minut eftersom vi har 13 personer på listan. Jag vill att alla ska få chans att tala men för att Elena Espinosa och kommissionsledamot Olli Rehn ska få en chans att svara måste ni alla hålla era anföranden under en minut.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Precis som förväntat gav toppmötet i Köpenhamn inte några konkreta resultat. Vi har dock en klar uppfattning om fenomenet global uppvärmning och behovet att vidta åtgärder. EU måste fortsätta sina insatser på utrikespolitisk nivå, särskilt i diskussionerna med Förenta staterna och Kina. Vi måste nå positiva resultat. Vi har kommissionsledamöter med ansvar för både utrikes frågor och klimatfrågor.

Under tiden måste EU fortsätta med de åtgärder som man har vidtagit hittills, även dem som har vidtagits unilateralt. Jag hoppas att miljöministrarna vid det informella mötet i Sevilla i januari kommer att ta itu med resultatet från Köpenhamnskonferensen på ett pragmatiskt sätt och se på klimatförändringen mot bakgrund av den framtida handlingsplanen för energieffektivitet för 2010–2014.

Det tredje åtgärds paketet för den inre energimarknaden måste dessutom samordnas med Köpenhamnsavtalet för att åstadkomma energitrygghet, främja förnybar energi och avskilja och lagra koldioxid.

Linda McAvan (S&D). – (EN) Herr talman! Jag har en fråga till rådets ordförande, och kanske även till kommissionen, om den tidsfrist som har fastställts till den 31 januari. Vad händer med åtagandena inom EU? Jag räknade med att EU skulle göra ett åtagande men nu hör jag att man i Ständiga representanternas kommitté diskuterar flera åtaganden. Vad är det egentligen som händer?

För det andra talar vi om att EU ska uppvisa en enad front, men är det inte en del av problemet att EU åkte till Köpenhamn med ett mandat och att förhandlingsgruppen inte hade något handlingsutrymme för att kunna förhandla? Det är en del av problemet. Det är därför som EU utesluts från de slutliga förhandlingarna. Varför ska man tala med en förhandlare som är helt låst och inte har något handlingsutrymme? Hur ska vi lösa det här? Jag har hört att det är samma sak i WTO. Det här är ett stort problem för EU.

Slutligen hoppas jag, kommissionsledamot Rehn, att ni vill hälsa kommissionsledamot Stavros Dimas från oss. Det är tråkigt att han inte är här för det sista sammanträdet. Vi hade velat tacka honom för hans utmärkta arbete genom åren och jag hoppas att vi får se honom nästa vecka i miljöutskottet så att vi får tacka honom då.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Herr talman! Tyvärr fick jättarna – Förenta staterna, Kina, Indien och Brasilien – inte sällskap av en europeisk jätte i Köpenhamn. Vad värre är satt det 28 europeiska dvärgar vid bordet: 27 medlemsstater och en maktlös kommission. Det är inte så man bör gå till väga. Om EU inte kan uppvisa en enad front är det maktlöst och kan inte leva upp till sin potentiella roll. Det är synd inte bara för EU utan även, och framför allt, för resultaten av den här typen av konferens. Ordförande José Manuel Barroso stod här på förmiddagen med Lissabonfördraget i sin hand och sade att det är kommissionen som för EU:s talan i miljöfrågor. Låt honom visa att han menar allvar. Min fråga till kommissionen är följande:

Är ni beredda att, i stället för att orera om att uppvisa en enad front, faktiskt anta denna roll och, om det skulle behövas, gå förbi rådet?

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Herr talman! Medan den stora konferensen pågick i Köpenhamn förra månaden – med politiker, frivilligorganisationer, aktivister och allt – pågick en annan klimatkonferens i samma stad, där de flesta av talarna var forskare, och jag tror att jag var den enda Europaparlamentsledamoten som deltog.

Dessa forskare bröt med vetenskapliga argument, till skillnad från panikspridande mantran, ett efter ett ned alla så kallade fakta om en av människan orsakad global uppvärmning. Vi fick höra om de tekniska bristerna i Al Gores hockeyklubbskurva och om otillförlitligheten i väderstationernas data efter Berlinmurens fall. Vi fick höra om de vetenskapliga bristerna i de datormodeller som inte kan förutspå kallt väder och sannolikheten för att förhållandet mellan koldioxid och temperaturen på jorden är ett helt annat än det som vi hjärntvättas med. Vi fick se satellitbilder på hur polarisen i Arktis har ökat kraftigt under de senaste tre åren och vi fick information om att antalet isbjörnar har ökat.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! De tidigare hänvisningarna till de så kallade bevisen om Himalayas glaciärer måste utvecklas. FN:s klimatpanel sade 2007 att de skulle vara borta år 2035.

The Sunday Times har nyligen upptäckt att uppgifterna byggde på en intervju med en indisk forskare, Syed Hasnain, i *New Scientist* 1999. Hasnain har senare sagt att uppgifterna byggde på personliga uppskattningar och att han inte nämnt något årtal och inte bedrivit någon formell forskning.

Om våra slutsatser om klimatförändringshypotesen ska baseras på bevis måste dessa bevis vara oförvitliga. De får inte vara påhittade.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Till skillnad från andra regioner i världen förstår och antar EU en roll som föregångare i kampen mot klimatförändringen. Samtidigt gör det stora antalet deltagare vid mötet i Köpenhamn mig hoppfull om att insatser från så många allierade i slutändan kommer att ha möjlighet att lyckas. Även om slutsatserna från toppmötet inte blev vad vi hade väntat oss anser jag att vårt engagemang på olika nivåer kommer att leda till önskat resultat.

Vi måste främja program för ökad investering i våra länder, både i förnybar energi och på områden som har direkt inverkan på klimatförändringen. Jag syftar här på både små projekt, som dem som ger tekniskt stöd till lokala energikällor, och stora projekt med regional täckning, till exempel sopsortering och återvinning eller renovering och utbyggnad av nät och system för vatten och avlopp.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Herr talman, fru minister! Den 11 november sade Václav Havel till oss att "Europa är ett hemland för våra hemländer". Efter Köpenhamnskonferensen är EU-medborgarna dock väldigt hårda. Det finns en verklig brist på förtroende och, i ljuset av denna förtroendekris och för att kunna återvinna detta förtroende, vill jag därför ställa två frågor till er.

1. Vill ni under ert ordförandeskaps sex månader åter föra upp frågan om att införa en koldioxidskatt av Tobin-typ på finansiella transaktioner på förhandlingsbordet? Jag tycker att det verkar som om en sådan skatt skulle göra det möjligt att bygga upp detta förtroende igen, inte bara hos våra medborgare utan även hos alla människor runt om i världen som också har tappat förtroendet.

2. Vill ni åter föra upp frågan om en mer bindande lista över koldioxidkvoter och koldioxidläckage på förhandlingsbordet?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Precis som *en* svala inte gör någon sommar så vederlägger inte en kall vinter teorierna om klimatförändring och global uppvärmning. För allt fler människor är bevisen faktiskt överväldigande med tanke på att det finns såväl vetenskapliga som visuella bevis för att klimatet håller på att förändras.

Många har beskrivit Köpenhamnskonferensen som en flopp och ett misslyckande. Jag tycker att det vore mer korrekt att beskriva den som ett litet steg i rätt riktning: ett litet steg i rätt riktning. Utmaningen är nu att i Mexiko förvandla detta lilla steg till ett stort steg för mänskligheten.

För oss i EU är det framför allt en stor utmaning att visa att de nya institutioner och de nya tjänster som inrättats genom Lissabonfördraget är effektiva. Om vi är marginaliserade, vilket blev fallet i Köpenhamn ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Andrés Perelló Rodríguez (S&D). – (ES) Det har funnits få frågor som Europaparlamentet och samhället har varit så eniga om och det är synd att grusa förhoppningarna hos det samhälle som stöder oss och som satte tilltro till Köpenhamnskonferensen.

Jag anser inte att toppmötet var ett misslyckande och jag tror inte på det som människor som inte kan skilja på klimat och väder säger. Det faktum att det har snöat i norr var väntat. Det är dock inte normalt att det snöar i Sevilla och att det är 4 °C på Kuba, vilket tydligt bekräftar effekterna av klimatförändringen. Jag anser inte att någon av de här frågorna bör få oss att sänka garderna.

Nu mer än någonsin måste vi stå fast vid vår ståndpunkt, fru minister. Ni måste under era sex månader med andra ord trycka på ännu mer och övertyga rådet om behovet av en mer enhetlig och enad ståndpunkt. Ni måste inspirera kommissionen att uppvisa en enad front så att Barack Obama när vi åker till Mexiko inte kan vända sig om och säga att han ska träffa kineserna och sedan berätta för européerna hur det gick. Detta är nämligen roten till den frustration som EU känner.

Fru minister! Vi måste ha kvar vår ledarroll för klimatets skull, för EU:s skull och för hela mänsklighetens skull.

Talmannen. – Som ni vet kan ni lämna in era anföranden skriftligt och de förs då in i parlamentets förhandlingsreferat. Om ni talar för snabbt är problemet att tolkarna inte kan följa med i det ni säger och ni, tillsammans med dem som förstår det språk ni talar, blir de enda som hör era anföranden.

Det är därför klokt att tala långsamt så att era anföranden kan tolkas och, som sagt, utnyttja möjligheten att lämna in era anföranden skriftligt så att de förs in i förhandlingsreferatet.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Herr talman! Det bör erkännas att EU hittills, bland annat vid toppmötet i Köpenhamn, har haft fel taktik. Taktiken innebar att vi lade alla korten på bordet och trodde att om vi antog ambitiösa mål så skulle andra följa efter. Det var fel att köpslå om huruvida vi skulle begränsa utsläppen med 40 eller 50 procent, vilket även var fallet i parlamentet. Detta påminner om förhandlingarna under kalla kriget, då vissa politiska grupper trodde att ensidig nedrustning skulle få Sovjetunionen att också nedrusta. Vi måste byta taktik och vara bestämda i våra samtal med världens mäktiga länder – Kina och Förenta staterna – och till och med hota med att införa det som våra franska kolleger talar om, nämligen en koldioxidskatt vid EU:s gränser. Våra företag måste vara konkurrenskraftiga på världsmarknaden. Vi bör även komma ihåg ny teknik, inklusive teknik ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Alla är överens om att toppmötet i Köpenhamn slutade i ett dubbelt misslyckande. Toppmötet var inte bara ett fiasko, som resulterade i ett icke-bindande avtal som inte undertecknats av alla länder, utan vi måste också inse vårt eget nederlag, för det var den nyckelroll som de två största förorenande länderna på jorden, Kina och Förenta staterna, spelade som hamnade i strålkastarljus genom förhandlingarna i Köpenhamn. Detta G2 ledde förhandlingarna utan att européerna eller utvecklingsländerna egentligen hade någonting att säga till om. Jordbruket berördes därför knappt. Trots det är den sektorn en av de viktigaste delarna i kampen mot klimatförändringen. Europas jordbruk håller för närvarande på att förbereda sig på att övergå till mer hållbara produktionsmodeller, med en mer ansvarsfull vattenförvaltning, och mindre energiintensiva och kemikalieberoende modeller, eftersom man inser att nyckeln till att minska miljöföroreningarna är att bevara den biologiska mångfalden och ekosystemen. Så när ska vi inse att jordbruket ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE). – (PL) Herr talman! Toppmötet i Köpenhamn visade ett annat sätt att se på frågan om klimatförändringen. Det verkliga problemet handlade inte om att begränsa utsläppen av växthusgaser utan om att föreslå effektiva mekanismer för att minska dem. Hittills har EU varit den ledande aktören i arbetet med att minska koldioxidutsläppen och sätter fortfarande standarden för att åstadkomma detta i hela världen.

Det är därför värt att inom EU föreslå en hållbar strategi som gör det möjligt att själva finansiera lämpliga åtgärder, främst inom EU. Pengarna skulle komma från en EU-fond som inrättats av alla medlemsstater gemensamt med bidrag som bygger på varje lands BNP per capita. På så sätt skulle varje medlemsstat kunna göra lika stora bidrag utan onödiga komplikationer. Detta skulle innebära att man prioriterade finansieringen av åtgärder som verkligen skulle minska utsläppen till en så låg kostnad som möjligt.

Adam Gierek (S&D). – (PL) Herr talman! När det gäller forskarnas kritiska synpunkter om tillförlitligheten i FN:s klimatpanels slutsatser och avslöjandet om förfälskade data, vilket säkert påverkade resultatet av Köpenhamnskonferensen, frågade jag kommissionen om möjligheten att bedriva forskning för att kontrollera de omtvistade resultaten. På den frågan svarade Stavros Dimas att FN:s klimatpanels bedömning var ett uttryck för en konsensus som nåtts av tusentals forskare. Jag undrar därför om resultatet av forskning avgörs genom konsensusbeslut och om vetenskapliga slutsatser fastställs genom omröstning? När det gäller klimatskandalen sade kommissionsledamoten att kommissionens ståndpunkt var att skandalen inte påverkar de uppenbara och berättigade slutsatserna i rapporten från FN:s klimatpanel. Jag undrar därför vilken typ av slutsatser som dras av förfälskade data? Jag tycker att vi behöver opartisk forskning för att kontrollera koldioxidens effekter. Utan vetenskaplig trovärdighet är en ny katastrof att vänta i Mexiko.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – (EN) Herr talman! Efter Köpenhamnskonferensen bör vi förbättra FN:s position och förhandlingsförmåga.

Vi bör se till att FN kan börja förhandla på hög nivå med statscheferna och sedan fortsätta att utarbeta detaljerna med tjänstemännen på samma sätt som i G8 eller G20. EU har intresset och förmågan att driva igenom den här typen av förändringar i FN-systemet.

För det andra vill och hoppas jag att rådet och den nya kommissionen ser till att kärnfrågan i vår utrikespolitik i och med det nya Lissabonfördraget hanteras av en trio bestående av kommissionens ordförande, den höga representanten och kommissionsledamoten med ansvar för klimatfrågor och att förhandlingarna kan bedrivas utifrån en enda framförhandlad text.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Köpenhamnskonferensen var, som redan har sagts här, mycket riktigt en besvikelse, eftersom man inte godkände ett enda politiskt bindande avtal. Nu måste vi emellertid blicka framåt och förbereda oss politiskt inför konferensen i Mexiko – EU har redan förberett sig tekniskt sett. EU måste återta ledarrollen och göra sin röst hörd med en enad front. Lissabonfördraget kommer att hjälpa oss med detta och låta EU hävda sig och uppvisa en enad front och auktoriteten hos någon som har gjort sin hemläxa. Vi räknar också med det spanska ordförandeskapet för när vi kommer till mötet i Bonn ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Debatten är avslutad. Den har varit ovanligt lång men vi har åtminstone haft möjlighet att låta ett stort antal ledamöter komma till tals. Det stora antalet närvarande ledamöter visar också på parlamentets stora intresse för den fråga vi behandlar.

Vi har nu kommit fram till debattens sista del och vi ger ordet till Elena Espinosa så att hon kan svara.

Som Elena Espinosa och parlamentet säkert vet är det med stor glädje jag ger ordet till Elena Espinosa, på grund av den kamratskap, värme och beundran jag känner för henne.

Elena Espinosa Mangana, rådets ordförande. – (ES) Mina damer och herrar! Jag vill tacka er alla för era synpunkter som säkert kommer att hjälpa oss att bli bättre. Jag beklagar att jag inte kan svara er alla personligen, från det första inlägget från Corien Wortmann-Kools till det sista från Andrzej Grzyb, samt de femton andra anföranden som vi har hört. Låt mig dock säga några ord till i anslutning till mitt inledningsanförande.

Vi har flera mycket viktiga mål framför oss på klimatförändringens område. Vi måste befästa stödet och engagemanget för Köpenhamnsavtalet och stärka alla delarna i detta, genom att utveckla och precisera innehållet och påskynda genomförandet.

Toppmötet i Köpenhamn avslöjade det nya internationella scenario som vi befinner oss i. Inom detta scenario krävs det ytterligare förbättringar där olika aktörer uttrycker nya mål och förväntningar och där reglerna för antagande av beslut måste ändras för att anpassa dem till nya tidsramar och behov.

Här måste EU fundera över hur man bäst ska visa sitt ledarskap på klimatpolitikens område på den internationella arenan.

Vi får inte förlora våra mål ur sikte. Det skulle minska vår trovärdighet och vår position som har utmanats under senare år. Ingen vet bättre än EU hur svårt det är bygga upp detta kollektiva ledarskap. På samma sätt är ingen mer medveten än parlamentet om fördelarna med och tillfredsställelsen över ett resultat som förbättrar saker och ting för oss alla. På global nivå kan vi bara gå framåt om vägen framåt bygger på ömsesidigt förtroende och allmänintresse.

Vissa har beskrivit Köpenhamnskonferensen som en perfekt storm med ett bitterljuvt resultat. Jag föredrar att ta med mig någonting från den som jag anser är mycket värdefullt, nämligen att den har gett oss stora möjligheter som vi kommer att kunna använda oss av under de kommande månaderna. Ni kan vara säkra på att vi högt och tydligt kan säga att EU inte var problemet i Köpenhamn.

Om vi går vidare till era anföranden har flera av er nämnt solidariteten med tredjeländer, minskade utsläpp, avskogning och en effektivare och hållbarare industri och många av er talade om ledarskap och enighet. I det här skedet är det vår plikt att arbeta för en omedelbar tillämpning av Köpenhamnsavtalet.

Det är också vår plikt att arbeta för att integrera avtalet i FN:s ordinarie förfarande och att lägga en stabil grund för betydande framsteg i Mexiko. Där kommer regionala och sektoriella allianser att spela en grundläggande roll och EU måste stärka och utvidga dem.

Vi måste stå sida vid sida i vårt arbete och möta framtiden. Vi måste lära oss och gå vidare. Vi får inte ge efter och bara beklaga oss. Det finns mycket som parlamentet kan göra när det gäller att blicka mot framtiden och fundera över på vad vi måste lämna efter oss till framtida generationer. Medlemsstaterna, rådet (miljö), kommissionen, parlamentet och naturligtvis ordförandeskapet: Vi har alla en roll att spela.

I stället för att utmanövrera varandra måste vi agera tillsammans och göra vårt bästa för att försvara vår gemensamma framtid. Vi får inte glömma bort att miljö, utveckling, konkurrenskraft och innovation är gemensamma mål som går hand i hand.

Jag noterar era synpunkter och försäkrar er att den spanska regeringen, som kommer att inneha EU:s roterande ordförandeskap till och med den 30 juni, alltid kommer att arbeta med er för att åstadkomma en hållbarare framtid för oss alla.

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig till att börja med tacka er för en mycket innehållsrik och ansvarsfull debatt. Jag ska verkligen vidarebefordra era hälsningar till min kollega, Stavros Dimas, om att han ska krya på sig så att han inom kort kan vara med er i utskottet.

Jag har noterat era synpunkter och kommer att försöka ta itu med en del av era farhågor och politiska ståndpunkter utifrån de genomgångar som jag har begärt under debatten. Jag tror att vi kan tolka ert grundläggande budskap som så att även om Köpenhamnsavtalet inte speglar vår ambitionsnivå finns det ändå ett visst europeiskt avtryck på det. Köpenhamnsavtalet innehåller med andra ord hänvisningar till den ambitionsnivå som behövs för att ta itu med klimatförändringen i ett klimatavtal för tiden efter 2012. Det lägger grunden för ett finansiellt paket och uppmanar till seriösa åtaganden om utsläppsminskningar.

Ständiga representanternas kommitté sitter för närvarande i möte på våra vägnar, angående våra åtaganden, och kommissionen och medlemsstaterna vill lägga fram ett enda tydligt förslag. Detaljerna håller för närvarande på att diskuteras och jag är övertygad om att vi kommer att vara klara innan tidsfristen löper ut den 31 januari. Svaret riktar sig till Linda McAvan, och det här bör även skapa en stabil grund för den enda förhandlingstext som Sirpa Pietikäinen efterlyste.

Samtidigt ser vi Köpenhamnsavtalet som en språngbräda för framtida stora framsteg i Mexiko i framtida internationella klimatförhandlingar. Satu Hassi med flera har efterlyst ett EU-ledarskap. Jag instämmer och kommissionen är fast besluten om att se till att EU bibehåller sin ledande roll under de kommande månaderna och omvandlar avtalet till det ambitiösa och juridiskt bindande avtal som vi alla vill se. Jag räknar med ert stöd för att nå detta mål.

Tyvärr – som mycket riktigt har påpekats i debatten – har en del av våra viktiga förhandlingspartner, till exempel Kina och Förenta staterna, inte kunnat eller velat göra så stora åtaganden som EU har gjort, vilket naturligtvis har haft en negativ inverkan på förhandlingarna. Det är uppenbart för alla att framför allt Kina inte vill förbinda sig till verkligt meningsfulla mål. Personligen anser jag att den nya kommissionen kommer att behöva utarbeta en övergripande strategi för Kina om EU bättre ska kunna sträva efter och uppfylla våra gemensamma intressen när det gäller klimatpolitiken, de spända handelsförbindelserna och valutapolitiken. Det är inte acceptabelt att Kinas valutadumpning äventyrar den ekonomiska återhämtningen i Europa. På samma sätt räknar vi med att Kina gör ett seriöst åtagande inom klimatförändringspolitiken.

Vi måste dock även komma ihåg att vårt ledarskap börjar på hemmaplan. Vi måste göra allt vi kan för att leva upp till våra åtaganden i Kyoto när vi nu närmar oss mållinjen. Vi måste även se till att det läggs fram ny ambitiös politik och nya ambitiösa åtgärder som leder oss fram till det mål på 20 procent – eller till och med 30 procent – som vi har ställt upp. För att åstadkomma detta måste vi investera i innovation och

forskning i resurseffektiv miljö- och energiteknik som kommer att vara en central del av EU:s nya strategi för 2020 som vi för närvarande håller på att utarbeta.

Jag håller med Rachida Dati och Françoise Grossetête, samt Lena Ek, om att det här innebär att EU:s strategi för 2020 måste vara en strategi för en klimatvänlig industri och sysselsättning – och därmed vara grunden i EU:s ekonomiska återhämtning. Jag vill dock fortfarande svara på Chris Davies mycket konkreta fråga. Jag har undersökt saken och kan informera er att beslutet om användningen av anslaget på 300 miljoner euro för avskiljning och lagring av koldioxid kommer att fattas den 2 februari i respektive kommitté inom ramen för kommittéförfarandet. Jag kan försäkra er om att vi vill stödja tolv provanläggningar. Åtta anläggningar kommer att stödjas i första omgången och resten i andra omgången.

Avslutningsvis är det vår skyldighet mot kommande generationer att fortsätta att föregå med gott exempel och nå ett juridiskt bindande avtal före årets slut för att skapa en bättre och hållbar framtid för alla.

Talmannen. – Med detta anförande från kommissionsledamoten, som vi önskar lycka till, fullt övertygade om att han precis som tidigare kommer att göra ett utmärkt arbete, avslutar vi debatten.

Omröstningen kommer att äga rum under den första sammanträdesperioden i februari, med andra ord under februari I.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) "Politisk skicklighet är att förutsäga vad som kommer att hända i morgon, nästa vecka, nästa månad och nästa år. Och efteråt förklara varför det inte inträffade", sade Winston Churchill.

Mot bakgrund av Köpenhamnskonferensen är vi alla goda politiker. Konferensen inleddes med stor politisk optimism om ett nytt klimatavtal. Förhandlingarna visade dock att optimism och respekt för miljön snarare är europeiska värderingar än globala. Det faktum att resultatet av Köpenhamnskonferensen blev en besvikelse, i och med att våra och medborgarnas förväntningar inte blev uppfyllda, bör göra oss motiverade och beslutsamma att engagera oss mera och uppvisa större enighet vid nästa toppmöte under hösten i Mexiko. Europa måste lära sig att vara en aktör och en aktiv förhandlare, och att uppvisa en enad front.

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) Herr talman! Efter fiaskot i Köpenhamn skulle vi kunna sitta passiva och ömkligt snyfta och klaga men det vore slöseri med energi. Låt oss fortsätta att se om vårt hus. Europa är den enda kontinent som har specifik, ambitiös lagstiftning för att minska koldioxidutsläppen. Denna måste genomföras under de kommande månaderna och åren. Vi får inte glömma bort att det här också har en direkt inverkan på andra supermakter, inte minst Kina. Alla konsumentprodukter som Kina vill sälja i Europa under den närmaste framtiden kommer att behöva uppfylla EU:s strängaste miljönormer. Detta tvingar även kinesiska tillverkare att ändra riktning. "Hopenhagen" kanske blev ett stort misslyckande men vi måste börja arbeta igen. Nästa år kommer nya möjligheter, först i Bonn och sedan i Mexiko. Under tiden har Köpenhamn säkerligen sett till att alla är beredda, och har gjort oss betydligt mer medvetna om miljön. Det räcker inte, men det som gör mig optimistisk är insikten om att investeringar i klimatet även är bra för vår egen privatekonomi, samhällsekonomin och således även för sysselsättningen.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Miljötoppmötet i Köpenhamn har av många beskrivits som ett stort misslyckande eftersom resultatet blev ett vagt avtal utan tydliga villkor och tidsfrister. Om vi tittar närmare på det som hände i den danska huvudstaden kan vi dock se att grunden lades för en ny global klimatordning som vi kommer att uppnå, dock efter många år av hårt arbete och förhandlingar.

Det här var första gången som 115 stats- eller regeringschefer träffades för att diskutera klimatförändringen. Det är ett viktigt tecken. Det faktum att toppmötet ägde rum inom FN belyser att till och med utvecklingsländerna och de mindre industrialiserade länderna inser att de måste delta aktivt i arbetet med att minska utsläppen av växthusgaser.

Det har blivit allt viktigare med bilaterala diskussioner mellan mäktiga industriländer och utvecklingsländer, särskilt mot bakgrund av nästa miljötoppmöte i Mexiko. EU har alla uppgifter som behövs för att spela en viktig roll i de bilaterala diskussionerna med stater som Kina, Indien eller Brasilien. Tiden har kommit då inga insatser är för stora när vi talar om framtiden för den planet som vi alla delar tillsammans.

George Sabin Cutaş (S&D), skriftlig. – (RO) Den senaste månaden har "misslyckande" varit det ord som oftast har använts för att beskriva toppmötet i Köpenhamn. Toppmötets otillfredsställande resultat beror dels på de stora industriländernas förbehållsamhet och systemets komplicerade regler som bygger på konsensus i FN.

Vidare bör vi undersöka EU:s oförmåga att anta rollen som katalysator för de globala insatserna för att begränsa klimatförändringarnas effekter. Genom att ett år före konferensen ensidigt tillkännage sina avsikter att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent till 2020 hade EU det moraliska övertaget att sätta fart på förhandlingarna i Köpenhamn. Vi visste dock inte hur vi skulle göra för att göra vår röst hörd på ett möte som dominerades av Förenta staternas och tillväxtländernas ståndpunkter.

Det behövs en mer begränsad diskussionsform så att det finns hopp om att förhandlingarna blir framgångsrika. Ministermötet i Bonn och Mexico City i juni respektive december måste tillvaratas på ett så effektivt sätt som möjligt för att skapa förutsättningar för att anta ett nytt avtal. Medlemsstaterna måste samordna sina insatser så att vi kan uppvisa en enad front på den globala arenan.

Adam Gierek (S&D), skriftlig. – (PL) Fiaskot vid klimattoppmötet har avslöjat EU:s svaghet och dess politiska elits naivitet. Det har visat att vi endast är en av många aktörer på världsarenan. Varför visade sig förslagen att minska koldioxidutsläppen vara oacceptabla? Det berodde på att de äventyrar många utvecklingsländers intressen, inte tar hänsyn till konkurrens baserad på militär ekonomi i världen, på ett orättvist sätt fördelar rätten att använda våra gemensamma tillgångar, det vill säga Jorden, och bygger på FN:s klimatpanels inte helt trovärdiga hypotes om koldioxidens skadlighet, medan "bevisen" visar sig vara manipulerade (klimatskandalen). Vetenskapen får inte kontrolleras politiskt utan bör ta hänsyn till alla omständigheter och besvara alla möjliga frågor. Har någon till exempel frågat vad som skulle hända om det inte fanns tillräckligt med koldioxid i atmosfären? Vi borde vara glada över att vi har en varm period i vår planets nutidshistoria och över att vi för närvarande har omkring 370–380 ppm koldioxid i atmosfären. Inom fysiken och kemin känner vi till Le Chateliers jämviktsprincip som innebär att vi kan förutspå de idealiska villkoren för fotosyntes. Jorden blir grönnare, ett faktum som har bekräftats många gånger, och detta garanterar större skördar och bättre förutsättningar för utveckling. Låt det fortsätta så, även om det tyvärr finns många tecken på att världen under de kommande två decennierna kommer att bli svalare. Slutsats: EU bör omedelbart se över sitt restriktiva klimat- och energipaket eftersom det minskar konkurrenskraften i EU:s ekonomi.

Béla Glattfelder (PPE), skriftlig. – (HU) De nuvarande liberala handelsreglerna uppmuntrar till ökade koldioxidutsläpp. Genom att införa handel med utsläppsrätter, stödja förnybara energikällor och genom investeringar för att öka energieffektiviteten gör de utvecklade länderna stora insatser för att begränsa sina koldioxidutsläpp. Dessa åtgärder medför extra kostnader för företagen. Dessutom är energiförbrukningen alltmer beskattad i dessa länder.

Samtidigt gör många utvecklingsländer ingenting för att minska sina utsläpp av växthusgaser. De ökar till och med ständigt sina koldioxidutsläpp. I stället för att ge de största industrianvändarna incitament att öka energieffektiviteten förser man dem med elektricitet till subventionerat pris. Många säger numera att dessa länders viktigaste komparativa fördel inte längre är billig arbetskraft utan billig energi.

Därför måste vi införa nya internationella handelsregler som förhindrar att handel leder till ökade koldioxidutsläpp. Vi behöver inte bara "rättvis" utan även "grön" handel. Därför måste vi se till att det finns effektiva rättsliga påföljder om ett land inte lever upp till sina åtaganden i klimatavtalen.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Klimatförändringskonferensen i Köpenhamn var en besvikelse. Det blev inga juridiskt bindande åtaganden som fastställde den framtida ramen för internationellt klimatskydd. Situationen förvärras av att EU trots sina avsikter inte lyckades påverka slutresultatet av förhandlingarna i någon större utsträckning. Misslyckandet vid konferensen motiverar dock inte passivitet. Vi måste vänja oss vid tanken på att betona regionala lösningar tills vi har utarbetat ett internationellt avtal som är juridiskt bindande för alla parter. EU bör därför arbeta med att bättra på sina interna klimatskyddsregler. EU:s regler bör effektiviseras utan att ge europeiska industrier en komparativ nackdel.

EU:s klimatpolitik bör inte heller vara till nackdel för de nya medlemsstaterna, vilket var fallet med EU:s interna överenskommelse om bördefördelning nyligen. När det kommer till klimatskyddet bör vi prioritera lösningar som utöver att minska utsläppen har många andra effekter. Utvecklingen av stadstrafiken förbättrar livskvaliteten, investeringar i ökad energieffektivitet skapar arbetstillfällen och de belopp vi lägger ned på forskning och utveckling ökar samtidigt konkurrenskraften. Dessa synpunkter bör även återspeglas i budgeten de kommande sju åren. EU har inte råd att bara vara en åskådare i internationella förhandlingar om klimatskydd. EU bör fortsätta att ta initiativet, även om klimatpolitiken nu kommer att kännetecknas av små, successiva steg, snarare än banbrytande förändringar.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag hörde med viss bestörtning klagomålen om det tunna resultatet i Köpenhamn. Jag kan bara säga att det är dags att EU vaknar upp till verkligheten. Vi måste sluta lura oss och inbilla oss att EU har haft en ledande roll eller att EU skulle kunna inta en sådan roll. Låt

oss vara ärliga: Vår ineffektiva och dyra strategi lockar ingen. Jag tänker också säga följande till den framtida kommissionsledamoten med ansvar för klimatfrågor. Toppmötet i Köpenhamn har kommit och gått men varför försöker Connie Hedegaard fortfarande få oss att tro att EU är ledande i klimatpolitiken och den som ska visa vägen i världen? EU har inte spelat någon sådan roll på länge.

"Följ efter mig, jag kommer direkt efter" är det paradoxala slagord som EU har utarbetat åt sig självt. Det är med den här sortens självbedrägerier som EU fortsätter med sin bedrövliga klimatpolitik som förstör arbetstillfällen i de renaste industrierna. De som på något sätt har följt klimatdebatten har länge vetat att vi inte kommer att nå något internationellt avtal baserat på EU:s recept. Förenta staterna, Kina och Japan har slagit in på en väg där man har förkastat den FN-styrda modellen med framförhandlade utsläppstak och tidtabeller. De investerar direkt i att minska koldioxidintensiteten och i ny teknik som med tiden även kommer att framstå som det logiska sättet att minska utsläppen. Denna metod kommer emellertid inte att utsätta ekonomin och sysselsättningen för byråkrati, illojal konkurrens eller oförutsedda prisfluktuationer. Vi i Europa kommer att drabbas om EU fortsätter att gå en annan väg, en egen väg, som därmed förvärrar företagets belägenhet. Det här är ett dystert läge som inte gagnar någon, minst av allt folket. Miljön gagnas inte heller om de renaste industrierna i världen åläggs sanktioner i form av handel med utsläppsrätter, sanktioner som övriga industrier inte har. Det är dags för EU att se över sin politik och sluta upp med det här fantiserandet.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) EU måste fortsätta att delta i de internationella förhandlingarna om antagande av ett avtal efter att Kyotoprotokollet löper ut. För att underteckna ett nytt globalt avtal efter Kyotoprotokollet bör EU:s förhandlingsstrategi givetvis utvärderas och förberedas grundligt i syfte att fortsätta förhandlingarna under 2010.

Även om slutsatserna från Köpenhamn inte kan betraktas som en framgång, och är långt ifrån vad EU hade önskat, utgör de ytterligare ett steg mot ett undertecknande av ett rättsligt bindande globalt avtal efter att Kyotoprotokollet löper ut. EU:s åtgärder inom den närmaste framtiden måste inriktas på diplomatiska insatser med syfte att uppnå åtaganden från alla berörda globala parter, särskilt Förenta staterna, Kina och Indien, så att det globala målet om att begränsa temperaturhöjningen till 2 °C, i förhållande till de förindustriella nivåerna, kan uppnås.

Vi bör vara medvetna om att EU:s åtagande om att höja nivån för utsläppsminskningar med 30 procent till 2020 förutsätter att jämförbara eller motsvarande åtaganden görs från tredjeländer.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Vi kan bedöma konferensen om klimatförändringar en månad efter att den hållits. Köpenhamnsavtalet förhandlades fram och undertecknades efter mycket möda, och man var nära att misslyckas fullständigt. Den kompromiss som med stora svårigheter slutligen godtogs var endast av sådan karaktär att den skulle "beaktas".

Trots att EU har ställt upp särskilda, ambitiösa mål har dessa inte lett till liknande åtgärder från övriga parter. Det bör emellertid framhållas att ekonomiska och politiska makthavare från världens alla hörn möttes för att diskutera och ta på sig ansvaret för att bekämpa klimatförändringen. Man erkände målet om att den globala uppvärmningen skulle begränsas till högst 2 °C, och man enades om ekonomiskt stöd på 30 miljarder US-dollar för perioden 2010–2012 (en snabbt tillgänglig finansiering) och 100 miljarder US-dollar till 2020. Dessa belopp är avsedda att finansiera åtgärderna för att minska klimatförändringen och för att de minst utvecklade och mest utsatta länderna ska kunna anpassa sig till dess konsekvenser.

Jag anser att den framtida kommissionen, i synnerhet om vi får en kommissionsledamot med ansvar för klimatförändringen och dess bekämpande, grundligt bör utvärdera alla förslag om utsläppsminskningar, dvs. åtaganden som görs av länder som är deltagande part i FN:s konvention. Den bör också förbereda förhandlingarna på liknande sätt så att ett rättsligt bindande avtal kan undertecknas vid COP 16 i Mexiko 2010.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) De flesta av oss har med rätta uttryckt besvikelse över resultatet av toppmötet i Köpenhamn och misslyckandet med att nå ett rättsligt bindande avtal. Vissa framsteg har emellertid gjorts. Till exempel inrättades en grön klimafond i Köpenhamn, som kommer att ge stöd till fattigare länder för att de ska kunna anpassa sig till klimatförändringen och utveckla ren energi. De nya ekonomiernas formella erkännande att de har ett ansvar innebär dessutom en ökad sannolikhet att dessa länder kommer att göra konkreta åtaganden inom den närmaste framtiden. EU måste fortsätta att spela en ledande roll i frågan om ett rättsligt bindande avtal. Den nominerade kommissionsledamoten med ansvar för klimatinsatser har uttryckt ett åtagande om ett internationellt avtal om skydd av tropisk skog, att vägtransporter och sjöfart ska tas med i EU:s utsläppshandelssystem, samt att EU:s och Förenta staternas

system med utsläppstak och handel med utsläppsrätter ska knytas samman. Detta skulle innebära en avgörande åtgärd inom ramen för det internationella samarbetet för globala utsläppsminskningar. Vi bör fortsätta utveckla och genomföra vår egen klimatlagstiftning medan andra länder strävar efter att genomföra sin egen. Vårt samarbete med internationella organisationer och partnerländer under de kommande månaderna kommer att öka chanserna för viktigare framsteg vid nästa konferens i Mexiko.

Zbigniew Ziobro (ECR), skriftlig. – (PL) Problemet med klimatuppvärmningen är en av de stora frågor som bekymrar den moderna världen. Nyligen hölls ett klimatomöte i Köpenhamn som var ägnat åt denna fråga. Under mellantiden upptäckte vi att innehållet i tusentals dokument och e-postmeddelanden från klimatforskningsenheten vid universitetet i East Anglia hade läckt ut på Internet. Denna forskningsenhet är en av världens mest ansedda institutioner, där man forskar om klimatuppvärmning och hur mänsklig verksamhet påverkar denna process. Materialet omfattade korrespondens mellan vetenskapsmän från olika länder, vars forskning i stor utsträckning har påverkat EU:s och FN:s ståndpunkter när det gäller klimatförändringen. Den information som läckt ut visar att forskningsresultat kan ha manipulerats och att opålitlig information om växthuseffekten och klimatförändringen kan ha spridits till följd av detta. EU:s länder, liksom våra samhällen, drabbas av stora kostnader som är knutna till utsläppen av växthusgaser. Samtidigt gjordes försök i Köpenhamn för att få de utvecklade länderna, däribland EU, att gå med på en ännu större ekonomisk börda med anledning av den globala uppvärmningen, för att på så sätt hjälpa utvecklingsländerna. Varje tvekel rörande denna fråga bör klargöras i detalj, inte bara för att vi vill övertyga de som tvivlar på rimligheten i åtgärderna för att begränsa utsläppen av växthusgaser, utan också för att de europeiska skattebetalarna drabbas av stora kostnader med anledning av detta, och de måste få känna sig säkra på att åtgärderna bygger på giltiga skäl.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

12. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0002/2010).

Jag välkomnar ministern till denna första frågestund med det spanska ordförandeskapet.

Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga nr 1 kommer inte att tas med eftersom det ämne som berörs redan förekommer i föredragningslistan för denna sammanträdesperiod.

Fråga nr 2 från **Gay Mitchell** (H-0477/09)

Angående: Lånekris för företag

I december sade den tyska finansministern att Tyskland kommer att drabbas av en ny lånekris om bankerna inte ökar utlåningen till i synnerhet små och medelstora företag. Detta problem kan komma att gälla hela EU.

Vilka konkreta åtgärder vidtar rådet för att se till att bankerna tillhandahåller lån för företag så att de kan fortsätta att skapa sysselsättning och tillväxt och på så sätt bidra till den ekonomiska återhämtningen?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Som ni vet har rådet, under ganska lång tid, ägnat sig åt problemet med att se till att företagen har tillräcklig tillgång till kapital och de åtgärder som medlemsstaterna vidtar för detta syfte.

I januari i fjol upptäckte rådet att medlemsstaterna hade agerat kraftfullt och beslutsamt för att bland annat avreglera kreditmarknaderna. Vid Europeiska rådets möte under våren fastslog man betydelsen av att fortsätta tillämpa åtgärder för ekonomisk återhämtning. Man uppmanade kommissionen och rådet att utvärdera effektiviteten av de åtgärder som vidtagits och att framlägga en rapport till Europeiska rådets möte i juni.

Vid Europeiska rådets möte i juni utvärderades effektiviteten av de åtgärder som medlemsstaterna vidtagit för att stödja finanssektorn och situationen för finansmarknadernas stabilitet och funktion. Resultaten tillhandahölls Europeiska rådet i form av en rapport. Rapporten vidarebefordrades från Europeiska unionens råd, dvs. ministerrådet, till Europeiska rådet. Rapporten var positiv, och man pekade på medlemsstaternas befintliga garantier och mekanismer för rekapitalisering, och drog slutsatsen att medlemsstaterna hade spelat

en avgörande roll för att hejda den neråtgående spiralen. Jag vill påminna er om att hela det finansiella systemet riskerade att krascha i slutet av 2008.

Därför gav det positiva återverkningar att ge banker tillgång till den globala finansien, vilket i sin tur ökade kreditflödet till den reala ekonomin. Rådet uppskattade att de åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna hade bidragit väsentligt till att hålla kreditkanalerna öppna.

För närvarande har banksektorn fortfarande vissa svårigheter när det gäller rekapitaliseringen, och rådet har därför uppmanat medlemsstaterna att var för sig rekapitalisera eller återupprätta sina balansräkningar för att minska ovissheten och göra det lättare att bevilja krediter.

I förra månaden, dvs. december, kunde rådet se att medlemsstaterna hade tillämpat en rad stödåtgärder i syfte att återupprätta ekonomisk stabilitet. Man framhöll emellertid att återhämtningen fortfarande var bräcklig, och uppmanade europeiska banktillsynskommittén att tillhandahålla regelbunden information om mängden tillgängligt kapital för ytterligare lån.

Vi har nu infört en rad åtgärder, dels övervakning från rådets sida, och dels vägledning från Europeiska unionens råd. Resultatet visar en förbättring, där Europeiska centralbanken begripligt nog agerar för att i första hand säkerställa bankens likviditet, samt se till att företagen har tillgång till lån.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Fru talman! Låt mig upplysa ministern om att jag har erfarenhet av att vissa banker – givetvis inte alla, men vissa banker, och kanske till och med ganska många banker – uppträdde oansvarigt under perioden av tillväxt på finansmarknaderna, och att vissa banker – återigen inte alla, men flera banker – fortsätter att agera oansvarigt under de veckor och månader då ekonomin börjat återhämta sig.

Till exempel kan jag nämna ett specifikt företag i Dublin som har skötts mycket väl, och där man har varit noggrann med att uppfylla sina åtaganden, men där banken varit allt annat än behjälplig. Den har tagit tillfället i akt och minskat företagets löpande kredit och därmed försvårat affärerna, trots att detta är ett livskraftigt företag som kommer att överleva lågkonjunkturen.

Jag uppmanar er att ta itu med dessa banker och informera dem om att vi ger dem skattebetalarnas pengar, och att vi därför förväntar oss att de tar hänsyn till allmänhetens intressen, och inte bara aktieägarnas, varav några är mycket rika.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag vill säga er att jag anser att rådet och EU:s institutioner gör ett bra jobb. Jag anser att de har gjort ett bra jobb, och att de bidragit väsentligt till att förhindra en kollaps när det gäller tillgången till likviditet inom hela ekonomin.

Ekofinrådet har följt, och fortsätter att följa, de åtgärder som vidtagits i medlemsstaterna. Detta görs på ett systematiskt sätt. Ekofinrådet har till exempel för närvarande i uppdrag att följa hur garantier som beviljats banker görs tillgängliga, huruvida det fastställts några restriktioner för företag inom finanssektorn och hur Europeiska centralbanken verkställer kreditfinansiering.

Jag vill bara påpeka att ECB:s ordförande Jean-Claude Trichet, den 7 december 2009, uppgav att det inte fanns några restriktioner för banker att låna pengar från Europeiska centralbanken. Det fanns inga restriktioner för täckning. Om det förekommer banker som inte tillämpar detta är det i så fall en fråga för varje sådant enskilt ekonomiskt organ. Det finns emellertid inga restriktioner vad beträffar EU och Europeiska centralbanken.

I vilket fall som helst är rådet givetvis positivt inställd till att, tillsammans med Europaparlamentet, undersöka de befintliga direktiv som kan komma att diskuteras i anknytning till finansiella övervakningssystem eller något annat initiativ som kommissionen lägger fram i detta avseende.

Catherine Greze (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! En av ordförandeskapets prioriteringar är att öka EU:s inflytande på den internationella arenan, och i synnerhet i Latinamerika.

Men vad för slags inflytande handlar det om? Den rådande föreställningen om internationella förbindelser ger litet utrymme för demokrati och mänskliga rättigheter. Vill rådet använda frihandelsavtal för att stödja regimer som ideligen kränker de mänskliga rättigheterna i Latinamerika?

Jag vill ta Peru som exempel, där de våldshandlingar som utförts i Bagua är en förfärlig illustration av det sätt på vilket regeringen samarbetar med multinationella företag genom att konfiskera mark från den inhemska

befolkningen för finansiella ändamål. Redan nu är närmare 70 procent av marken i händerna på multinationella företag och gruvbolag.

Ett annat ökänt exempel är Colombia, som är det farligaste landet för fackföreningsmedlemmar med tanke på de hundratals människor som har mördats där. Min fråga är följande: tänker ni återigen sätta frågan om mänskliga rättigheter i centrum för EU:s utrikespolitik i Latinamerika?

Talmannen. – Jag beklagar, men er fråga tycks inte alls vara relaterad till den senaste frågan. Jag vet inte om ni har deltagit i frågestunden förut, men ni har möjlighet att ställa en kompletterande fråga som är knuten till huvudfrågan. Jag beklagar återigen, men jag är tvungen att ogiltigförklara er fråga. Jag föreslår att ni ser över arbetsordningen.

Så vitt jag förstår fanns det inga kompletterande frågor i samband med att jag avslutade den senaste frågan. Jag tänker därför gå vidare såvida det inte finns någon fler fråga som är relaterad till lånekrisen för företag.

Herr Zemke, om er fråga handlar om detta så har ni 30 sekunder till ert förfogande.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Ja, det är precis det min fråga handlar om.

Jag är väl medveten om att situationen skiljer sig åt väsentligt i de olika medlemsstaterna. I detta avseende, och när det gäller hjälp till företag, vill jag ställa en fråga om situationen i Grekland, eftersom krisen i det landet i dagsläget är värre än någon annanstans. Finns det några särskilda åtgärder med avseende på denna kris?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag har för mig att en senare fråga handlar om just detta ämne. Jag vill be ledamoten att vänta tills jag svarar på den frågan. Jag kommer alltså att svara på denna fråga och på den fråga som finns med på föredragningslistan, som handlar om exakt samma sak.

Jag åsyftar fråga nr 9 på min lista, eller nr 8 på den nuvarande listan, från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou om den finansiella situationen i Grekland.

Jag åsyftar fråga nr 9 på min lista, eller nr 8 på den nuvarande listan, från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou: den finansiella situationen i Grekland.

Talmannen. – Fråga nr 3 från **Bernd Posselt** (H-0479/09)

Angående: Kosovos integrering i EU

Vad tänker rådet göra för att tillgodose Europaparlamentets önskan om att Kosovo, oberoende av sin status, ska göras delaktigt i EU:s program och föranslutningsstrategier samt i Thessalonikiprocessen?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Rådet har redan upprepat förutsättningarna för att länderna på västra Balkanhalvön ska anslutas till EU. Detta har utan tvivel varit lika mycket en del av utrikespolitiken, i detta fall grannskapspolitiken, som en del av EU:s utvidgningspolitik.

Vid rådets möte i december 2009 bekräftades därför behovet av att respektera vissa rättvisa villkor inom ramen för stabiliserings- och associeringsprocessen för Balkanländerna.

När det gäller Kosovo har rådet redan konstaterat att medlemsstaterna, i detta fall, beslutat i enlighet med nationell praxis och internationell rätt.

Som ni vet är Kosovos ensidiga självständighetsförklaring för närvarande föremål för ett domstolsförfarande i den internationella domstolen. Hur som helst har rådet emellertid alltid tagit med Kosovo i beräkningen i sina politiska förbindelser med Balkanländerna. I detta avseende har det också funnits ett samförstånd mellan medlemsstaterna och regeringarna, till exempel när det gäller liberaliseringen av visumbestämmelserna, vilket Kosovo skulle gynnas av, som rådet hela tiden har förstått. Dessutom har kommissionens meddelande om olika sätt att främja Kosovos politiska och socioekonomiska utveckling välkomnats.

Rådet har uppmanat kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att stödja Kosovos framsteg mot en anslutning till EU, i enlighet med det europeiska framtidsperspektivet för regionen, till vilket jag tidigare hänvisade.

Rådet har uppmanat kommissionen, och detta har givetvis skett i samförstånd, att ta initiativ till Kosovos deltagande i EU:s program, att ta med Kosovo i EU:s ekonomiska och skattemässiga översyn, att inleda den andra delen av föranslutningsstödet samt att förstärka dialogen om stabiliserings- och associeringsprocessen.

Dessa slutsatser godkändes vid Europeiska rådets senaste möte den 10–11 december 2009.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr rådsordförande! Jag har ytterligare två specifika frågor. Anser ni för det första att vi under det spanska ordförandeskapet kommer att lyckas göra framsteg när det gäller viseringsåtgärderna för Kosovo, så att Kosovo inte förblir ett fängelse inom en fri Balkanregion? För det andra, vad kommer ni att göra för att försöka få de medlemsstater som inte för närvarande erkänner Kosovo att göra det? Som jag nämnde är den viktigaste frågan emellertid viseringsåtgärderna.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag hänvisade till visumsystemet tidigare.

Rådet har alltid uttryckt en vilja om att Kosovo också borde få dra nytta av visumsystemet och en eventuell liberalisering av visumbestämmelserna över hela regionen. Som ni vet håller kommissionen på att arbeta med detaljerna kring detta. För det första gäller det en förenkling av viseringsförfarandena och senare också en liberalisering av visumbestämmelserna, så att kommissionen kan lägga fram ett förslag till rådet. Vissa krav måste givetvis först uppfyllas, och i detta avseende arbetar kommissionen tillsammans med de berörda länderna. Kommissionen arbetar tillsammans med Kosovo, och rådet informeras regelbundet om detta.

Idén om att liberalisera visumbestämmelserna, som skulle kunna utvidgas till de områden som gränsar mot EU är en idé som definitivt delas av rådet och det spanska ordförandeskapet. Jag anser dessutom att det är en av de politiska inriktningar som vi uppenbarligen måste främja i EU under de kommande månaderna, och då särskilt i fråga om rörlighet, dvs. förmågan att kommunicera och förflytta sig både inom EU, men också i de områden som ligger i EU:s utkanter. Jag anser att det är en hållning som definitivt kommer att gynna båda sidor: dels EU, som beviljar dessa visum, och dels de berörda länderna, som givetvis också måste delta i enlighet med principen om ömsesidighet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr rådsordförande! Kommer rådet, inför alla de initiativ som tas beträffande Kosovo, att också vederbörligen beakta Serbiens ståndpunkt och den information som det landet tillhandahåller? Oavsett den territoriella frågan avseende Kosovo är Serbien givetvis en nyckelstat när det gäller integreringen av de västra Balkanländerna i EU, och en stat som bör göras delaktig i alla våra vidtagna åtgärder.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman, herr López Garrido! Jag uppskattar den hållning som ert hemland Spanien har intagit, där man inte har erkänt Kosovos självständighet, samt ert beslut nyligen om att dra tillbaka de spanska trupperna som hittills har tjänstgjort i Kosovo.

Eftersom vi befinner oss i en period av ekonomisk kris vill jag ställa följande sakliga fråga till er: hur mycket kostade det Spanien att ha sina trupper där? Kan ni kommentera den hållning som intagits av mitt hemland Grekland, som har samma styrka i Kosovo och som dessutom – vilket vi alla vet – har ekonomiska problem? Är det rätt att behålla trupper i Kosovo?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) När det gäller den första frågan om Serbien, är givetvis Serbien det starkaste landet på västra Balkan, vilket vi alltid bör ta vederbörlig hänsyn till inom ramen för varje politik, och i detta fall, politiken för det europeiska framtidsperspektivet, som är EU:s politik för västra Balkan.

Det finns förvisso en ny överenskommelse, som ni kanske känner till, om liberaliseringen av visumbestämmelser för Serbien, och Serbien har nyligen, som en ytterligare konsekvens av att dödläget har brutits när det gäller interimsavtalet om associering med Serbien, gjort en formell ansökan om anslutning till Europeiska unionen.

Förutsatt att detta sker stöder vi en tillämpning av gemenskapens bestämmelser och att kommissionen undersöker detta, samt att man ger ett tekniskt yttrande och vederbörligen beslutar huruvida det är realistiskt möjligt att inleda förhandlingar om anslutning genom uppfyllande av Köpenhamnskriterierna. Serbien är således definitivt ett land av stor betydelse i regionen, och som enligt vår uppfattning har ett europeiskt framtidsperspektiv. En majoritet av rådet, som för närvarande är enhälligt, var positivt inställd till att häva dödläget i interimsavtalet, och man har uppriktigt associerat sig med Serbien.

När det gäller Kosovo har ni ställt en fråga som berör nationell politik och ett internt beslut som fattats av den spanska regeringen. Ni vet att jag i detta fall företräder rådet, dvs. inte något enskilt land utan rådet, och därför anser jag – oavsett om jag skulle ha haft specifika uppgifter vilket jag emellertid knappast kan ha med avseende på den siffra ni hänvisar till – att det inte är möjligt för mig att uttala mig på ett enskilt lands vägnar eftersom jag är här på rådets vägnar, dvs. en EU-institution som företräder 27 länder.

Talmannen. – Fråga nr 4 från **Jim Higgins** (H-0486/09)

Angående: Skövling av de tropiska regnskogarna

Mot bakgrund av resultatet av de globala diskussionerna om klimatförändringarna vid Köpenhamnsmötet i december, håller rådet med om att även om det europeiska jordbruket bidrar till koldioxidutsläppen, så är skövlingen av de tropiska regnskogarna i Amazonas ett betydligt större problem när det gäller koldioxidutsläpp, än de negativa effekterna av den europeiska jordbruksproduktionen?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Rådet är mycket enigt med er, herr Higgins, om att jordbruket och avskogningen är faktorer som påverkar utsläppen av koldioxid i atmosfären.

Det är svårt att veta vilken av dessa två faktorer som har störst påverkan. Detta är snarare en vetenskaplig debatt än en politisk. Hur som helst bör åtgärder emellertid vidtas på båda dessa områden samtidigt, och detta har alltid varit fallet.

När vi behandlat frågan om ett hållbart jordbruk har vi alltid gjort framsteg på båda områdena. Detta har till och med lett till en ändring av EU:s politik för landsbygdens utveckling. Frågan har beaktats som en del av översynen av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, då man tagit itu med utmaningar såsom begränsning av och anpassning till klimatförändringen. Som ni vet betraktas den gemensamma jordbrukspolitiken, inom ramen för EU:s utvecklingspolitik, som en viktig faktor som bör beaktas i förhållande till en mer allmän politik för att bekämpa klimatförändringen.

Under 2008 stödde rådet förslag från kommissionen om avskogning, och kommissionen föreslog att förlusten av skogsområden, som i en allt snabbare takt försvinner, ska hejdas senast 2030, samt att den massiva skövlingen av tropisk skog ska reduceras med minst 50 procent till 2020, jämfört med nuvarande nivåer.

Vi måste därför hjälpa till att främja en hållbar skogsförvaltning. Att ta itu med avskogning och skogsförstöring utgör definitivt delar av det spanska ordförandeskapets mål, och vi inser att det är nödvändigt att tillämpa vissa av de instrument som EU har till sitt förfogande, till exempel det icke-rättsligt bindande instrumentet, på alla typer av skog. Ett annat instrument är EU:s handlingsplan för skogslagstiftningens efterlevnad samt förvaltning av och handel med skog, där man exempelvis föreskriver inrättandet av ett rättsligt ramverk för att förhindra import av olagligt fälld skog.

EU:s ståndpunkt överensstämmer med detta, och trots den besvikelse i varierande omfång som följde på misslyckandet med att uppfylla några av Köpenhamnsmålen klargjordes några tekniska frågor beträffande omfattningen av tropisk avskogning. Detta är något som måste åtgärdas i utvecklingsländerna som en av de viktigaste faktorerna för att förhindra koldioxidutsläpp.

Det ska också påpekas att man under konferensen antog ett beslut om åtgärder för att minska avskogning och skogsförstöring, samt främja stödet för att förbättra utvecklingsländernas kapacitet.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Jag vill önska det spanska ordförandeskapet lycka till. Jag anser att ni haft en mycket bra start denna vecka. Så, *viva España!*

Kan jag bara få tillägga till själva frågan att träd har en kolbindande funktion eftersom de absorberar koldioxidutsläpp. Det som är tragiskt när det gäller Amazonas, som till 60 procent finns i Brasilien, är att det inte råder några tvivel om att det pågår en skoningslös förstörelse av denna skog. Till exempel har 4,1 miljoner kvadratkilometer förstörts hittills. Detta undanröjer kolsänkan, det förstör ett levnadssätt genom att indianerna i Amazonas utrotas och, för det tredje, när det gäller jordbruksproduktionen vet vi att standarderna för produktionen långt ifrån uppfyller EU:s standarder om överensstämmelse.

Finns det, när allt kommer omkring, något vi verkligen kan göra, eller diskuterar vi bara?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Herr Higgins! Jag vill att ni ska veta att vi håller med om flera av era reflektioner, och faktum är att när det gäller den biologiska mångfalden är målet för det spanska ordförandeskapet att öka bevarandet och det hållbara nyttjandet, det vill säga att ha en framskjuten och djupgående vision för den biologiska mångfalden. Det kommer att bli en av de viktigaste frågorna, en av prioriteringarna under vårt ordförandeskap.

Jag uppskattar er bedömning om vårt ordförandeskaps positiva inledning, och jag vill också upplysa er om att kommissionen har planer på att lägga fram en grönbok om skogsskydd i början av detta år. Detta kan bli ett mycket viktigt initiativ och insatser kommer att göras på denna front för att bemöta den företeelse som

förstör dessa områden. Ni har nämnt vissa av dessa faktorer, och det finns även andra, till exempel den skada som orsakas av skogsbränder.

Det finns ytterligare faktorer att beakta, men vad som är säkert är att detta kommer att bli en viktig tid för att bekämpa förstörelsen av våra träd, och denna inriktning lämpar sig väl tillsammans med strategin för biologisk mångfald. Detta kommer utan tvivel att bli en av de viktigaste delarna i de åtgärder som EU kommer att vidta under året.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Jag håller modet uppe, eftersom ett av de få framgångsrika resultaten från Köpenhamnskonferensen var den breda överenskommelsen om en mekanism som kan göra det möjligt för de utvecklade länderna att bidra ekonomiskt för att förhindra förstörelsen av tropisk regnskog.

Skulle ni därför, herr minister, instämma i att ett av målen för det spanska ordförandeskapet borde vara att ge substans åt denna överenskommelse och se till att EU ger en konkret hänvisning om hur mycket vi är beredda att åta oss för att förhindra förstörelsen av regnskog?

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr rådsordförande! Som vi alla vet infördes certifikat i syfte att uppnå en minskning av koldioxidutsläppen, och min fråga handlar om just detta. För inte så länge sedan avslöjades förekomsten av bedrägliga överenskommelser och missbruk av systemet för handel med utsläppsrätter. I vilken utsträckning har man utrett dessa anklagelser, eller har de utretts överhuvudtaget, och har man planerat för några ändringar i detta avseende?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag håller med om det som sades i det första inlägget. Jag tycker att detta är i linje med vad vi har sagt. Vi måste ta itu med den tropiska avskogningen i utvecklingsländerna. Det är en viktig faktor för att förbättra utvecklingsländernas kapacitet, även för deras egen vinning, och det måste ske med ursprungsbefolkningens och den lokala befolkningens deltagande samt i samband med införandet av nationella system för skogsbrukskontroll.

Därför anser jag att det gjordes betydande framsteg i Köpenhamn i denna fråga, och det kan inte förnekas att EU intar en tät position och en ledande ställning både i detta och i andra avseenden när det gäller kampen mot klimatförändringarna. Den kritik som skulle kunna framföras mot EU när det gäller Köpenhamn är att EU har legat mycket längre fram jämfört med vad som uppnåddes där.

EU vill hantera denna fråga mycket mer genomgripande, och därigenom beaktas naturligtvis de frågor ni tar upp, som är nära kopplade till EU:s åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna.

Det specifika fall som nämns är självfallet inom gränsen för vad som görs i praktiken, genomförandet av åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna. En del av detta handlar givetvis om att förhindra att åtgärderna förlorar sin verkan på grund av missbruk av olika instrument, och det är en del av de svårigheter som kan uppstå från denna eller andra åtgärder, och naturligtvis utgör det en del av de skyldigheter som vi alla måste övervaka noga.

Talmannen. – Fråga nr 5 från **Liam Aylward** (H-0487/09)

Angående: Åtgärder på europeisk nivå mot Alzheimers sjukdom

Uppskattningsvis 8,6 miljoner människor i Europa lider av neurodegenerativa sjukdomar som Alzheimers sjukdom. Eftersom Europas befolkning åldras alltmer kommer antalet drabbade att fortsätta att öka.

Kan rådet ge mer information om det nyligen tillkännagivna initiativet till gemensam programplanering ägnat kampen mot dessa sjukdomar? Hur ser rådet på samordnade europeiska åtgärder för att lätta på bördorna för patienterna, deras familjer och vårdare?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Rådet fäster stor vikt vid Alzheimers sjukdom och neurodegenerativa sjukdomar i allmänhet.

Kontrollen av denna sjukdom måste vara ett grundläggande mål för EU, också med tanke på att förekomsten av denna sjukdom ökar exponentiellt med åldern och att den fördubblas vart femte år från 75 års ålder. Eurostat förutspår att antalet människor som drabbas vid en ålder av 65 år eller äldre kommer att fördubblas inom EU mellan 1995 och 2050.

Det finns två aspekter på den fråga som ni har ställt, herr Aylward. Å ena sidan krävs ett pilotprogram för gemensam planering, vilket rådet redan har inlett, för neurodegenerativa sjukdomar och Alzheimers sjukdom i synnerhet. Detta anges i det spanska ordförandeskapets program, som ni känner till. Och på denna grund

lade kommissionen som ni vet fram ett förslag, som antogs i rådets slutsatser från december 2009. Dessutom har rådet tagit hänsyn till parlamentets resolution när det gäller detta pilotinitiativ. När det gäller samordningen av EU:s åtgärder håller rådet också med om att vi absolut måste samarbeta på EU-nivå för att bekämpa denna sjukdom och andra liknande sjukdomar, framför allt därför att vi måste underlätta för patienterna och deras familjer. Det beräknas att för varje person som lider av denna sjukdom påverkas tre familjemedlemmar eftersom det ofta faller på dem att ge vård. Därför är det viktigt att det finns samarbete på EU-nivå i detta avseende.

I den gemensamma rapporten om socialt skydd och social integration som antogs av rådet 2008 åtog sig medlemsstaterna att öka tillgången till tjänster av hög kvalitet genom att balansera offentlig och privat kompetens samt formell och informell vård. Medlemsstaterna ansåg att tillhandahållandet av tjänster i närmiljön är att föredra framför institutionsvård, även om det för många medlemsstater fortfarande är svårt att tillhandahålla kvalitativa tjänster av det slaget.

Vad rådet och EU har gjort är att lägga fram riktlinjerna om denna sjukdom.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Som ni helt riktigt sade uppskattar man att antalet personer med demens kommer att ha fördubblats i EU fram till 2050.

Därför är det nödvändigt att medlemsstaternas regeringar tillgodoser de särskilda behoven hos personer med demens och ger ett väsentligt stöd till anhörigvårdare.

För närvarande har dock många EU-länder inga planer på att utveckla nationella strategier för demens, så min fråga är: Hur kommer rådet att särskilt stödja medlemsstaterna för att göra demens till en prioritet på folkhälsoområdet?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Vad vi planerar att göra under det spanska ordförandeskapet är att uppmuntra ett direktiv, som vi anser vara grundläggande, om avancerad terapi och hjälp när det gäller kroniska icke-smittsamma sjukdomar. Detta är något som måste angripas på högsta nivå, och därför bör det också gå hand i hand med att främja initiativen för förbättring av patienternas kvalitet och säkerhet och det arbete som utförs av högnivågruppen för folkhälsa.

Därför måste vi hjälpa till – eftersom EU ofta inte har de befogenheter som krävs för att kunna göra det – genom att styra, samordna, samarbeta, skapa en samverkan mellan medlemsstaternas åtgärder när det gäller dessa neurodegenerativa sjukdomar, särskilt Alzheimers sjukdom, och även genom att hjälpa indirekt.

Det stämmer att medlemsstaterna är ansvariga för att tillhandahålla det mest direkta stödet till exempelvis familjer, och även till icke-statliga organisationer, även om det inom EU:s folkhälsoprogram faktiskt är möjligt att få tillgång till särskilda medel via icke-statliga organisationer, vilket också är ett intressant, om än indirekt, sätt att kunna hjälpa de drabbade och deras familjer som på ett mycket direkt sätt påverkas av Alzheimers och andra degenerativa sjukdomar, och i denna mening befinner sig i en stark beroendeställning.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Jag vill tacka rådet för svaret. Får jag fråga rådet om dess inställning till sondmatning av patienter med Alzheimers, vilket är en utbredd förekomst i Storbritannien och Irland? Jag känner inte till hur det förhåller sig i övriga EU.

Det vi talar om är att föra in en slang i buken. Rådet talade om riktlinjer. Riktlinjer och standarder är mycket viktiga, men motiveringen till just detta förfarande är att man ger patienterna tillräckligt med näring för att säkerställa att de hålls vid liv trots att de har demens – de har vägrat mat och så vidare – men jag tycker att detta är mycket bisarrt. Vad är er inställning till det och kommer ni att fastställa normer?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Med tanke på att neurodegenerativa sjukdomar drabbar väldigt många människor och att vissa länder tyvärr har otillräckliga resurser för att diagnostisera och behandla dessa sjukdomar, skulle jag vilja fråga er om ni är positiva till inrättandet av europeiska behandlingscenter som, baserat på ett ökande antal patienter, kan uppmuntra forskning inom området i syfte att finna lösningar för att förebygga och behandla dessa sjukdomar.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) De två frågor som har tagits upp av ledamöterna kräver uppenbarligen ett vetenskapligt utlåtande. Jag tror att det i detta avseende finns grupper och initiativ inom EU som utgör rätt forum för att arbeta med de förslag och synpunkter som ni har tagit upp. Till exempel pilotprogrammet för bekämpning av neurodegenerativa sjukdomar och särskilt Alzheimers sjukdom, som ingår i det förslag till rekommendation av rådet som kommissionen har lagt fram, och som för närvarande håller på att utarbetas.

Å andra sidan har jag som ni vet tidigare nämnt att det finns en högnivågrupp för gemensam planering i samband med dessa sjukdomar som i detta fall är kroniska och inte smittar. Denna grupp övervakar detta pilotinitiativ noggrant i syfte att definiera och precisera vissa saker och därigenom möjliggöra ett mer specifikt beslutsfattande, något som ni tog upp i era inlägg. Jag tror att det är rätt ställe att hantera denna fråga.

Hittills har denna högnivågrupp enats om en strategi och ett strategiskt forskningsprogram. 24 länder deltar, och de arbetar för närvarande med att fastställa sina ledningsstrukturer och besluta om en handlingsplan. Nästa möte i denna grupp kommer att ske under det spanska ordförandeskapets mandatperiod, och jag tror att de därefter kommer att kunna ta itu med frågor som de som ni har tagit upp på ett mycket konkret, direkt och omedelbart sätt.

Jag tror att det är rätt ställe och forum. Det är det den är till för. Det är vad denna högnivågrupp inrättades för: att utarbeta och förbereda efterföljande beslut.

Talmannen. – Jag kan förstå om Jim Higgins inte nöjer sig med detta, men jag tycker att det är ett svårt ämne som förmodligen förtjänar en egen fråga någon gång.

Talmannen. – Fråga nr 6 från **Harlem Désir** (H-0489/09)

Angående: Företagens sociala ansvar

Den 10 och 11 november 2009 hölls i Stockholm en konferens med titeln "Protect, Respect, Remedy". Vid det tillfället uppmanade det innevarande ordförandeskapet och Spaniens kommande ordförandeskap Europeiska unionen och medlemsstaterna att spela en ledande roll inom området företagens sociala ansvar. I mars 2007 hade Europaparlamentet begärt att det skulle inrättas en mekanism för att göra det lättare för dem som fallit offer för oseriöst agerande från företagshåll att väcka skadeståndstalan inför europeisk domstol, för att utvidga företagsledarnas ansvar för att minimera de negativa effekter som företagens verksamhet kan få för miljön och de mänskliga rättigheterna samt för att införa exakta rapporteringsnormer på internationell nivå. I sin förklaring understryker rådet vilka framsteg som gjorts men uppmanar också till arbete med gemensamma ramar där det uttryckligen görs klart att staterna är skyldiga att slå vakt om att de mänskliga rättigheterna respekteras från affärlivets sida samt stadgas om sanktioner i fall av överträdelser.

Vilka tvingande juridiska instrument föreslår rådet för att företagen ska respektera principen om vederbörlig omsorg och rapportering samt att de påförs sanktioner vid kränkning av de mänskliga rättigheterna eller brott mot miljölagstiftningen inom sitt ansvarsområde?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag måste hänvisa till den konferens om företagens sociala ansvar som ägde rum i Stockholm den 10 och 11 november 2009.

Det svenska ordförandeskapet, som anordnade konferensen, och det nuvarande spanska ordförandeskapet kom fram till att EU i denna fråga bör inta en global tätposition och tjäna som föredöme för detta viktiga ämne som Harlem Désir tar upp i sin fråga. Denna fråga är företagens sociala ansvar när det gäller att skapa marknader, bekämpa korruption, skydda miljön och försvara mänsklig värdighet och mänskliga rättigheter på arbetsplatsen, särskilt med tanke på att EU är den största ekonomin i världen och den största bidragsgivaren till utvecklingssamarbetet. EU är värd för många multinationella företag. Därför är det lämpligt att EU tar på sig detta ledarskap.

I huvudsak utgörs det sociala ansvaret av tre komponenter – skydda, respektera och åtgärda. Staten ska skydda, och det innebär lagstiftning, regler för utvecklingen när det gäller kränkningar av mänskliga rättigheter, särskilt hos företagen. Företagen har ett ansvar att respektera dessa mänskliga rättigheter, och alla inblandade parter har ett ansvar att garantera tillgången till lämpliga rättsmedel, i syfte att skydda och förbättra de mänskliga rättigheterna.

Jag vill påpeka att vi nu har ett annat instrument till vårt förfogande, nämligen stadgan om de grundläggande rättigheterna för medborgarna i Europa, som är juridiskt bindande och som innebär att det för första gången, även på EU-nivå, finns ett skydd när det gäller de frågor som idén om socialt ansvar avser.

Det är nödvändigt att alla berörda parter deltar. Det är nödvändigt att fortsätta dialogen med icke-medlemsstater, med det civila samhället, med de fackliga organisationerna, med företagen, även de små och medelstora företagen, för att åstadkomma detta koncept, de tre ord som vi nämnde: skydda, respektera och åtgärda. Det spanska ordförandeskapet kommer att fortsätta att främja detta. Den 25–26 mars kommer ordförandeskapet att hålla en konferens i Palma de Mallorca, där man kommer att behandla frågan om en institutionalisering av företagens sociala ansvar i förhållande till den sociala dialogen.

Under konferensen kommer man att undersöka möjligheten att ta med denna ram i förteckningen över de instrument som EU och dess medlemsstater kommer att kunna använda för att utföra sin verksamhet, även i samband med en fråga som nämndes i morse i redogörelsen för det spanska ordförandeskapets program, nämligen EU 2020-strategin. Också där måste målet med socialt ansvar finnas med.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Tack, herr minister, för ert svar. Jag gratulerar er till ert initiativ att hålla denna konferens i Palma de Mallorca i mars, eftersom den kommer att ta vid där den konferens som hölls i Stockholm slutade.

Problemet är att vi måste brottas med multinationella företag; som ni sade måste EU gå i täten när det gäller företagens sociala ansvar, men EU måste också gå i täten när det gäller hur europeiska företag utanför EU uppför sig. Problemet är att dessa dotterbolag är separata juridiska personer. Är ni beredda att överväga ett rättsligt instrument enligt vilket moderbolag skulle vara skyldiga att ansvara för sina dotterbolags agerande i andra delar av världen när de underlåter att fullgöra sina skyldigheter i fråga om miljön eller respekten för mänskliga eller arbetstagares rättigheter? För om denna skyldighet inte införs kommer europeiska företag att slippa undan det sociala ansvar som EU vill främja genom deras dotterbolags agerande någon annanstans i världen.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag anser att EU behöver underlätta bästa praxis i hela EU, och att detta kommer att leda fram till lagförslag som kan förbättra situationen.

Vi måste ta hänsyn till den del av det sociala ansvaret som vi kommer att kalla den juridiskt bindande delen, som framför allt har att göra med respekt för de mänskliga rättigheterna. Det finns också en frivillig del som består av frivilliga metoder. Det är därför viktigt att forum skapas på EU-nivå och utanför EU för att hantera dessa frågor. Några av dem är redan verksamma. Till exempel träffas medlemsstaternas högnivågrupp var sjätte månad för att utbyta erfarenheter om socialt ansvar.

Jag anser också att det mot bakgrund av den ekonomiska krisen är ännu viktigare att arbeta i den här riktningen och att arbeta för konkurrenskraft och miljöskydd och koppla samman detta med den sociala integrationen. Detta gäller särskilt 2010, som är året för bekämpning av fattigdom och social utestängning.

Jag anser att detta bör vara utgångspunkten, och att det är i detta sammanhang, som fortfarande i viss mån är banbrytande, som dessa forum bör utformas, där alla berörda parter bör delta i en dialog som kan ge upphov till ytterligare åtgärder. Jag anser dock att vi bör ta itu med detta skede av dialogen, som är helt grundläggande, genom gemensamma åtgärder som hittills har varit praktiskt taget utan motstycke.

Ádám Kosa (PPE). – (HU) Jag välkomnar ministerns förslag att lyfta fram bästa praxis. Vi är alla medvetna om att EU har en åldrande befolkning, och företagen har ett ansvar för att bevara hälsan hos människor som drabbas av långvarig invaliditet. Planerar rådet att sätta press på företagen att utnyttja den expertis som samhällets pensionärer utgör? Med andra ord ge dem möjlighet att förbli aktiva och inte sluta efter pensioneringen.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr rådsordförande! Den fråga ni nämnde har sysselsatt oss under mycket lång tid. Mycket av det som har sagts skulle ha kunnat sägas för 10 eller 15 år sedan. Jag har några specifika frågor i detta avseende. Anser ni att både sanktioner och incitament skulle vara nödvändiga för att på ett korrekt sätt genomföra och synliggöra företagens sociala ansvarstagande? Tror ni att ett system med att namnge och peka ut kan införas av EU? Med tanke på hur vanligt det är med märkning av produkter, kan ni också tänka er en tydlig hänvisning som placeras på företagens produkter med avseende på huruvida de lever upp till dessa grundläggande regler för socialt ansvar eller om de bryter mot dem? Vi är vana vid så många andra typer av märkning. Varför inte använda denna metod när det gäller sociala frågor också?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag håller med om det som sades i det första inlägget eftersom jag anser att det utgör grunden för vad jag kallade EU:s dialog med icke-medlemsstater, det civila samhället, fackföreningar, företag och alla berörda parter, och naturligtvis är det absolut nödvändigt att de personer som ni hänvisar till också deltar.

Jag anser att det är dags att diskutera detta och också det ni nämnde, men jag tycker att det borde vara en del av en övergripande och heltäckande syn på en fråga som ska lösas, antagligen för första gången, eller nästan första gången i den högnivågrupp som jag hänvisade till och vid den konferens som ska hållas i mars. Det är där jag anser att samtalen bör äga rum och det är det bästa sättet att uppnå våra mål.

Ibland är det bättre att använda stimulans, andra gånger är det bättre att använda sanktioner. Sanktioner är inte alltid den bästa metoden. Jag tror att detta kräver en integrerad undersökning, eftersom jag tror att vi

behöver en helhetssyn och en rad åtgärder, inte enskilda åtgärder som följer efter varandra, utan en helhetssyn på hela problemet och den fråga som det handlar om, vilket är en stor möjlighet: nämligen socialt ansvar.

Talmannen. – Fråga nr 7 från **Hans-Peter Martin** (H-0491/09)

Angående: Tillsyn av finansmarknaderna i EU

Måndagen den 7 december 2009 uttalade sig Europeiska centralbankens ordförande Jean-Claude Trichet i Europaparlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor angående frågan om tillsyn av finansmarknaderna i EU och en överenskommelse mellan EU:s finansministrar. Han sade att det inte är säkert att detta är "den allra bästa lösningen", eftersom den planerade EU-myndigheten inte har getts några direkta befogenheter.

Hur tänker rådet förhindra att banker, försäkringsbolag, leverantörer av finansiella tjänster, investmentfonder och hedgefonder med gränsöverskridande verksamhet kan dra sig undan en effektiv tillsyn på grund av en fortsatt fragmentering av behörigheten på nationell nivå?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Herr Martin! Jag anser att EU hanterar problemet med lämplig tillsyn över det finansiella systemet på EU-nivå, och i detta fall har vi behövt ta oss ur en svår kris. EU gör det här med utgångspunkt från två viktiga dimensioner som fastställs i direktiven om finansiell tillsyn, de sex direktiv som kommissionen utarbetade förra året och som, för tillfället, kommer att kräva en överenskommelse mellan rådet och parlamentet. Vi avser att få denna överenskommelse i hamn under det spanska ordförandeskapet. Därför kommer vi främst att diskutera den med parlamentet.

För det första finns det så kallad makrotillsyn som görs av den europeiska systemrisknämnden, och som syftar till att förhindra allvarliga kriser, garantera finansiell stabilitet och minska störningar i det finansiella systemet. För det andra finns det så kallad mikrotillsyn, vilket jag tror är vad Hans-Peter Martin i första hand hänvisade till i sin fråga.

Dessa är de tre europeiska myndigheterna inom bank-, försäkrings- och aktiemarknaden. Syftet med denna tillsyn är mer ingående tillsyn, ursäktat upprepningen, och att minska störningarna hos enskilda finansiella institut och därigenom skydda kunderna hos dessa institut.

Rådet antog som sagt en gemensam ståndpunkt i denna fråga, en gång för alla. För det första gav rådet i oktober förra året politisk bekräftelse och politiskt förtroende till denna makrotillsyn, och i december till mikrotillsyn och hela lagstiftningspaketet. Som jag sade är detta något som är föremål för det ordinarie lagstiftningsförfarandet och därmed för vad parlamentet och rådet kommer överens om.

Dessa tre kommittéer bör vara i gång. Vi vill att direktiven antas, om möjligt helst under det spanska ordförandeskapets mandatperiod, men i alla fall senast i slutet av 2010. Det är rådets mål.

Därför förväntar vi oss ett fruktbart samarbete med Europaparlamentet så att vi kan ta detta viktiga steg fram till en slutsats, som jag tror kommer att bli historisk och ligger i linje med de metoder som har framkommit från länder utanför Europa, från G20, nu när USA förbereder en liknande reglering. Vi anser att detta är en av de utmaningar som vi måste möta för att undvika en kris som denna, som uppstod i det finansiella systemet på grund av bristande reglering och, som ledamoten tidigare sa, genom bristande ansvar hos vissa ledare inom det finansiella systemet.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Tack för era uttalanden, López Garrido. Ni nämnde den europeiska systemrisknämndens makrotillsyn. Ni är säkert medveten om att det redan finns en hel del kritik i detta avseende, bland annat med avseende på nämndens storlek, eftersom den återigen har satts ihop enligt ett typiskt europeiskt proportionalitetssystem. Ser ni också en risk här, liksom många andra gör, att det inte kommer att bli möjligt för nämnden att arbeta effektivt?

Det andra problemet med denna europeiska systemrisknämnd är dess brist på oberoende. Tror ni att ni skulle kunna gå ett steg längre under det spanska ordförandeskapet och försöka se till att den får en högre grad av självständighet och göra lämpliga förbättringar när det gäller styrelsens storlek, för det kommer knappast att bli möjligt för den att arbeta på något meningsfullt sätt på denna grundval?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag tror att det finns ett förslag från kommissionen. Det har äntligen nåtts en överenskommelse, ett samförstånd i rådet, vilket inte var lätt. Det svenska ordförandeskapet och kommissionen fick arbeta hårt för att nå denna överenskommelse i Ekofinrådet, och här är den nu. Nu är den här i Europaparlamentet, och det är parlamentet som måste inta denna hållning, som ni och andra har påpekat.

Detta är rätt plats för att uppnå överenskommelsen mellan de två sfärerna. Det råder enighet i rådet och vi får se om vi kan uppnå samförstånd med Europaparlamentet.

Jag anser att dessa frågor ni har tagit upp går att diskutera och debattera på samma sätt som andra frågor, och jag är säker på att vi, eftersom det är absolut nödvändigt, kommer att nå en överenskommelse mellan de båda lagstiftande organen i EU, dvs. rådet och Europaparlamentet.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Skulle det spanska ordförandeskapet kunna överväga att som en del av den föreslagna finansiella tillsynen göra rekommendationer om bästa praxis för att begränsa lönerna för de verkställande direktörerna för de största bankerna och även begränsa den groteska bonuskultur som har underblåst en stor del av svårigheterna och försatt oss i det träsk vi nu befinner oss i?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman, herr López Garrido! Jag vill koppla frågan om EU:s finansiella tillsyn till spekulationsverksamhet hos värdepappersfonder, även fonder som är baserade inom EU, i City of London. En del tidningar rapporterar att fondförvaltarna spekulerar i eurons nedgång, grekiska statsobligationer samt skuld och underskott, vilket leder till ännu mer upplåning.

Kan ni tala om för mig vilka konkreta åtgärder som kan vidtas för att skydda ekonomierna i EU:s medlemsstater från spekulativa attacker från högriskfonder, även fonder som är baserade inom EU?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Ja, jag tror att det är fullt möjligt att diskutera bästa praxis när det gäller finansinstitut. Vi inleder en debatt om systemen för finansiell tillsyn, och jag tror att detta är den perfekta platsen för att arbeta i denna riktning och kunna bidra med några av de delar som ni nämnde, herr Kelly, även som en del av direktiven.

Jag tror också att det finns utrymme för det förslag som den andra talaren gjorde inom ramen för dessa direktiv, som ni kommer att kunna diskutera i parlamentet, till exempel när det gäller regleringen av hedgefonder, som utgör en del av de tillsynskrav som har diskuterats, eller något som ordföranden för Europeiska unionens råd nämnde här i morse, nämligen utrotning av skatteparadis.

Allt detta, dessa idéer som har framförts, har sin plats, och passar perfekt i den debatt som kommer att äga rum här i parlamentet under de närmaste månaderna om reformeringen, som Europeiska rådet då kallade det, den fullständiga och verkliga reformeringen av tillsynen av det finansiella systemet. Det är således en grundlig och viktig reform, där alla frågor och debatter som ni har tagit upp kommer att ha en plats.

Talmannen. – Fråga nr 9 från **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (H-0496/09)**

Angående: Den finansiella situationen i Grekland och euroländernas roll

De uttalanden som gjordes på senaste EU-toppmötet, om de allvarliga ekonomiska problemen i Grekland samt frågan om stöd till länder som befinner sig i liknande situation, var motsägelsefulla. Angela Merkel underströk euroländernas gemensamma ansvar för ett enskilt medlemslands situation, medan Fredrik Reinfeldt hävdade att Greklands situation var ett internt grekiskt problem som kräver nationella lösningar.

Hur ser ordförandeskapet på solidariteten mellan medlemsländerna, särskilt dem inom euro området, när ett av dem hotas av konkurs? Ställer man sig bakom att regeringarna tar emot lån och garantier från Europeiska centralbanken för att slippa spekulation och för att undvika att offentliga underskott ökar okontrollerat som en följd av en eventuell sänkning av medlemsstaternas kreditvärdighet?

Vid sidan av de sanktioner som föreskrivs i stabilitets- och tillväxtpakten, tror ordförandeskapet att vi behöver effektivare förebyggande kontroller och åtgärder som sätter fart på sysselsättningen och tillväxten i skuldyngda medlemsstater innan deras ekonomiska situation förvärras drastiskt?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) I Europeiska unionens fördrag finns det en tydlig uppdelning av befogenheter. Medlemsstaternas ekonomiska politik är av gemensamt intresse för unionen, men samtidigt ligger de nationella budgetarna inom de enskilda medlemsstaternas behörighetsområde.

Med tanke på att det finns en gemensam valuta i 16 länder i unionen och samtidigt en vilja att utvidga euroområdet, eftersom idén om en monetär union är det mest allomfattande mål som förekommer i Maastrichtfördraget, måste naturligtvis medlemsstaterna följa budgetreglerna eftersom detta påverkar ekonomin och det monetära systemet som helhet.

Därför är det nödvändigt att undvika alltför stora offentliga underskott, vilket är viktigt för en fungerande ekonomisk och monetär union, och det måste väl medges att den monetära unionen har utvecklats mer än den ekonomiska unionen.

Därför är det enligt stabilitetspakten och artikel 123 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (på sin tid Maastrichtfördraget) inte tillåtet med underskott eller beviljande av krediter för att täcka dessa underskott av Europeiska centralbanken och centralbankerna i de medlemsstater som använder euron som valuta. Det står också i fördraget att varken EU eller medlemsstaterna kommer att åta sig eller fullgöra skyldigheter som tillhör centrala eller andra offentliga myndigheter i en annan medlemsstat.

Därför måste varje medlemsstat stå för sina egna skulder, och rådet har sagt att alla medlemsstater måste göra detta och är fortfarande övertygat om att Grekland och de övriga medlemsstaterna kommer att fatta de beslut som krävs för att rätta till sin ekonomiska obalans i syfte att bevara styrkan i sina nationella ekonomiska och finansiella förutsättningar.

Man måste komma ihåg att ett förfarande vid alltför stora underskott föregriper övervakning av den ekonomiska politiken i motiverade fall. Rådet kommer förhoppningsvis att diskutera fallet Grekland i februari. Det är troligt att man då kommer att anta rekommendationer, även om de är beroende av kommissionens initiativrätt, och därmed strategier på ett sådant sätt att EU kan uttrycka sitt intresse och sitt engagemang i svåra situationer eller omständigheter som vissa medlemsstater kan råka ut för.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Fru talman, herr López Garrido! Ni påminde oss om de artiklar i fördraget som handlar om förfarandet vid alltför stora underskott. Parlamentet känner till dessa artiklar. Men jag har en känsla av att ni skulle kunna ge mig mer information om vad José Luis Rodríguez Zapatero menade när han talade om solidaritet i euroområdet, om solidaritet i länder med särskilda finansiella problem. Vore det möjligt att diskutera bättre finansiell samordning mellan centrum och regioner när det gäller subventioner? Vore det möjligt med en bättre samordning av skatterna för att undvika skattemässig och social dumpning, vilket redan belastar EU och har särskilda konsekvenser för vissa länder? Kan ni berätta mer om vad ni sade tidigare i samband med vad José Luis Rodríguez Zapatero menade med solidaritet?

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) EU är en region i världen där solidaritetssystemet tillämpas mycket tydligt. När det t.ex. gäller Grekland, eller mitt hemland Spanien, har vi upplevt stor solidaritet från EU:s sida, genom EU-medel och strukturfonderna, som utgör väsentliga delar av den europeiska solidaritetspolitik som kommer att fortsätta.

Det finns ingenting som liknar dem någon annanstans i världen. Detta har möjliggjort betydande framsteg i många länder, vilket gynnar länderna som helhet, samtidigt som marknaderna öppnas upp. Samtidigt har det skett en överföring av vissa belopp för att modernisera en region. Detta är ett mycket tydligt exempel på solidaritet. Dessa medel måste naturligtvis användas på rätt sätt, och de övervakas av EU, vilket är helt logiskt. Med andra ord finns det solidaritet.

En annan form av solidaritet är det som mycket tydligt står i fördraget. Ni hänvisade särskilt till fördraget. Genom fördraget införs en skyldighet för medlemsstaterna att samordna sin ekonomiska politik, sin socialpolitik och sin sysselsättningspolitik. I artikel 5 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt anges det klart och tydligt, och där uttrycks också EU:s solidaritet: i den gemensamma diskussionen och det gemensamma antagandet av mål för en samordnad ekonomisk politik.

Många av de nuvarande problemen i olika EU-länder till följd av krisen skulle inte ha varit så allvarliga om det hade funnits en ekonomisk union mycket tidigare, för den ekonomiska unionen stannade av. Den monetära unionen gick framåt, men den ekonomiska unionen stannade av och synergieffekterna av samordningen av den ekonomiska politiken i EU, har inte uppstått, vilket i korthet är vad de borde ha gjort. Detta är vad som föreslås genom fördraget.

EU 2020-strategin, de mål som vi måste komma överens om när det gäller investeringar i utbildning, specialisering och arbetsfördelning samt kampen mot klimatförändringarna är också saker vi måste uppnå enighet om i fråga om solidaritet. Även där uttrycks solidariteten mycket tydligt i en kontinent, i ett EU som alltid bör vara så enigt som möjligt. Men naturligtvis hindrar det inte att fördraget helt logiskt innehåller krav på att medlemsstaterna tar ansvar för sina skulder eller de krediter de tar. Det är naturligtvis varje stats ansvar. Det finns dock ett stort sammanhang som utgörs av en marknad och av socialpolitik, strukturpolitik, regionalpolitik och i framtiden, hoppas jag, en samordning av den ekonomiska politiken, socialpolitiken och sysselsättningspolitiken, vilket utan tvivel är ett sammanhang där solidaritet ingår.

Det är den lämpligaste och mest djupgående och långtgående formen av solidarisk politik inom unionen.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Jag vill ändå ställa en fråga, eftersom ni sa, herr minister, att den mycket allvarliga situationen i Grekland skulle tas upp vid kommissionens möte i februari i år. Det stämmer att krisen i Grekland är mycket allvarlig, men alla vet att den tyvärr kan spridas. Jag vill fråga detta: Förutom kommissionens forum, bör ni inte inleda en mer konkret diskussion med Europeiska centralbanken? Jag tror att den också är ett viktigt organ, som borde vara mer aktivt här, när det gäller situationen i Grekland.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Jag anser att varje organ har sitt eget verksamhetsområde. Detta är en av de viktigaste egenskaperna hos strukturen i den europeiska ekonomiska och monetära unionen, och dessutom det som ger den trovärdighet.

Det stämmer att rådet kommer att diskutera fallet Grekland, logiskt nog eftersom det är en av unionens medlemsstater, och naturligtvis blir vi alla påverkade av det som händer i ett annat EU-land. Vi påverkas av vad som händer i länder utanför EU, för att inte tala om på en plats där det finns en gemensam marknad och en gemensam valuta för 16 länder.

Det är logiskt att det diskuteras inom de gränser som fastställs i fördraget och dessutom att det görs på grundval av den budgetmässiga och ekonomiska strategi som anses vara lämplig under rådande omständigheter, och som i detta fall rekommenderas Grekland och utan tvekan kommer att vara till nytta för landet.

Europeiska centralbanken har sina egna uppgifter enligt fördraget, skyldigheter när det gäller finansiell stabilitet och prisstabilitet, och en oberoende ställning. Europeiska centralbankens oberoende är en grundläggande princip för EU, som ger stor trovärdighet åt vårt ekonomiska och finansiella system samt vår gemensamma valuta, euron. Detta krav på oberoende bör respekteras, eftersom det utgör en grundläggande del av den ekonomiska och monetära union som vi antog för flera år sedan i EU.

Talmannen. – Herr minister! Tack så mycket för ert deltagande i denna första frågestund med ert ordförandeskap.

Frågor som inte har besvarats på grund av tidsbrist kommer att få skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.15 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

13. Utskottens sammansättning: se protokollet

14. Demokratiseringen i Turkiet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om demokratiseringen i Turkiet.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Mina damer och herrar! Jag har nöjet att tala inför parlamentet om en fråga av yttersta vikt för EU, nämligen frågan om förbindelserna med Turkiet och, mer specifikt, demokratiseringen i Turkiet, som tycks vara det viktigaste målet med debatten, en fråga som inte bara har indirekt anknytning till unionen, utan också direkt eftersom Turkiet är ett kandidatland.

Det har status som ett kandidatland som har förhandlat i flera år om anslutning till EU, och som bekant kräver vi som en del av Köpenhamnskriterierna att ett land som vill ansluta sig till unionen har stabila politiska institutioner och kan garantera demokrati, rättssäkerhet samt respekt för mänskliga rättigheter och minoriteter.

Därför måste Turkiet uppfylla dessa krav. Det finns flera kapitel öppna för eventuell förhandling. Vissa är öppna, andra är ännu inte öppna, andra förhandlingar har kört fast, och det är uppenbart att Turkiet är av stor strategisk betydelse för unionen. Dels eftersom det är ett land som har ett europeiskt perspektiv, och dels eftersom det är ett stort land med en växande strategisk betydelse från energiförsörjningssynpunkt, dessutom är det ett land med obestridlig ekonomisk och naturligtvis politisk relevans. Turkiet är för övrigt en del av Nato och är således för vissa av EU-länderna också en bundsförvant inom denna militärallians.

Det måste sägas att Turkiet har upplevt positiva förändringar. Det europeiska perspektivet har gett Turkiet särskild anledning att följa en väg, i positiv bemärkelse, i riktning mot demokratiseringsförändringar och demokratisk konsolidering. Den nuvarande turkiska regeringen har även inlett vad den kallar det demokratiska initiativet som ett svar på behovet av en rad institutionella förändringar i det turkiska politiska systemet på väg mot landets demokratisering. I förhållande till EU har landets intresse även visats inom regeringen, genom utnämningen av minister Bağış, som jag har talat med många gånger, med särskilt ansvar för förhandlingarna med EU.

Därför kan vi se hur Turkiet å ena sidan har inlett reformer, utan tvekan stimulerade av det europeiska perspektivet, men å andra sidan kvarstår ännu en del tydliga brister inom det specifika område som denna debatt inriktas på, nämligen området demokrati och respekt för grundläggande friheter.

Vi anser fortfarande att Turkiet inte har gjort tillräckligt när det gäller skyddsnivåer och garantier för vissa friheter, såsom yttrandefrihet, tryckfrihet, religionsfrihet, eller fackföreningars rättigheter, minoriteters rättigheter, kvinnors och barns rättigheter, kampen mot diskriminering samt jämställdhet mellan kvinnor och män. Detta har lett oss till att föreslå Turkiet, som en del av denna process, en rad konstitutionella reformer, utan vilka det skulle vara svårt att gå vidare på något av dessa områden.

Därför vill EU, såsom fastställts inom ramen för förhandlingarna med Turkiet, gå framåt i den riktningen, och EU kommer dessutom att vägleda Turkiet vid behov och om EU anser att en viss typ av åtgärd inte går i rätt riktning eller skulle kunna försvåra framstegen.

Detta skedde faktiskt i samband med det beslut som fattades den 11 december av Turkiets konstitutionella domstol att upplösa DTP (Demokratik Toplum Partisi) och att förhindra ett antal av dess demokratiskt valda företrädare från att bedriva politisk verksamhet. Rådets ordförandeskap uttryckte sin oro över detta beslut som domstolen då fattade, och EU har också med tydlig röst påpekat sin oro över beslutet. EU har också uppmuntrat de reformer som krävs av den turkiska lagstiftningen för att anpassa bestämmelserna om politiska partier till vissa rekommendationer som finns i Europarådets Venedigkommission och relevanta bestämmelser i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som för övrigt har undertecknats och ratificerats av den turkiska staten och överlämnats till behörig domstol, i detta fall domstolen i Strasbourg.

Med detta vill jag avsluta min framställning, fru talman. Rådets ordförandeskap kommer även i fortsättningen att fästa stor betydelse vid denna fråga. Varje aspekt av den reformprocess som pågår i Turkiet kommer att följas noga och under alla omständigheter ske inom en ram som vi anser vara positiv, en ram för förhandling och associering med siktet inställt på ett medlemskap. Vi anser att detta är en strategisk ram som vi måste fortsätta med, och det nuvarande spanska ordförandeskapets avsikt är att nya vägar för förhandlingarna bör fortsätta att öppnas och därför, vilket skedde förra året med Turkiet, skulle vi kunna gå in på djupet i dessa förhandlingar.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman, jag välkomnar denna mycket viktiga debatt om Turkiets demokratisering. Jag vill påminna oss alla om att Turkiets anslutningsprocess fortfarande är av strategisk betydelse för EU.

De demokratiska reformerna och den demokratiska omvandlingen av Turkiet ökar stabiliteten och säkerheten i landet och i EU:s och Turkiets vidare grannskap. Framsteg i Turkiet inspirerar reformivrare och fungerar som en katalysator för demokrati och mänskliga rättigheter i hela regionen.

Naturligtvis är utvecklingen inte alltid okomplicerad och enbart av positiv natur. Vi ser också en utveckling som ger anledning till oro, och när detta är fallet tar vi upp dessa frågor på ett mycket seriöst sätt med de turkiska myndigheterna, och vi använder de instrument vi har, tack vare de villkor som är kopplade till en eventuell EU-anslutning.

När ett samhälle som Turkiet genomgår grundläggande politiska förändringar är det sällan så att det alltid finns full klarhet eller en tydlig riktning mitt i skeendet.

Turkiets demokratiska öppning i förhållande till den kurdiska befolkningen är ett exempel på en sådan utveckling. Sommaren 2009 inledde den turkiska regeringen denna demokratiska öppning för att öka demokratin och höja levnadsstandarden för alla medborgare i Turkiet. I detta viktiga initiativ tar man upp den kurdiska frågan genom dialog och inom ramen för Turkiets demokratiska institutioner. Ett antal historiska reformer har genomförts hittills. En del av dessa var nästan omöjliga för bara några år sedan: tänk på de TV-program på kurdiska, som nu sänds av privata och offentliga TV-bolag. De utgör ett talande exempel på denna positiva förändring och omvandling.

Men den senaste tidens bakslag i den demokratiska öppningen utgör verkligen skäl till allvarlig oro. Vi beklagar den turkiska författningsdomstolens beslut i december att upplösa Demokratiska samhällspartiet (DTP). Efter upplösningen av DTP greps flera partimedlemmar – inklusive valda borgmästare – i samband med en antiterrorutredning. Samtidigt fortsätter PKK:s terroristattacker i oförändrad omfattning i den sydöstra delen av landet och sätter turkiska soldaters liv på spel. Det spända politiska klimatet har också fått näring av firandet i samband med återvändandet av PKK-medlemmar och sympatisörer från norra Irak. Nationalistiska kretsar i Turkiet har tagit tillfället i akt att kritisera regeringen för dess politik och demokratiska öppning.

Efter denna motreaktion mot den demokratiska öppningen välkomnar jag förra veckans tillkännagivande av den turkiska regeringen att den skulle fortsätta med den demokratiska öppningen. Den demokratiska omvandlingen av Turkiet är ett kraftfullt vittnesbörd om att kraven i samband med EU-anslutningen fortfarande utgör ett mjukt maktmedel när de används rättvist och bestämt och med kraft och konsekvens.

Det är ingen enkel process utan en process där resan är minst lika viktig som målet. Låt oss hålla den vid liv och få den att fungera så att EU och Turkiet gemensamt kan dra nytta av den.

Ria Oomen-Ruijten, för PPE-gruppen. – (NL) Fru talman, kommissionsledamot Rehn! Jag inser att den här debatten om Turkiet, om utvidgningen, kan vara den sista gången jag talar till er. Hur som helst vill jag tacka er för att ni alltid har varit öppen för att lämna information i era diskussioner med oss, med mig. Jag tackar er varmt för detta.

Herr rådsordförande, herr López Garrido, mina damer och herrar! Dagens debatt handlar inte om att öppna kapitel. Den handlar om demokratisering – vissa särskilda aspekter av demokratisering – eftersom framstegsrapporten om Turkiet och parlamentets vision står på dagordningen för nästa sammanträdesperiod i Strasbourg. Jag håller med kommissionsledamot Rehn om att det är oerhört viktigt att Turkiet går mot demokrati. Jag vill hjärtligt gratulera Turkiet till alla insatser som landet redan har gjort på detta område, även med den kurdiska frågan. När allt kommer omkring, vem skulle ha trott för tio år sedan, eller till och med fem år sedan, att det nu skulle finnas tv-program på kurdiska?

När Turkiet i mitten av 2009 inledde det som landet kallade initiativet för demokratisk öppning, gav detta upphov till en debatt utan motstycke – inte bara här i parlamentet, utan även en helt ny debatt i medierna. Då hoppades jag att debatten äntligen skulle leda till mycket konkreta, fast förankrade rättigheter för alla turkiska medborgare. I oktober gratulerade jag alla mina turkiska kolleger till att de vågade ta den debatten trots allmänhetens motstånd. Jag har uppmanat dem att följa upp debatten med mycket konkreta åtgärder för att bygga vidare på detta öppnande. Efter all den positiva energi som har lagts ned på detta har Turkiets mörka sida emellertid visat sig igen, eftersom den turkiska författningsdomstolens utslag har utlöst förnyade terroristattacker. Det skedde en våg av gripanden av medlemmar i Demokratiska samhällspartiet (DTP), och hotet om gripande hänger fortfarande över ledamöter av det turkiska parlamentet. Detta hotar även att sätta stopp för detta öppnande, och jag har en obehaglig känsla gällande detta. Jag beklagar författningsdomstolens beslut, men förstår ändå att domstolen vill att rekommendationerna från Europarådets Venedigkommission ska genomföras. Europaparlamentet har alltid fördömt våld och terrorism och har förordat politiska lösningar. Det är trots allt endast en dialog inom det turkiska samhället och rättsligt garanterade hållbara rättigheter som kan skapa fred, säkerhet och välstånd för de turkiska medborgarna, och detta kommer även att vara till stor fördel för oss.

Richard Howitt, för S&D-gruppen. – (EN) Fru talman! Förra årets besked om ett demokratiskt öppnande ingav förhoppningar om ett verkligt genombrott i insatserna för att garantera att kurdernas språkliga, kulturella och mänskliga rättigheter respekteras i Turkiet och ett slut på de många åren av terrorism och våld.

Ändå ansluter sig parlamentet till rådet och kommissionen i kväll för att uttrycka vår djupa oro för det som har skett, eftersom det som har avslutats i och med författningsdomstolens beslut i december i stället är det politiska parti som har majoriteten av rösterna i de delar av landet som har en kurdisk majoritet, och som är vad landets människorättsorganisation kallar den naturliga förhandlingsparten för det kurdiska folket.

För två år sedan deltog jag personligen, som observatör, i partiets kongress tillsammans med cirka 20 000 personer, och såg och hörde själv att partiet är legitimt i sina egna anhängares ögon.

Jag vet att den turkiske premiärministern motsatte sig upplösningen av politiska partier i sitt uttalande efter beslutet, och i dag rapporterar den turkiska pressen att regeringspartiet har meddelat att det har för avsikt att förhindra ytterligare obefogade upplösningar av partier genom att bringa författningen i samklang med artikel 11 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Dessa löften måste infrias.

Det är dock svårt för oss att få Turkiets uppmaning till gerillorna att komma ned från bergen att rimma med det faktum att andra medlemmar i samma samhälle som har valt den demokratiska vägen sedan visas upp där de står på rad med handbojor och skickas i fängelse. Mellan 700 och 1 000 av partimedlemmarna rapporteras ha fängslats, många bara för att de har talat sitt eget språk offentligt.

Här i Europaparlamentet bör vi särskilt beklaga fängslandet av nio av partiets valda borgmästare och förbudet mot två av deras parlamentsledamöter.

I vårt parlament, precis som i deras, är skälet till att vi har parlamentarisk immunitet att vi, som folkets företrädare, ska kunna tala fritt, utan fruktan. Den fruktan som de av oss som vill se Turkiet ansluta sig till EU måste bekämpa är den missriktade fruktan bland en del av majoritetsbefolkningen för att det som vi kan kalla minoritetsrättigheter i ett mångkulturellt land är ett hot mot statens enhet. I ett modernt Europa är det helt enkelt inte på det viset.

Slutligen har då ett parti vars turkiska namn översatts till Demokratiska samhällspartiet (DTP) försvunnit, men partiets mål, dvs. ett demokratiskt samhälle i ett modernt Turkiet, får inte gå förlorat.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (NL) Fru talman! Först och främst instämmer jag i Ria Oomen-Ruijters varma tack till kommissionsledamot Olli Rehn för alla hans insatser under de senaste åren. Jag välkomnar även den nya entusiasm som det spanska ordförandeskapet har tillfört förhandlingarna med Turkiet.

Mina damer och herrar, även jag beklagar den turkiska författningsdomstolens utslag. Detta är helt klart ett steg tillbaka, men låt oss hoppas att det bara är ett enda steg bakåt och att det i stället kommer att följas av flera steg framåt, eftersom vi ändå måste erkänna att den sittande turkiska regeringen har gjort tydliga insatser för att få i gång demokratiseringen och även ge kurderna deras rättmätiga plats i samhället och det politiska systemet. Jag vill dock påminna om att vi, om vi vill stödja denna process av demokratisering, utveckling och reform i Turkiet, måste göra ett entydigt åtagande för Turkiets fullständiga medlemskap. Jag anser att vi även måste stimulera det turkiska folket – inte bara den turkiska politiska klassen – och att vi inte får vackla, diskutera övergångslösningar eller flytta målstolparna under spelet. Vårt åtagande måste vara entydigt. Detsamma gäller alla turkiska politiska partier, och jag vill därför uppmana dem att gräva ned stridsyxan i detta avseende och göra samlade insatser mot en reform.

Vid ett besök nyligen i Turkiet som ledamot av den gemensamma parlamentariskommittén EU–Turkiet, såg jag enorma framsteg inom det civila samhället. Turkiet är trots allt mer än bara politiker och förhandlare, det är även folket. Jag ser att det turkiska folket absolut antar utmaningen och arbetar hårt för att reformera sitt samhälle. Vi måste ge detta vårt helhjärtade stöd. Därför efterlyser jag ett stärkande av den pelare som överenskomts då: inte bara förhandlingar, utan även investeringar så att vi lär känna varandra. Detta var uttryckligen den andra handlingslinjen. Jag hoppas att även Europaparlamentet kommer att göra ett entydigt åtagande om stöd för anslutningsprocessen.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman, kommissionsledamot Rehn! Tack för att ni stannar kvar här hos oss i denna sena timme för att diskutera demokratiseringen i Turkiet, ett område som ni har arbetat mycket med, vilket jag tackar er för.

När regeringen meddelade att den skulle inleda detta demokratiska initiativ, denna demokratiska öppning, var det många av oss som insåg hur oerhört djärvt detta steg var, och samtidigt förstod vi att denna enorma ambition innebar att landet hade en lång väg framför sig, en väg som förmodligen skulle vara full av fallgropar. Mycket riktigt, fallgroparna uppstod snabbt.

Den första handlingen var, som ni sa, upplösningen av Demokratiska samhällspartiet (DTP). Förutom detta konstaterar jag även att förbudet mot att delta i politisk verksamhet, vilket påverkar flera valda ledamöter av detta parti, leder till att de personer som var starkast engagerade i den demokratiska och politiska dialogen för att lösa den kurdiska frågan försvinner. Detta gör att det finns ett stort frågetecken kring beslutet.

Därefter följde även denna våg av gripanden, som har lett till att de politiska ledarna och därmed även talesmännen i den kurdiska frågan har undanröjts. Ändå är den kurdiska frågan central för demokratiseringsprocessen i Turkiet! Först och främst för att den är en systematisk fråga eftersom den står för så många år av lidande, våld, konflikter och krig, tragiska sår som fortfarande är synliga i dag, och dessa sår är även ekonomiska, sociala, kulturella och politiska.

Den kurdiska frågan sätter även enorm press på demokratiseringsfrågan. Den pressar uttrycksfriheten, pressfriheten, de medborgerliga rättigheterna och kampen mot tortyr. Och när jag ser i dag hur lagstiftningen mot terrorism utnyttjas som en täckmantel för politiska repressalier måste jag säga att vi nu verkligen måste

stödja regeringen och hoppas på att den inte tar till ett ytterligare extremt ambitiöst initiativ för att ta sig ur denna situation, eftersom vi är väl medvetna om att inte alla etablerade grupper i Turkiet är intresserade av en demokratisk lösning på den kurdiska frågan. Vi är alla medvetna om detta, vilket vi har varit redan från början.

Turkiet behöver därför vårt stöd nu, vårt osvikliga stöd i denna demokratiseringsprocess. Min kollega Sophia in 't Veld har helt rätt när hon säger att detta orubbliga stöd måste innebära ett förnyat löfte om medlemskap när demokratiseringsprocessen har slutförts. Det är absolut nödvändigt att säga detta.

Därefter måste regeringen skapa reformer, vilket oundvikligen måste leda till ett nytt förslag till författning. De mest omedelbara reformerna handlar naturligtvis om lagstiftningen om politiska partier. Detta kommer även att omfatta reformer av valsystemet – vilket är en ytterst brådskande fråga – och rättsystemets oberoende. Dessa grundläggande pelare för en demokratisk stat i Turkiet måste nu modigt och beslutsamt främjas av den turkiska regeringen.

Den turkiska regeringen måste dessutom genomföra initiativ för att främja samförstånd och försoning, eftersom en polarisering av samhället och de politiska krafterna i Turkiet skulle ha en katastrofal inverkan på det sökande efter samförstånd som krävs för antagandet av en ny författning, vilket är vad vi alla hoppas på.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Turkiets politiska system är nu tillräckligt moget för att anses vara en pluralistisk demokrati. Den politiska debatten är väl underbyggd och väljarna har verklig valfrihet. Dessutom är Turkiet medlem i Europarådet, vilket naturligtvis innebär att den turkiska regeringen har förbundit sig att följa gemensamma normer för demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen.

En stabil och varaktig demokrati är självklart ett förhandsvillkor för ett eventuellt EU-medlemskap. Men för närvarande finns det två problemområden.

För det första gäller det Turkiets historia av militära ingripanden i den politiska processen. Militären är utan tvivel en viktig garant för sekularism och stabilitet, men alla försök att undergräva en vald regering skulle kullkasta Turkiets EU-ambitioner för gott.

Det andra problemområdet är Rättvis- och utvecklingspartiets (AKP) dominans i det politiska landskapet, vilket får vissa observatörer att frukta en gradvis utveckling till en faktisk enpartistat. Om detta sker på ett demokratiskt sätt kan vi inte opponera oss, även om vissa har uttryckt oro över den relativt höga spärren för parlamentarisk representation på 10 procent i Turkiet, vilket naturligtvis tränger ut de mindre partierna från den parlamentariska processen.

En del anser emellertid att de svagt islamistiska tendenserna inom AKP ger upphov till oro, och partiets popularitet tenderar att visa på ett grundläggande paradigmskifte i det turkiska samhällets karaktär. Hittills har den sekulära kemalistiska traditionen varit mycket vägledande för Turkiets euroatlantiska sympatier, men landets gradvisa nedgång till följd av demografiska förändringar kan tyda på att de som tror på kraften i Atatürks vision snarare har tagit den alltför given. För det turkiska samhällets bästa måste demokratin vara pluralistisk, sekulär och bygga på en bred grundval av respekt för de mänskliga rättigheterna, även den kurdiska minoritetens mänskliga rättigheter.

Ett ytterligare orosmoment är naturligtvis Turkiets medlemskap i Organisationen för islamiska konferensen (OIC), där de gemensamma västliga värden som vi alla delar i Europeiska unionen inte är självklara, eftersom OIC citerar sharialagen som grunden för de mänskliga rättigheterna i den islamiska världen. Enligt min åsikt kommer detta att ge upphov till vissa allvarliga intressekonflikter om Turkiet en dag ansluter sig till EU.

Takis Hadjigeorgiou, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Fru talman! Som cypriotisk ledamot av Europaparlamentet känner jag mig alltid tvungen att uttrycka vårt stöd för Turkiets anslutning, naturligtvis under förutsättning att de fastställda nödvändiga villkoren är uppfyllda och att landet gör ett åtagande för en omfattande demokratisering.

Hur kan vi bidra till Turkiets demokratisering? Det är en viktig fråga. Jag hävdar att detta kan åstadkommas genom att vi talar om sanningen för Turkiet. Ja, Turkiet gör framsteg. Många av framstegen är anmärkningsvärda. Så mycket bör vi tala om för dem.

Turkiet har förvandlats till en kyrkogård för politiska partier. Tretton partier har begravts till följd av högsta domstolens domar. Nyligen förbjöds DTP, och 200 partimedlemmar, nio borgmästare, sex tidigare borgmästare och två tidigare partiledare sitter i fängelse. Råder det en tendens mot demokratisering i en

sådan stat bara för att det finns tv på kurdiska? Vi är grannar till Turkiet och vi uppmanar er att lära er av våra erfarenheter som grannar, inte av våra svaga punkter. Turkiet kommer att demokratiseras om vi använder ett tydligt och strikt språk när vi talar med landets företrädare.

Nikolaos Salavrakos, för EFD-gruppen. – (EL) Herr minister! Jag välkomnar de återhållsamma och – om jag får säga så – kloka analyserna från både Diego López Garrido och kommissionsledamot Olli Rehn, som jag gratulerar och önskar all framgång i hans nya ämbete.

Det råder inget tvivel om att Turkiet är ett stort muslimskt land av enorm strategisk betydelse. Jag vill inte upprepa andra ledamöters åsikter, som jag för övrigt instämmer i. Analysen av informationen om Turkiet ger mig emellertid intrycket att det finns ett antal maktcentrum som inte kan agera gemensamt och därför står i strid mot varandra. Medan Recep Tayyip Erdoğans regering försöker framställa sig som återhållsam, agerar landets militär aggressivt mot både Grekland genom att ständigt kränka det grekiska luftrummet, och mot Frontex, genom att ständigt trakassera dem.

Samtidigt, vilket vi har kunnat konstatera nyligen, har landets rättsväsende visat en tydlig och upprepad tendens att vilja avskaffa regeringen enligt samma linjer som händelserna för två–tre år sedan med Necmettin Erbakan.

Slutligen tycks den turkiska regeringen för tillfället vara oförmögen att garantera folkets överhöghet, vilket kännetecknar en demokrati, och den verkar planera en ny typ av ottomanskt samvälde, vilket framgår av de åsikter som uttryckts av Ahmet Davutoglu och som Recep Tayyip Erdoğan nyligen upprepade vid sitt besök i Libanon.

Jag tycker även att den turkiska regeringens utspel är underliga när det gäller närmandena till Iran och landets kärnprogram, vilket strider mot världssamfundets åsikter, särskilt EU:s och USA:s.

I strid mot färdplanen från Ankara och internationella avtal tillåter, och kanske uppmuntrar, Turkiet dessutom olagliga invandrare att röra sig genom landets territorium för att ta sig in i EU-länderna. Turkiet fullgör inte heller sin skyldighet att garantera cypriotiska fartygs och flygplans rätt till dockning och landning.

Samtidigt har patriarken Bartholomaios, den ortodoxa kyrkans överhuvud och den obestridda andliga ledaren för hundratals miljoner ortodoxa kristna, personligen gett sig in i striden och har uppriktigt och tydligt förklarat hur situationen för patriarkatet ser ut. Patriarken klagar även över kränkningar av den religiösa friheten och minoriteternas rättigheter. Jag anser därför att Turkiet har en lång väg kvar att gå till EU-anslutning.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! I linje med kommentarerna från några av mina ledamotskolleger anser jag att demokratiseringsprocessen i Turkiet är en mycket viktig resa som kommer att göra det möjligt för landet att närma sig Europeiska unionen. Vår samexistens måste grundas på oförfärliga principer och värden, och erkännandet av dessa är en nödvändig förutsättning för alla staters anslutning.

Detta gäller även Turkiet, som måste genomföra de nödvändiga reformerna för att garantera demokrati, rättsstatsprincipen och skydd av de mänskliga rättigheterna och minoriteters rättigheter. Särskilt kulturell, religiös och politisk pluralism är grunden för ett demokratiskt samhälle, men att erkänna dem är en svår process med djupa kopplingar till historiska, etniska och religiösa hänsynstaganden. Händelserna i samband med den turkiska författningsdomstolens förbud mot Demokratiska samhällspartiet (DTP), ett parti som står nära den kurdiska minoriteten, är ett exempel på detta. Att förbjuda partier och avsätta valda företrädare från sina ämbeten är naturligtvis alltid mycket allvarliga händelser eftersom de utgör en kränkning av de enskilda friheterna och de demokratiska principerna.

Hela demokratiseringsprocessen i Turkiet är helt klart beroende av lösningen på den kurdiska frågan. EU måste ingå ett starkt politiskt åtagande gentemot de politiska myndigheterna i de berörda länderna och måste vidta gemensamma åtgärder tillsammans med FN. Det kan inte finnas demokrati utan pluralism, vilket Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg har upprepat vid många tillfällen.

Jag hoppas därför att den turkiska politiska systemet snabbt kommer att utvecklas i linje med dessa principer. Om Turkiet lyckas med detta kan landets inträde i EU endast utgöra en stor möjlighet för oss.

Raimon Obiols (S&D). – (ES) Jag anser att det är berättigat att säga att medlemskapsförhandlingarna med Turkiet, som inleddes på grundval av rådets enhälliga samtycke, på det stora hela är positiva. Förhandlingarna har bidragit till demokratiserings- och moderniseringsprocessen i Turkiet. Det står emellertid lika klart att

det finns många problem, det görs framsteg och bakslag i processen, ibland kommer det dåliga nyheter – förbudet nyligen mot det kurdiska partiet DTP är ett exempel på det – och att vi har en lång och mycket komplex väg framför oss.

Här i Europaparlamentet är vi vana att tala om för andra vad de bör göra. Jag tycker att det vore en god idé om vi även, med tanke på de framtida förhandlingarna med Turkiet, tydligt förklarar vår majoritetsinställning. Jag anser att den avspeglas väl i resolutionsförslaget av Ria Oomen-Ruijten, som antogs med stor majoritet. I resolutionen motsätter sig parlamentet inrättande av kriterier med två vikter och två måttstockar i förhandlingsprocessen. Där sägs att vi måste vara fasta och tydliga i våra åsikter och inte sända motsägelsefulla budskap som skulle kunna leda till en ond cirkel där EU:s motvilja, dubbeltydighet och motsägelser skulle kunna ge näring åt reaktionära eller motståndare till Turkiets EU-medlemskap, nationalistiska grupper eller liknande, som är emot integration i Europa.

I denna bemärkelse välkomnar jag både rådets och kommissionens ingripanden. Vi lär oss allteftersom. Vi vet inte vad resultatet kommer att bli, men vi måste alltid vara trogna vårt ord: *pacta sunt servanda* – avtal ska hållas.

Vi förhandlar om Turkiets EU-medlemskap och vi måste vara tydliga och exakta och naturligtvis även försiktiga i den viljan.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Fru talman! Många av de reformer som vi ständigt uppmanar Turkiet att genomföra återspeglas i de upprepade upplösningarna av kurdiska politiska partier, vilket upplösningen av DTP förra månaden bara är det senaste exemplet på.

De ytterligare misslyckandena med att reformera författningen, lagen om politiska partier och rättsväsendet samt militärens fortsatta deltagande i politiken, är alla faktorer som spelar in i de upprepade sabotagen mot den kurdiska demokratiska politiska representationen. Dessa partiupplösningar raserar även den demokratiska öppning som inleddes förra året av Erdoğan-regeringen, och som med all rätt välkomnades varmt. Det enda sättet att nå en varaktig lösning på den kurdiska frågan i Turkiet är genom en politisk lösning, och det bästa sättet att göra detta är att bekämpa terroristorganisationen PKK.

Kommissionsledamot Olli Rehn talade om flera borgmästare och DTP-politiker som har gripits, men min information är att cirka 1 200 aktivister har fängslats, däribland medlemmar i Freds- och demokratipartiet (BDP), som är en efterträdare till DTP. Jag har inte alls klart för mig hur regeringen tänker stärka sin demokratiska öppning i det här sammanhanget. Vem är det som beslutar om dessa gripanden? Någon sade – jag tror det var Richard Howitt – att premiärminister Recep Tayyip Erdoğan faktiskt har fördömt upplösningen av DTP, men jag måste erkänna att jag har missat den händelseutvecklingen. Om man är cynisk kan man säga att upplösningen av DTP passar Rättvis- och utvecklingspartiet (AKP) ganska bra, eftersom de tävlar om väljarna i sydöst.

Jag håller med dem, t.ex. Sophia in 't Veld och Hélène Flautre, som har sagt att en bestämd och tillförlitlig försäkran till Turkiet om EU-anslutning om landet uppfyller Köpenhamnskriterierna är den bästa drivkraften vi har för demokratisering i Turkiet – även om de är skyldiga sig själva det också. Turkiet är ett viktigt land som har många viktiga tillgångar. Det behöver och förtjänar demokrati.

Avslutningsvis vill även jag tacka kommissionsledamot Olli Rehn för allt han har gjort för utvidgningen under de senaste fem åren, inte bara när det gäller Turkiet, utan även – vilket ligger mig varmt om hjärtat – för västra Balkan. Jag ser fram emot att snart få välkomna honom i hans nya tjänst.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Jag håller med dem som har sagt att den demokratiska öppningen har möjliggjort framsteg som vi inte har sett på flera år och som har gett upphov till utveckling på områden där vi för några år sedan trodde att det var omöjligt.

Jag håller även med dem som har påpekat att det är mycket viktigt att den demokratiska öppningen och reformerna fortsätter och förstärks. Jag vill dock tillägga att vi måste se på hur reformerna faktiskt genomförs – inte bara på pappret i lagar, utan hur de genomförs i praktiken.

Eftersom vi alla uppenbarligen är överens om att det är mycket bra att det genomförs reformer måste vi även ge dem vårt stöd. Det kommer inte att fungera om vi endast kräver reformer, bara för att sedan säga att Turkiet inte har någon möjlighet till en rättvis anslutningsprocess. Om vi vill ha reformer måste vi visa att genomförandet av dessa faktiskt kommer att leda till något, till en rättvis anslutningsprocess, och att syftet med processen verkligen är just anslutning.

I detta avseende är det ytterst beklagligt att José Luis Rodríguez Zapatero, precis när han tog över ordförandeskapet, avsevärt vattnade ur sitt tidigare åtagande för en rättvis anslutningsprocess.

Eftersom vi, som EU, har gjort detta åtagande anser jag att vi måste uppfylla det. Vi måste vara tillförlitliga i vår yttre politik. Därför vill jag gärna att ordförandeskapets företrädare klargör här och nu att ni, om José Luis Rodríguez Zapatero fortfarande står fast vid sitt åtagande, även kommer att försöka genomföra detta i rådet, med andra länder som är ganska skeptiskt inställda.

Jan Zahradil (ECR). – (CS) Jag stöder Turkiets fullständiga medlemskap, inte som en ersättning eller som ett slags privilegierad partner, och jag vill rikta lite kritik mot våra egna led. EU har lovat Turkiet fullständigt medlemskap, men samtidigt kan vi inte garantera att landet verkligen kommer att uppnå fullständigt medlemskap om det uppfyller alla de villkor som vi har ställt upp.

Europaparlamentets ståndpunkt i den här frågan är tydlig. Parlamentet har uttryckt sitt entydiga godkännande. Kommissionens ståndpunkt är också tydlig, och i det sammanhanget kan jag inte göra annat än att helhjärtat instämma i berömmet till kommissionsledamot Olli Rehn för hans objektivitet och för det fantastiska arbete som han har utfört med den här frågan under de senaste fem åren. Europeiska rådets ståndpunkt är däremot inte så tydlig, eftersom vissa medlemsstaters regeringar fortfarande helt enkelt vägrar att klargöra att Turkiet kan bli fullständig EU-medlem bara landet uppfyller alla de krav som vi har ställt. I det fallet skulle vi helt enkelt syssla med dubbelspel och vara opålitliga, och vi kan knappast begära något av ett land som vi inte kan garantera att vi kommer att uppnå på vår egen hemmaplan.

För det andra är Turkiets demokrati helt enkelt säregen i sig. Vi uppmanar helt riktigt Turkiet att närma sina normer till EU-normerna, vi vill t.ex. att militärens roll ska vara begränsad, men vi måste också inse vad detta kommer att innebära och hur det kommer att påverka det turkiska samhällets struktur och hela karaktären hos den turkiska demokratin. Jag är rädd för att vår mekaniska utvärdering av demokratiseringskriterierna i slutändan kan göra mer skada än nytta, och jag tycker att vi ska vara mer lyhörda, mer mottagliga och ha mer empati för Turkiet i den här frågan.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Kommissionsledamot Rehn! I mina hörlurar tolkades det ni sade som att resan är lika viktig som slutmålet. Jag måste säga att jag absolut inte håller med om det. Vi kan bara stödja den etapp av resan som leder mot ett demokratiskt Turkiet. Vi måste i själva verket säga vår mening om alla etapper av resan som leder i fel riktning. Orden måste också följas av handling. Jag vill veta hur länge kommissionen kommer att godta att en del av EU:s anslutningsstöd till Turkiet används för att belöna regeringspartiets politiska allierade, medan etniska och religiösa minoriteter diskrimineras, vilket färsk forskning har visat. EU måste helt enkelt göra något åt detta!

Jag befann mig vid DTP:s högkvarter den 29 december när polisen kom för att gripa Ahmet Türk – men var fanns kommissionen och rådet? Kommer kommissionen och rådet att förbinda sig att delta i de rättsliga förhandlingarna och försvara de mänskliga rättigheterna?

Avslutningsvis har jag en fråga om Diyarbakirs borgmästare, Osman Baydemir, som de turkiska myndigheterna har förhindrat att besöka Europaparlamentet. Kommer en protest att inges till Turkiet i detta ärende?

Gerard Batten (EFD). – (EN) Fru talman! Turkiet går till val, men är inte en demokrati enligt den vedertagna västliga bemärkelsen. Politiska partier kan förbjudas, det förekommer korruption i rättssystemet, det förekommer kränkningar av de mänskliga rättigheterna, och yttrande- och föreningsfriheten existerar inte på samma sätt som i länder som Storbritannien eller i de flesta andra europeiska stater.

Den fåtaliga kristna minoriteten fortsätter att förföljas, vilket – tråkigt nog – förekommer allt oftare i de flesta islamiska länder.

Kemal Atatürks reformer på 1920-talet var välkomna, eftersom syftet med dem var att gå ifrån det ottomanska rikets forntida seder och de värsta av de islamiska sederna under medeltidens mörkaste århundraden och föra in Turkiet i 1900-talet.

Även dessa bedrifter hotas nu när den världsomspännande ideologiska islamiska fundamentaliströrelsen blir allt starkare, eftersom den finansieras av länder som Saudiarabien – tack vare oljeinkomster från väst – med lämpligt bistånd från den västliga civilisationens loja kapitulation.

Denna debatt är naturligtvis bara ännu ett litet steg på vägen mot att låta Turkiet ansluta sig till Europeiska unionen. Turkiets inträde i EU stöds entusiastiskt av det brittiska konservativa partiet, Labourpartiet och de

liberaldemokratiska partierna. De ser fram emot de hundratusentals, eller kanske till och med miljoner, turkiska invandrare som kommer till Storbritannien om Turkiet ansluter sig till EU.

Och tänk er bara om Turkiet går med i EU och använder så gemensamma rättsliga förfaranden som den europeiska arresteringsordern. De brittiska väljarna behöver bara föreställa sig gratisresor till det turkiska "Midnight Express" tack vare liberaldemokraterna, Labourpartiet och de konservativa, och rösta enligt detta.

Tyvärr vill Turkiet ansluta sig till EU i förhoppning om att fickorna ska fyllas av många EU-medborgares skattepengar i form av stöd, och de ser möjligheten att bli av med miljontals av sin fattiga och arbetslösa överskottsbefolkning genom att exportera dessa människor till västländer som Storbritannien, där de antingen kommer att arbeta för låga löner eller gå på socialhjälp.

Det är knappast en positiv vision för ett stolt land. Jag önskar turkarna väl och hoppas att de uppnår verklig demokrati i tid, men jag hoppas även att de kommer att följa rådet från UK Independence Party att inte ansluta sig till EU, utan att bevara sin frihet och sitt oberoende.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att välkomna kommissionens och rådets uttalande och tacka, gratulera och hylla kommissionsledamot Olli Rehn för hans personliga åtagande när det gäller Turkiets medlemskap i Europeiska unionen.

Förbindelserna mellan EU och Turkiet går långt tillbaka i tiden och är ömsesidigt fördelaktiga. Precis som andra kandidatländer måste naturligtvis även Turkiet uppfylla principerna om demokrati, frihet och mänskliga rättigheter och anpassa sitt rättsliga system till gemenskapens regelverk. Jag ansluter mig till de ledamotskolleger som har välkomnat de framsteg som Turkiet har gjort så här långt, samtidigt som jag inser att ett antal hinder kvarstår på Turkiets väg mot anslutning: yttrandefriheten och den kurdiska minoritetens rättigheter, som mina kolleger har talat om, är exempel på detta.

Jag är även oroad över den turkiska författningsdomstolens beslut att upplösa Demokratiska samhällspartiet och förbjuda ett antal av partiets demokratiskt valda företrädare att utöva sitt ämbete, men detta får inte vara ett skäl till att skjuta upp anslutningsförhandlingarna med Turkiet. Utsikterna till EU-medlemskap är en drivkraft för demokratiska reformer. Om vi vacklar i vårt åtagande skulle det innebära att vi sänder en negativ signal till det turkiska folket. Vår osäkerhet har ett pris. Den skulle undergräva den pågående demokratiska processen. EU:s politik får aldrig drivas av fruktan. Vi européer bör stödja reformerna. De kommer att ta tid, de kommer att vara komplexa och det kommer att komma bakslag, men vi får aldrig ge vika i fråga om Köpenhamnskriterierna. Vi får aldrig vackla i vårt åtagande för Turkiets medlemskap. Det måste finnas ett klart ljus i slutet av tunneln.

Därför uppmanar jag Turkiet att fortsätta med de demokratiska reformerna. Jag anser att vi måste förbinda oss att stödja dem på denna väg.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Fru talman! Vi stödde Turkiets utsikter till anslutning, i förhoppning om att detta främst skulle bidra till omfattande demokratiska reformer. Resultaten flera år senare är tyvärr mycket magra. Reformerna har stannat upp och de reformer som har genomförts består praktiskt taget bara av tomma ord. Till och med framstegen med att lösa den kurdiska frågan, som gav upphov till stora förhoppningar, verkar ha stannat av.

För att ansluta sig till unionen måste Turkiet visa att landet verkligen respekterar de mänskliga rättigheterna, minoriteternas rättigheter, de religiösa friheterna, de politiska partiernas frihet och deras demokratiskt valda företrädarens frihet. Europaparlamentet har välkomnat den demokratiska öppning som har ansetts av den turkiska regeringen. Undertryckandet av yttrandefriheten och gripandena av tusentals medborgare och dussintals politiska företrädare är dock oacceptabelt och raserar trovärdigheten hos alla uttalanden om fortsatta reformer.

Dessutom är den viktigaste beståndsdel i en demokrati ett fullständigt åtskillande mellan de politiska och de militära myndigheterna. Vi kan inte ha ett kandidatland där militären, till och med efter så många år, inte är föremål för fullständig politisk kontroll.

Turkiets EU-utsikter är och måste förbli vårt åtagande, på villkor att landet förbinder sig att främja unionens principer och syften i praktiken.

Johannes Cornelis van Baalen (ALDE). – (NL) Fru talman! Turkiet måste behandlas rättvist. Detta innebär att EU även måste rannsaka sig självt. Köpenhamnskriterierna, som alla känner till, är det viktiga i det här sammanhanget. De måste uppfyllas. Anslutningsprocessen är en öppen och förutsättningslös process, vilket

vi även förklarade när vi inledde anslutningsförhandlingarna. Det betyder att Köpenhamnskriterierna är centrala, de kommer att avgöra om Turkiet kan fullfölja anslutningsprocessen. Demokrati är naturligtvis grundläggande. Det innebär i sin tur att EU måste göra sitt yttersta för att stödja demokratiseringen i Turkiet. Därför tycker jag att det är väldigt underligt att föranslutningsprogrammet, programmet för föranslutningsstöd, genomförs dåligt. Revisionsrätten har mycket tydligt förklarat att alltför många prioriteringar har lagts ned, vilket innebär att det inte finns några prioriteringar, och har särskilt pekat på demokratiseringsstödet. Jag vill gärna höra kommissionens åsikt om revisionsrättens kritik och få veta vad kommissionen kommer att göra för att se till att föranslutningsstödet organiseras på ett lämpligt sätt.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru talman! Jag är inte helt säker på varför vi håller den här debatten just nu. Det kanske beror på att det är tre år sedan Hrant Dinks död, och det fortfarande finns allvarliga obesvarade frågor kring detta brott.

Jag träffade Dink efter Orhan Pamuks rättegång. Dinks död var naturligtvis en stor tragedi, och som en vän till Turkiet tvekade jag inte att påpeka vilken skada Turkiets åtgärder för att begränsa yttrandefriheten gör och hur skadlig överkänsligheten mot kritik mot den turkiska staten är. Men det ligger naturligtvis i Turkiets intresse att stärka alla aspekter av landets demokrati.

Jag stöder även tanken på Turkiet som ett sekulärt och enat land, som i över 80 års tid har haft siktet inställt på väst. Jag inser behovet av en stark turkisk militär, men jag inser även Turkiets centrala geostrategiska betydelse. Det är just därför jag anser att vi måste ge Turkiet starkt stöd och inte ständigt leta efter anledningar att kritisera och hacka på landet.

Att förbjuda politiska partier är naturligtvis en allmänt dålig idé, även om det finns undantag till den regeln. Vi vet alla att terroristorganisationer har politiska grenar, och att det är svårt att bedöma om mer skada görs genom att man låter en sådan politisk fasadorganisation finnas kvar eller om man ska upplösa den. PKK har naturligtvis sina politiska fasadorganisationer.

Jag vill bara säga ett par ord om PKK, eftersom de fortsätter med sina terroristaktiviteter. Det står klart att PKK fortsätter, inte bara som en terroristorganisation, utan även med sina kriminella nätverk, som når utanför Turkiets gränser och ut i Europa. PKK är som en maffia, med en struktur som sysslar med brottslig verksamhet, samlar in pengar och fungerar som stöd. PKK är involverat i alla aspekter av den organiserade brottsligheten: skatteflykt, pengaförfalskning och människohandel, och narkotikahandeln är naturligtvis en av organisationens viktigaste finansieringskällor. Jag anser helt enkelt att vi borde koncentrera oss på att göra mer för att komma till rätta med problem som dessa i våra egna länder och hjälpa turkarna i det avseendet, i stället för att ständigt hacka på och kritisera dem.

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Fru talman! Jag vill återigen påpeka att förbudet mot det kurdiska partiet Demokratiska samhällspartiet innebär att sammanlagt 27 kurdiska partier har förbjudits av den turkiska regeringen under de senaste åren. Efter förbudet – vi har just hört om detta – har över tusen personer gripits. Jag anser att man inte längre kan tala om demokrati i ett land där partier förbjuds rutinmässigt. Förbudet mot 27 kurdiska partier är ett rekord som nästan är värt att ta med i Guinness rekordbok.

Det handlar inte bara om minoriteterna i Turkiet – och jag även vill nämna det igen i det här sammanhanget. De anställda vid tobaksbolaget Tekel strejkar för närvarande, och strejken är mycket intensiv och trappas nu upp. Flera tusentals arbetstagare inledde en hungerstrejk i dag för att driva igenom sina rättigheter. De anser att de har blivit allvarligt undertryckta av den turkiska regeringen och de turkiska myndigheterna. Denna aspekt måste beaktas, eftersom skyddet av arbetstagarnas och fackföreningarnas rättigheter är en integrerad del i en demokrati. Fackföreningarna, men även minoriteterna, i Turkiet förväntar sig en klar och entydig ståndpunkt från Europaparlamentet.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Fru talman, kommissionsledamot Rehn! Kommissionsledamoten hade ett mycket utmanande ämbete i den förra kommissionen och er nya roll kan inte heller vara särskilt lätt.

Turkiets demokratiska utveckling har nyligen drabbats av bakslag och den kurdiska frågan är inte den enda oroande faktorn. Barnens och kvinnornas ställning måste förbättras, särskilt i landsbygdområdena. Turkiet har varit långsamt under årens lopp med att skydda religiösa minoriteters rättigheter, t.ex. aleviternas och de kristnas rättigheter.

Patriarkatets ställning har redan nämnts i debatten. Ortodoxa troende har diskriminerats och det finns förmodligen endast cirka 3 000 ortodoxa kristna kvar i Turkiet vid det här laget. Lagen om att ortodoxa präster, biskopar och patriarker måste vara turkiska medborgare är fullständigt obegriplig. En patriark är

överhuvud för en världsomspännande kyrka, så han kan naturligtvis väljas från vilken medlemskyrka som helst. Likaså måste det finnas en garanti för skyddet av kyrkans egendom och egendom som har beslagt tagits olagligt måste återlämnas. Här i parlamentet har en namninsamling gjorts, med en skriftlig ståndpunkt som antagits till förmån för öppnandet av prästseminariet i Halki. Den senaste personen som väjde om att det grekisk-ortodoxa Halki-seminariet skulle öppnas var president Barack Obama.

Om Turkiet skulle skydda den kristna minoritetens mänskliga rättigheter på detta sätt skulle landet vara ett utmärkt föredöme för andra muslimska nationer, och uppmuntra även dem att garantera exakt samma rättigheter för de kristna minoriteterna som kristna länder gör för sina muslimska minoriteter.

Herr kommissionsledamot! Vi frågar oss ofta om Turkiet är redo att ansluta sig till EU. Jag anser att EU uppriktigt bör fråga sig självt om det verkligen är redo att ta emot Turkiet som medlem. Ni sade att resan är lika viktig som slutmålet. Vi måste komma ihåg att Turkiets demokratiska utveckling är viktigare för Turkiets egna medborgare än för EU. Det är därför det är värt att fortsätta den här resan, även om vi inte är överens om slutmålet.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru talman! Den turkiska regeringen har inlett ett demokratiskt initiativ för att demokratisera landet och förbättra kurdernas kulturella rättigheter. Detta var ett modigt steg framåt. Att förbjuda politiska partier är dock ett stort steg bakåt. En demokratisk stat som grundas på rättsstatsprincipen måste alltid tillåta demokratiska diskussioner, och alla medborgare måste kunna göra sina röster hörda. Förbudet mot Demokratiska samhällspartiet (DTP) bidrar inte till framgången för detta demokratiska initiativ. För 18 månader sedan undkom Rättvis- och utvecklingspartiet (AKP) samma öde med nöd och näppe. Jag förväntar mig att Turkiet ändrar sin författning så snart som möjligt i enlighet med de kriterier som utarbetats av Europarådets Venedigkommission, för att avskaffa möjligheten att förbjuda politiska partier. Alla partier måste vara engagerade i detta, eftersom samma öde faktiskt kan drabba dem. Dessutom är det nödvändigt att införa ett partisystem som leder till en bättre representation av det turkiska folket. Detta kan göras genom att drastiskt sänka 10-procentsspärren. Möjligheten att förbjuda partier som ett led i det politiska spelet måste avskaffas. Turkiet måste arbeta med detta, med EU:s stöd, omedelbart och utan dröjsmål. Nu återstår det bara för mig att tacka kommissionsledamot Olli Rehn för hans fantastiska samarbete. Jag önskar honom lycka till i sitt nya ämbete.

Olle Schmidt (ALDE). – Genom utvidgningen har EU kunnat stärka grundläggande värden som demokrati och mänskliga rättigheter på vår kontinent och ge förutsättningar till ett rättssamhälle byggt på oberoende domstolar och rättsvårdande myndigheter med en fungerande marknadsdemokrati, ett stabilt och fredligt Europa.

Denna utveckling måste fortsätta. Därför ska Turkiet välkomnas som EU-medlem. Alltför många i det parlamentet och bland EU:s regeringar försöker smita från löften givna till kandidatlandet Turkiet. Detta är ohederligt och skapar osäkerhet inte bara i Turkiet, utan också hos andra kandidatländer. Men Turkiet kan självfallet inte bli EU-medlem förrän alla kraven är uppfyllda. EU ska ställa hårda krav, men samtidigt stötta landet så att man kan de facto uppnå kraven.

Utvecklingen i Turkiet har visat framsteg som har sagts, men tyvärr är ju inte bilden entydig. Fortfarande finns stora brister. Författningsdomstolens beslut att förbjuda det största kurdiska partiet är givetvis helt oacceptabelt och blockerar också ett medlemskap.

Låt mig också få ta upp en annan fråga i anslutning till det turkiska medlemskapet. Jag tror att kollegan från Danmark var inne på detta. I förra veckan rapporterade Sveriges Radio om en granskning som har gjorts och som visade stora brister hur EU:s pengar i Turkiet används. Pengarna når inte dem som bäst behöver stödet. Kritiken handlar också om dålig uppföljning och att befolkningen på landsbygden, minoriteter som kurder och assyrier, inte får del av EU:s stöd. Också kvinnor har missgynnats. Reglerna för att ansöka om projektmedel är krångliga och svåra att förstå. Min kollega Göran Färm och jag har bett Olli Rehn i dessa sista dagar som ansvarig för utvidgningen att gå till botten med dessa uppgifter. Vi inväntar ett snabbt svar. Slutligen vill jag tacka Olli Rehn för ett utmärkt arbete som ansvarig för utvidgningen. Lycka till i din nya roll!

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Fru talman! Den demokratiska öppning som aviserats av den turkiska regeringen har urartat till ett förnekande av demokratin. Förbudet mot Demokratiska samhällspartiet (DTP) har raserat utvecklingen, vilket innebär att det kurdiska folket har förnekats sin yttrandefrihet, föreningsfrihet och rätt till politiskt deltagande för femtielfte gången. Bristen på demokrati, den framträdande roll som både militären och polisen har, den mycket höga 10-procentsspärren, misslyckandena med att reformera både författningen och lagen om politiska partier, förföljelserna och fängslandet av kurdiska politiker och militanter,

allt detta är tecken på att Ankara helt klart inte är förmöget att hantera minoriteternas rättigheter på ett moget sätt. Varje gång Turkiet öppnar dörren för demokratisering stänger man en annan dörr. Det får mig att undra om detta initiativ fortfarande kan kallas en demokratisk öppning. Jag vill gärna höra kommissionsledamotens åsikt om detta, och att han talar om för oss om han är beredd att arbeta med den turkiska regeringen för att utforma en detaljerad tidsplan för genomförandet av ett antal centrala reformer enligt EU:s normer.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman, herr López Garrido, herr kommissionsledamot! Era uttalanden här i kväll ger mig intrycket av att ni gladeligen slätar över det faktum att den turkiska författningsdomstolens senaste beslut om att olagligförklara det prokurdiska partiet kom bara några få timmar före besluten från rådet (allmänna frågor) och Europeiska rådets toppmöte, där man i själva verket gav Turkiet grönt ljus för EU-anslutning, vid en tidpunkt när landet kränker de mänskliga och demokratiska rättigheterna, underlåter att följa internationell rätt och vägrar erkänna Republiken Cypern. Har ni inte kommit till slutsatsen att denna eftergivenhet gör Turkiet djärvare i stället för att få landet att ta reson? Det är faktum att den turkiska författningen ger upphov till politisk destabilisering, den garanterar inte religiösa och politiska friheter och den utgör ett alibi för ingripanden från statens sida.

Frågan är: vilka åtgärder tänker ni vidta för att skydda de kurdiska medborgarnas rättigheter? Och ännu viktigare, kommer vi antligen att kräva en grundläggande författningsreform för att inrätta en institutionell ram som garanterar dessa friheter och som får den turkiska staten att respektera alla de rättigheter som utgör kriterierna för ett lands anslutning?

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Fru talman! Löftet om EU-medlemskap var länge en drivkraft för en demokratisk förändring i Turkiet. Efter 2005 föll dock det turkiska stödet för EU-anslutning från 70 procent till knappt 42 procent. I ett sådant läge krävs ett förbättrat samarbete med EU för att den ytterligare demokratiseringen av Turkiet ska lyckas.

Mycket har uppnåtts i Turkiet – mina ledamotskolleger har talat om det redan – och detta förtjänar vårt erkännande, men det finns fortfarande områden som vi bör granska särskilt noga. Vi har frågan, som redan har nämnts, om pressfrihet och frihet för elektroniska medier. Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) rapporterar t.ex. att Turkiet blockerar 3 700 Internetwebbplatser. En annan viktig fråga är kvinnornas möjligheter att delta i det offentliga livet. Enligt den turkiska författningen får kvinnor som bär traditionella huvuddukar inte studera vid universitet, samtidigt som så många som 70 procent av kvinnorna bär huvudduk. Denna kamp mellan sekularism och demokrati är en verklig utmaning för Turkiet.

Jag vill även nämna kurderna och frågan om att erkänna dem som en nationell minoritet. De lösningar som föreslås av den turkiska regeringen är inte tillfredsställande. Det är sant att de har börjat erkänna det kurdiska språket, men artikel 42, som innehåller ett förbud mot undervisning på kurdiska som modersmål vid utbildningsinrättningar, finns fortfarande kvar i författningen.

Det är viktigt att kontinuerligt utveckla samarbetet, både med parlamentet och regeringen, men även att stödja icke-statliga organisationer, sociala initiativ och lokala styrelsepartnerskap i Turkiet. Vi måste öka samarbetet mellan institutionerna, men vi måste även, särskilt när vi talar om den demokratiska utvecklingen, komma ihåg att det faktiskt är relationerna mellan de vanliga medborgarna som förändrar världen.

Arlene McCarthy (S&D). – (EN) Fru talman! Jag måste tyvärr instämma i andras åsikt om att författningsdomstolens agerande att förbjuda DTP endast kan betraktas som ett bakslag i Turkiets demokratiseringsinsatser, trots de mycket stora framstegen med den senaste tidens demokratiska initiativ.

Den lag genom vilken DTP förbjöds har – vilket redan har nämnts – använts för att förbjuda cirka 27 partier sedan 1982, men politiska partier är naturligtvis ett uttryck för folkets vilja. De är livsnerven i alla demokratier, och det är dags att införa rättsliga reformer för att få slut på förbudet mot politiska partier.

Alla politiska partier och personer som kandiderar till valda ämbeten i demokratier måste emellertid respektera demokratins och rättsstatens grundläggande principer, och måste åta sig att sträva efter politiska mål genom enbart fredliga medel. Under min uppväxt på Nordirland såg jag alltför många människor lemlästas och mördas i strävan efter politiska mål. I en demokrati måste politiken föras genom valurnorna, inte med kulor och bomber.

Precis som andra vädjar jag därför till den turkiske premiärministern att han garanterar inrättandet av ett demokratiskt styre, att författningen reformeras och att han försäkrar sig om att den senaste tidens agerande

inte leder till att Turkiets framsteg mot EU-medlemskap spårar ur, ett medlemskap som jag och mitt politiska parti och mitt lands regering är stolta över att stödja.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Konflikten mellan anhängare till Turkiets integration och dem som i stället förespråkar "privilegierade förbindelser" mellan Turkiet och Europeiska unionen åskådliggör den imperialistiska maktkampen inom EU och tävlan med USA och andra stormakter.

De framstegsrapporter om Turkiet som lagts fram för Europaparlamentet är resultatet av balansen mellan dessa krafter. De har inget att göra med den hänsynslösa exploatering, repression och förföljelse som arbetarna i Turkiet drabbas av. Fackföreningsmedlemmar förföljs och döms i skenrättegångar. De politiska morden fortsätter och våldet från åklagarmyndigheternas sida är konstant. Politiska partier förbjuds enbart för att de uttrycker den kurdiska befolkningens vilja. Valda företrädare förföljs och fängslas *en masse*. Turkiet fortsätter att förneka kurdernas och andra minoriteters grundläggande rättigheter. Landet ockuperar olagligt 40 procent av Cyperns territorium och omintetgör alla lösningar på problemet. Det hotar Grekland med *casus belli* och framför territoriella anspråk.

Trots allt detta gratulerar EU Turkiet, eftersom detta är vad som krävs från Natos sida och av de europeiska multinationella bolag som investerar i Nabucco-ledningen och deras ekonomiska och geostrategiska ambitioner för detta land och Mellanöstern i allmänhet.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Fru talman! Jag stöder Turkiets EU-medlemskap, men fördömer den turkiska författningsdomstolens beslut i december om att förbjuda DTP. Beslutet motiverades genom att hänvisa till partiets påstådda kopplingar till terroristorganisationen PKK. Jag vet att vi lever i tider när säkerheten är av yttersta vikt, men de medborgerliga rättigheterna får inte bli lidande på grund av detta. Som vi vet har partiet företrätt de kurdiska intressena i det turkiska parlamentet sedan 2007. Även om partiet gjorde detta på ett symboliskt sätt med 20 ledamöter har det under de senaste åren varit en viktig vittnesbörd om den process för att reglera den kurdiska frågan som har inletts i Turkiet. DTP:s närvaro i det turkiska parlamentet utgjorde inte en fara på något sätt, utan var tvärtom en av de nödvändiga förutsättningarna för politisk stabilitet. Jag anser emellertid att vi inte kan tala om destabilisering, eftersom konflikten med kurderna går långt tillbaka i tiden, och den har egentligen aldrig skakat Turkiet på allvar. Jag trodde inte att det skulle hända nu heller, och förutsätter inte att det kommer att bli så.

Regeringen har gjort många bra gester tidigare, och det är överdrivet att tala om en antikurdisk kampanj. Den turkisk-kurdiska fredsprocessen har icke desto mindre drabbats av ett allvarligt bakslag. Förbudet mot partiets verksamhet är ett typiskt politiskt trick. Beslutet leder inte bara till att de turkisk-kurdiska förbindelserna vrids tillbaka många år, utan är också ett steg bakåt för hela demokratiseringsprocessen.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Även jag vill tala om den motsägelsefulla situation som vi i dag befinner oss i när vi kontinuerligt stöder Turkiets medlemskapsprocess eftersom vi behöver Turkiet i EU av många olika skäl. I dag har vi hamnat i en motsägelsefull situation, eftersom Europaparlamentet för bara några dagar sedan uttryckte stöd för och tillfredsställelse över framstegen i förbindelserna mellan Turkiet och den kurdiska folkgruppen, och nu förvånas vi över förbudet mot Turkiets största kurdiska parti, vilket naturligtvis än en gång ger upphov till allvarliga frågetecken.

I detta sammanhang uppmanar jag parlamentet och EU, och jag ber kommissionen, att återuppta eller förstärka sina insatser ännu mer för att gå tillbaka till de kriterier som krävs för medlemskap där vi har sett bakslag, t.ex. när det gäller aspekter som behovet av samförstånd mellan politiska partier. I det här sammanhanget måste vi naturligtvis även uppmana den turkiska regeringen att finna en tillfredsställande lösning på den situation som det kurdiska politiska partiet DTP befinner sig i.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Jag är en ivrig förespråkare för Turkiets EU-anslutning. Jag instämmer i de starka åsikter som har uttryckts här i parlamentet om att Turkiet måste respektera de mänskliga rättigheterna. Jag vill dock uttrycka förhoppningen om att samma fasta inställning även kommer att visas när det gäller att stödja Turkiets insatser att ansluta sig till EU.

Jag välkomnar det spanska ordförandeskapets ståndpunkt om att fortsätta att öppna förhandlingskapitel med Turkiet.

Jag vill tala om att jag besökte Turkiet förra året som ledamot av den gemensamma parlamentariskommittén EU-Turkiet, ett besök som kom 20 år efter mitt förra besök där, och de framsteg som har gjorts av det turkiska samhället är imponerande.

Antigoni Papadopolou (S&D). – (EL) Fru talman! Åren av våld och terrorism i Turkiet verkar inte ha upphört. Kurder, aleviter, icke-muslimska minoriteter, fackföreningsmedlemmar, det ekumeniska patriarkatet, armenier, cyprioter, fångar, lokala myndigheter, homosexuella, kvinnor, kurdiska politiska partier och massmedier kommer att ha en hel del att säga när de bryter sin tystnad.

Trots de reformer och framsteg som har gjorts i Turkiet är det många lagar som inte tillämpas. Den mörka sidan och de människorättsliga kränkningarna är mycket verkliga när vi talar om pressfrihet, sexuell jämlikhet, yttrandefrihet och minoriteters rättigheter. Det är exakt därför som Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har fördömt Turkiet efter klagomål från turkiska medborgare och minoriteter om kränkningar av rätten till liv, omänsklig och förnedrande behandling och en lång rad andra kränkningar.

Jag anser att Europeiska unionen kan fungera som en katalysator i demokratiseringen av Turkiet genom att kräva fullständig tillämpning av gemenskapens regelverk, utan undantag och egoistiska hänsynstaganden och utan att tillämpa en politik med dubbla måttstockar. Herr Rehn! Genom att fjäska för Turkiet och öppna kapitel bidrar ni inte till demokratiseringen av Turkiet, ni ökar i stället landets fortsatta oansvariga och omoraliska agerande.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! Trots de framsteg som Turkiet har gjort på vägen mot anslutning lämnar demokratiseringen av landet fortfarande mycket övrigt att önska. I en resolution som Europaparlamentet antog förra året uttryckte vi oro över den rådande situationen i Turkiet när det gäller yttrandefriheten, och beklagade de begränsade framstegen med religionsfriheten. Vid den tidpunkten begärde parlamentet, och det gör vi fortfarande, att den turkiska regeringen ska inrätta rättsliga ramar i enlighet med Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, för att icke-muslimska religiösa grupper och aleviter ska kunna verka utan onödiga begränsningar.

Direkt efter antagandet av resolutionen i december 2009 nämnde jag att EU:s oro hade väckts till följd av ett beslut av den turkiska författningsdomstolen om att förbjuda DTP eller Demokratiska samhällspartiet, som hade 21 ledamöter i det turkiska parlamentet. Svepskålet för att förbjuda partiet var de kopplingar som partiet påstods ha till den kurdiska terroristorganisationen PKK.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Den turkiska författningsdomstolens beslut om att förbjuda det prokurdiska partiet för att det strider mot författningen är ett tydligt tecken på att den turkiska inrikespolitiken inte närmar sig demokrati i den mening som vi lägger i begreppet. Detta vederlägger även tydligt Ahtisaari-kommissionens mycket sockrade lägesrapport.

Även om Istanbul traditionellt sett har en upplyst, EU-vänlig och bildad befolkning är detta faktum, och de utan tvivel utmärkta evenemangen i samband med att Istanbul är kulturhuvudstad 2010, inte representativt för landet i allmänhet. Vi måste därför ta ställning till verkligheten. Att förbjuda minoriteters politiska partier för att de kränker författningen står inte i samklang med de europeiska värdena. Våra tvära kast i den här frågan är också oförståeliga eftersom detta absolut inte kommer att ge oss ett gott anseende eller göra ett gott intryck på våra turkiska dialogpartner.

Stoppa därför förhandlingarna! Jag ber er även att stoppa utbetalningarna av föranslutningsstöd, eftersom alla som anser att moraliska värden har ett pris inte heller kommer att låta sig övertalas av sådana betalningar.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Demokratin grundas på villkor som inte skapas av sig själva. Detta gäller i lika grad både för våra egna medlemsstater och för demokratin i Turkiet. Det finns ett antal problematiska frågor, men jag kommer bara att nämna några av dem.

Kulturfriheten respekteras i Turkiet, men det har dock inte gjorts några större framsteg med religiös frihet under de senaste åren. Fri religionsutövning är formellt erkänd, men i praktiken är den begränsad, t.ex. när det gäller val av gudstjänstplats. Jag beklagar att EU inte tar itu med denna fråga på allvar. I den senaste framstegsrapporten, som är hela 180 sidor lång, nämns detta problem bara på två sidor. Det nämns ingenting om de stränga begränsningarna av religiösa samfunds självständiga verksamhet, inte bara på administrativ och ekonomisk nivå, utan även när det gäller pastorer och präster.

Eftersom konferensen för de romersk-katolska biskopskonferensernas råd sedan lång tid tillbaka har påpekat att den religiösa friheten kontinuerligt kränks i Turkiet, bör EU lika konsekvent kräva att de mänskliga rättigheterna respekteras när det gäller religionsfrihet.

Ismail Ertug (S&D). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Turkiet är naturligtvis en känslöbetonad fråga, det står helt klart. Det finns en sak som vi självklart alltid måste ta hänsyn till i det här sammanhanget, och detta har redan nämnts flera gånger här i dag, nämligen att även om förbudet mot partiet är fullständigt

oacceptabelt, utfärdades det inte av regeringen, utan av rättssystemet. Vi måste göra en åtskillnad här för att vara rättvisa och ärliga.

Det var dock inte vad jag ville tala om. Som européer måste vi fråga oss vart vi egentligen vill gå. Om vi, som en global aktör, vill gå vidare till inte bara ekonomiska – och som socialdemokrat vill jag betona detta – utan även politiska värden, inte bara i EU, utan även utanför EU:s gränser och ute i världen, behöver vi i slutändan Turkiet för att göra detta. Det kommer även att ge oss möjlighet att vara bestämda och tydliga i våra förbindelser med Turkiet, vilket är exakt vad som behövs. Först då kommer vi att lyckas sätta igång en demokratiseringsprocess för att uppnå vårt övergripande syfte.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Med tanke på anslutningsprocessen kommer vi när det gäller denna fråga, som vi benämner förbindelserna mellan Europeiska unionen och Turkiet, att agera på följande sätt:

För det första anser vi att vi måste upprätthålla Turkiets EU-utsikter. Om Turkiet en dag går med i EU kommer detta enligt vår mening att göra unionen starkare, inte svagare. Processen kommer följaktligen att vara till fördel för båda parter intressen.

För det andra, förhandlingarna. Som Raimon Obiols påpekade är förhandlingar ett odiskutabelt medel för att gå vidare i processen och komma vidare med de interna reformerna i Turkiet. Detta är ovedersägligt bevisat. Förhandlingar är en strategisk faktor och bör föras längs de linjer som kommissionsledamot Olli Rehn angav i sitt uttalande.

För det tredje vill vi sända ett mycket tydligt budskap till Turkiet. Vi måste vara mycket uppriktiga mot landet. Detta har förordats, inte bara av Ria Oomen-Ruijten, föredraganden för detta resolutionsförslag, vilket jag anser vara ett mycket heltäckande, grundligt och detaljerat förslag och ett utmärkt underlag att arbeta med, utan av många av de ledamöter som har deltagit i kvällens debatt. Anna Maria Corazza Bildt, Sarah Ludford, Franziska Keller, Jan Zahradil och många andra har talat om att vi måste sända ett tydligt budskap till Turkiet.

Om Turkiet uppfyller Köpenhamnskriterierna kommer landet att kunna ansluta sig till EU och så måste det också bli.

För närvarande uppfyller Turkiet emellertid inte kriterierna, och i det avseendet finns det två grundläggande faktorer, demokrati och mänskliga rättigheter, som är centrala för analysen av Turkiets eventuella framtida EU-medlemskap. När det gäller de mänskliga rättigheterna är en del av dem, vissa specifika dimensioner av dem, grundläggande för definitionen av en demokrati som uppfyller kraven, dvs. Köpenhamnskriterierna.

När det gäller rättsliga frågor, frågor som rör jämställdhet mellan kvinnor och män, tortyr och olämplig behandling, yttrandefrihet, respekt för minoriteter och pluralism, måste alla dessa faktorer beaktas. Det har framgått av debatten att vi utan tvivel kan se framsteg inom alla dessa områden, men vi ser även brister eller till och med bakslag inom samtliga områden. Detta belyser den rådande situationen. Det beror hur man ser på det. Glaset kan vara halvfullt eller halvtomt. Jag anser därför att dessa frågor är grundläggande aspekter som vi måste inrikta oss på i förbindelserna mellan EU och Turkiet.

Jag anser även att processen att gå mot ett förnyat närmande mellan Turkiet och EU är möjlig, det är en genomförbar process. Därför är processen öppen och Turkiet har status som kandidatland. Det är en nödvändig process som naturligtvis måste utvecklas så snabbt som möjligt. Europaparlamentets roll i den processen är absolut avgörande. Parlamentet måste spela en central roll i utarbetandet, analysen, bedömningen och bekräftandet av den process som vi alla vill se gå framåt så snabbt som möjligt.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag är glad över att kunna säga mina sista ord om Turkiet.

Jag vill tacka er för den mycket viktiga och ansvarsfulla debatten här i kväll. Jag tog faktiskt avsked från Turkiet redan i december eller november här i parlamentet. Jag kommer inte att upprepa vad jag sade då. Jag hoppas att jag inte kommer att behöva säga farväl till Turkiet några fler gånger här i parlamentet och att vi kan gå vidare med och börja ta oss an EU:s stora ekonomiska utmaningar och utmaningar på andra områden.

Jag vill även ta tillfället i akt för att tacka det spanska ordförandeskapet och den spanske premiärministern José Luis Rodríguez Zapatero för att ha inlett initiativet Civilisationernas allians, som är mycket viktigt, och jag kan säga att jag mycket gärna vill ansluta mig till den alliansen. Den är även mycket viktig för förbindelserna mellan EU och Turkiet.

Dagens debatt har till stor del inriktats på upplösningen av DTP-partiet och det med all rätt. Det är mycket viktigt att Turkiet reformerar sin lagstiftning och hela den författningsrättsliga ramen för politiska partier i enlighet med rekommendationerna från Europarådets Venedigkommission.

Johannes Cornelis van Baalen och Olle Schmidt tog upp frågan om revisionsrättens färsk rapport om Turkiet. Jag kan säga att vår slutsats i kommissionen, inom Generaldirektoratet för utvidgning, sammanfaller med rapporten och dess slutsatser om hur vårt finansiella stöd kan göras mer strategiskt, flerårigt och kopplas på ett tydligare sätt till de behov som härrör från den politiska reformagendan i de länder vi arbetar med, i det här fallet Turkiet.

Arbete pågår nu i denna riktning. Det handlar t.ex. om en helt ny inriktning för utarbetandet av våra planeringsdokument på en flerårig basis och om att gå från projekt- till sektorsbaserad programplanering. Detta nya synsätt omfattar även en starkare betoning på sektorsvisa strategier som tas fram av mottagarländerna själva, vilket i slutändan bör underlätta ett gemensamt fastställande av politiska prioriteringar mellan kommissionen och de turkiska myndigheterna.

Jag lämnar gärna ett längre och mer detaljerat skriftligt svar om ni skickar mig en skrivelse om det snart, så jag hinner göra det under den nuvarande kommissionens valperiod.

Förutom problemet med upplösning av partier anser jag att det är viktigt att diskutera den demokratiska omvandlingen mer generellt. Det är vad ni har gjort här i kväll, och jag har bara tre korta påpekanden om vad som enligt min mening är de viktigaste stegen härnäst.

Vi har sett en enorm demokratisk omvandling i Turkiet de fem senaste åren. Turkiet är väldigt annorlunda i dag jämfört med vad det var, säg för fem år sedan. Men glaset är naturligtvis ännu inte fullt, och det finns många viktiga reformer som fortfarande inte har genomförts i Turkiet.

Först och främst handlar det om reformer av medborgerliga rättigheter och grundläggande friheter. Turkiets agerande när det gäller yttrandefrihet är inte i linje med EU:s normer. Många författare och journalister hotas fortfarande av åtal och domar för sitt arbete. Det är nu hög tid att Turkiet genomför de nödvändiga rättsliga reformerna så att detta problem kommer att höra till Turkiets förgångna, inte till framtiden. Detta är grundläggande för alla öppna och demokratiska samhällen och det är också viktigt att fortsätta att diskutera så känsliga frågor som Armenienfrågan, den kurdiska frågan och Cypernproblemet.

För det andra har mycket hänt när det gäller de civila/militära förbindelserna under det senaste året. Den pågående utredningen av det kriminella nätverket Ergenekon är central för demokratiseringsinsatserna i Turkiet, och de turkiska medborgarna förtjänar att denna utredning slutförs. De förväntar sig med all rätt att alla nödvändiga försiktighetsåtgärder ska vidtas för att garantera en rättvis rättegång för alla tilltalade.

För det tredje, men inte mindre viktigt för det, är det inte möjligt att uppnå verklig demokrati om halva befolkningen – kvinnorna – är starkt underrepresenterad i den nationella och lokala politiken. Turkiska kvinnors icke-statliga organisationer kämpar oförtrutet för att främja denna fråga, vilket är helt rätt, och vi stöder dem. Inrättandet av en särskild kommission för jämställdhet mellan kvinnor och män är ett viktigt steg som jag hoppas kommer att bidra stort till att öka kvinnors politiska representation på alla nivåer i det turkiska samhället.

Sammanfattningsvis kan Turkiets anslutningsprocess mycket väl vara en lång och ibland krokig väg, men det är viktigt att vi inte förlorar det grundläggande målet för den demokratiska omvandlingen av landet ur sikte. Demokratiseringen ligger inte bara i Turkiets grundläggande intresse utan är även viktig för EU, och detta uppnås bäst genom att vi är både rättvisa och bestämda i våra förbindelser med Turkiet på samma gång, vilket upprätthåller vår trovärdighet och kraften i de villkor vi ställer i syfte att stimulera reformer när det gäller de grundläggande friheterna i Turkiet. Jag fortsätter att räkna med ert stöd i denna stora insats. Ert stöd är centralt för att det här projektet ska lyckas i slutändan.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Fru talman! I framstegsrapporten om Turkiet, som utarbetades av kommissionen 2009, lyfts genomförandet av en författningsreform fram som en viktig utmaning i den fortsatta demokratiseringsprocessen. I rapporten konstaterar kommissionen att trots folkets tydliga stöd för regeringen och den stora parlamentariska majoriteten har de framsteg som gjorts hittills i genomförandet av en politisk och författningsmässig reform inte varit tillräckliga eftersom partierna inte har lyckats finna

ett gemensamt språk. Som i vilket demokratiskt land som helst avspeglar de ståndpunkter som intagits av de turkiska partierna väljarnas vilja. Man får inte glömma att partier i ett demokratiskt samhälle först och främst är ansvariga inför sina väljare, och i Turkiet måste EU vända uppmärksamheten till utvecklingen på gräsrotsnivå. Vi måste vara mycket försiktiga så att vi inte bara intar en didaktisk inställning när vi vägleder Turkiets demokratiseringsprocess. Ett framgångsrikt genomförande av de nödvändiga reformerna kräver allmänhetens stöd, och därför måste allmänhetens kunskap om och förståelse för betydelsen av och skälen till reformerna öka. De toppstyrda reformer som har genomförts kommer inte att ge de önskade resultaten så länge som det finns en känsla av att de utgör en fara för Turkiets interna stabilitet. Att sätta press på Turkiets regering så att den påskyndar reformer som inte har allmänhetens stöd, kan, även om det är oavsiktligt, leda till att separatism eller religiös fientlighet får fotfäste. Jag hoppas att rådet och kommissionen, tillsammans med den turkiska regeringen, genomför insatser för att Turkiets befolkning ska kunna delta i demokratiseringsprocessen i avsevärt större utsträckning än vad som har varit fallet hittills, för att se till att det råder gynnsamma förutsättningar för att genomföra de reformer som krävs för anslutning i enlighet med Köpenhamnskriterierna.

Pavel Poc (S&D), skriftlig. – (CS) Föranslutningsförhandlingarna med ett kandidatland bör inriktas på landets anslutning till Europeiska unionen. Men i Turkiets fall är situationen mycket mer komplex än så. Föranslutningsförhandlingarna har pågått sedan den 3 oktober 2005. Förutom landets anslutning i sig bör förhandlingarna även leda till främjande av demokrati och frihet och upprätthållande av medborgerliga och mänskliga rättigheter i Turkiet. I stället för att utfärda politiska förklaringar bör detta mål uppnås genom lagstiftningsändringar som ett led i en harmonisering till EU:s rättssystem, men först och främst genom politisk och social praxis genom att medlemsstaterna föregår med gott exempel. Argument mot anslutning i linje med mönstret "europeiska länder" kontra "islamiska länder" är felaktiga och missriktade. Turkiets historiska anknytning till Europa är obestridlig. Faktum är att Turkiet i dag är medlem i Europarådet och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE). Det finns ingen religiös måttstock för att bedöma ett kandidatland, religionsfrihet är tvärtom ett av EU:s mest grundläggande värden. Därför måste de enda avgörande kriterierna för Turkiets anslutning till EU vara att landet följer rättsstatsprincipen, principen om att medborgerliga rättigheter och minoriteters rättigheter ska befastas i lagstiftningen och respekt för EU:s samtliga medlemsstater.

Renate Sommer (PPE), skriftlig. – (DE) Det är bra att Europaparlamentet åtminstone tar upp frågan om demokratiseringen av Turkiet. Kommissionen och rådet tenderar i princip att försöka tala bort problemen – hur dramatiska de än kan vara. De kallar det för "mjuk makt". Men hur långt har vi kommit med denna "mjuka makt"? Det står klart att bakslagen har varit fler än framstegen i Turkiet sedan anslutningsförhandlingarna inleddes. Nu har ännu ett parti förbjudits. Vi har emellertid även den fortsatta omfattande begränsningen av de medborgerliga friheterna, förtrycket mot religiösa minoriteter till den grad att man försöker driva ut eller förgöra dem genom blodspillan, beskära deras informations- och pressfrihet, försöka tillintetgöra oppositionspressen och fria fackföreningar, och jag kan nämna fler exempel. "*Pacta sunt servanda*" – avtal ska hållas – detta betonas alltid i samband med Turkiet, med all rätt. Men det gäller även för Turkiet! När Turkiet inledde anslutningsförhandlingar ingick landet också en överenskommelse med EU om att uppfylla Köpenhamnskriterierna. Om Turkiet fortsätter att vägra göra detta måste landet fråga sig om det verkligen vill bli medlem i EU. "Mjukisarna" i kommissionen, Europeiska rådets ordförandeskap och rådet borde antligen börja agera på ett konsekvent sätt i stället för att hela tiden öppna nya förhandlingskapitel.

15. Europeisk strategi för Donauregionen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Silvia-Adriana Țicău, Brian Simpson, János Áder, Hannes Swoboda, Eva Lichtenberger, Michael Cramer, Saïd El Khadraoui, Mathieu Grosch, Iuliu Winkler, Victor Boștinăru, Ioan Mircea Pașcu, Marian-Jean Marinescu, Ivailo Kalfin, Norica Nicolai, Dirk Sterckx, Csaba Sándor Tabajdi, Michael Theurer, Ismail Ertug, Inés Ayala Sender, Jiří Havel, Edit Herczog, Stanimir Ilchev, Iliana Malinova Iotova, Jelko Kacin, Evgeni Kirilov, Ádám Kósa, Ioan Enciu, Eduard Kukan, Gesine Meissner, Alajos Mészáros, Nadezhda Neynsky, Katarína Neveďalová, Daciana Octavia Sárbu, Vilja Savisaar, Olga Sehnalová, Catherine Stihler, Peter van Dalen, Louis Grech, Corina Crețu, George Sabin Cutaș, Vasilica Viorica Dăncilă, Cătălin Sorin Ivan, Tanja Fajon, Kinga Göncz, Antonia Parvanova, Adina-Ioana Vălean och Rovana Plumb, om en europeisk strategi för Donauregionen (O-0150/2009 – B7-0240/2009).

Silvia-Adriana Țicău, författare. – (RO) Jag vill tacka alla ledamotskolleger som stödde mig när jag kom med initiativet att hålla denna debatt under Europaparlamentets plenarsammanträde, vilket kommer att följas av en omröstning om det gemensamma resolutionsförslaget i morgon.

Donauregionen är särskilt viktig för Europeiska unionen, både på grund av det stora antal länder som Donau flyter igenom och Donaus utflöde direkt i Svarta havet. Tillsammans med Rhen och Main-kanalen sammanbinder Donau Nordsjön och Rotterdam-hamnen, som är EU:s största hamn, med Svarta havet och Constanța-hamnen, EU:s tionde största hamn.

Som ett erkännande av Donauregionens stora betydelse uppmanade Europeiska rådet vid sitt möte i juni 2009 kommissionen att lägga fram en EU-strategi för Donauområdet före 2010 års utgång. Nu uppmanar vi kommissionen att så snart som möjligt inleda samråd med alla länder som gränsar till Donau, och att Donaustrategin åtföljs av en handlingsplan och ett flerårigt operativt program som genomförs i samarbete med de deltagande staterna, och som bör grundas på Östersjöstrategin.

Utvecklingen av transportinfrastrukturen är central för Donauregionens utveckling. Några av prioriteringarna för regionens transportinfrastruktur är modernisering av hamnar, integration av Donaus farledssystem, undanröjande av flaskhalsar i vattenvägen Rhen/Meuse–Main–Donau för att förbättra farbarheten, förbättringar av intermodaliteten i regionen och ökad sammanbindning med Svarta havet genom väg- och järnvägsrutter, och här avser jag korridorer för godstransporter på järnväg samt höghastighetståg.

Donauregionen spelar en viktig roll i EU:s insatser för att diversifiera energiförsörjningskällorna. Genomförandet av gemensamma projekt för energieffektivitet och förnybara energiresurser, investering i nya tekniker och utveckling av små och medelstora företag kommer att stimulera den gröna ekonomin i hela makroregionen Donau.

Dessutom är turismen ett viktigt instrument för att främja ekonomisk tillväxt i regionen. Sist men inte minst kommer utvecklingen av kompetenscentrum som kan konkurrera på internationell nivå, tillsammans med akademiska och kulturella utbyten, att bidra till den territoriella sammanhållningen i Donauregionen.

Donauregionen och Donaudeltat i synnerhet omfattar flera särskilda skyddsområden och särskilda bevarandoområden inom ramen för nätverket Natura 2000, som är unika och känsliga ekosystem. Att skydda miljön i Donaus avrinningsområde kommer att ha en stor betydelse för utvecklingen av jordbruket och landsbygdsområdena.

Genom ett samordnat tillvägagångssätt kommer Donaustrategin att underlätta en effektivare användning och högre upptag av EU-medel, utan att emellertid vara begränsade till dessa. Med detta mål i tankarna uppmanar vi kommissionen och medlemsstaterna att använda halvtidsöversynen av de ekonomiska utsikterna 2010 och debatterna om de framtida ekonomiska utsikterna för att genomföra målen för EU:s strategi för Donauregionen.

Jag vill avsluta med att säga att Europaparlamentet kommer att vara en ständig partner i arbetet med att utforma och genomföra EU:s strategi för Donauregionen.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka er för att ni tar upp denna mycket viktiga fråga om den regionala Donaustrategin och även för ert bredare stöd för de makroregionala strategierna i EU.

Kommissionen arbetar med de länder som ingår i samarbetsprocessen om Donau i detta sammanhang. Det rör sig om följande medlemsstater: Tyskland, Österrike, Slovakien, Tjeckien, Ungern, Slovenien, Bulgarien och Rumänien. Dessutom deltar följande tredjeländer: Kroatien, Serbien, Bosnien och Hercegovina, Montenegro, Moldavien och Ukraina.

När det gäller det nuvarande läget har vi inom kommissionen inrättat en intern arbetsgrupp med fler än 20 generaldirektorat för att utarbeta de viktigaste politiska prioriteringarna för denna strategi. Parallellt med detta har länderna i Donauregionen utsett nationella kontaktpunkter och det första mötet för dessa kontaktpunkter har hållits med medlemsstaterna. En rad olika evenemang planeras mellan februari och juni i år för att skapa drivkraft och stimulera diskussionerna med de berörda intressenterna. Det första evenemanget kommer att hållas i Ulm i Tyskland den 1–2 februari.

Om jag går över till det framtida innehållet i strategin vill jag betona att vi naturligtvis bara befinner oss i början av utformningen och förberedelserna. Innehållet kommer att diskuteras mer i detalj under de

kommande månaderna av de berörda länderna, de relevanta intressenterna, kommissionens tjänster och andra EU-institutioner.

Det förefaller emellertid vara sannolikt att strategin kommer att grundas på tre allmänna pelare, eller med andra ord tre bredare politiska prioriteringar. För det första handlar det om att förbättra förbindelsemöjligheterna och skapa miljövänliga kommunikationssystem, för det andra om att skydda miljön, bevara vattenresurserna och förbättra den riskförebyggande verksamheten och för det tredje att förstärka den socioekonomiska mänskliga och institutionella utvecklingen. Dessa tre pelare kommer att omfatta ett antal konkreta åtgärder som bygger på de bidrag som har inkommit från medlemsstaterna, intressenterna och kommissionen.

Låt mig avslutningsvis beskriva de kommande stegen i processen. Från och med nu och fram till juni kommer vi att fortsätta samla in idéer och förslag från medlemsstaterna, intressenter och andra berörda parter genom ståndpunktsdokument, möten, konferenser och även ett offentligt samråd på Internet. Efter detta, till september, kommer kommissionen att prioritera och organisera de inkomna förslagen för att utarbeta ett förslag till meddelande om strategin och en åtföljande handlingsplan. Sedan, till december, kommer kommissionen att förbereda antagandet av dessa dokument. Från och med nästa år – 2011 – och framåt kommer vi följaktligen att börja inrätta styrningssystemen och arbeta med det konkreta genomförandet av de åtgärder och projekt som vi har planerat och beslutat om fram till dess.

Tack för er uppmärksamhet. Jag ser fram emot att höra era synpunkter under debatten.

Marian-Jean Marinescu, för PPE-gruppen. – (RO) Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) fäster särskild vikt vid Donaustrategin. Vattenvägen Rhen–Main–Donau sammanbinder öst och väst, Nordsjön och Svarta havet. Den har ett direkt samband med insatserna för att garantera energisäkerhet, utgör rutten till Asien via Svarta havet och utgör även en länk till Medelhavet.

Vi är därför positivt inställda till utarbetandet av Donaustrategin under detta år i linje med de åtaganden som gjorts av kommissionen. Jag är glad över att kommissionsledamot Olli Rehn har återvalts, och vi vill att strategin, tillsammans med den särskilda handlingsplanen, ska godkännas senast i början av 2011.

Jag vill nämna följande områden bland de viktiga prioriteringar som vi bör arbeta med: garantera farbarheten i hela vattenvägen, främst sammanbindningen Donau–Rhen och standardisera farledssystemen, modernisera flodhamnarna och utveckla de berörda infrastrukturerna så att de blir integrerade multimodala system, utnyttja Donaus energipotential på ett effektivt sätt, utveckla bevattningssystem för att förhindra ökenbildning, och slutligen att genomföra ett integrerat system för övervakning av vattennivåerna med målsättningen att förbättra prognoserna, de förebyggande insatserna och möjligheterna att ingripa i händelse av översvämningar, torka eller föroreningar.

Det krävs samlade åtgärder eftersom det räcker att en enda strandstat inte deltar för att hela processen ska blockeras. Det krävs även ekonomiska medel. Därför hoppas jag att den nya kommissionen kommer att överväga denna fråga och inte undvika finansiering som grundas på offentlig-privata partnerskap.

Rumänien har den största delen av Donau inom sina gränser bland samtliga strandstater. Därför stöder Rumänien att denna strategi utarbetas så snart som möjligt, vilket kommer att öka förståelsen för flodens potential, som är så viktig för hela Europa.

Constanze Angela Krehl, för S&D-gruppen. – (DE) Fru talman! Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet stöder initiativet att utarbeta en strategi för Donauregionen. Detta är ett viktigt projekt för oss, även för att det på ett exemplariskt sätt bidrar till att förstärka den territoriella sammanhållningen, som har tagits med för första gången i Lissabonfördraget. Detta innebär dessutom att strategin kan utgöra en möjlighet för att klargöra exakt vad vi menar med territoriell sammanhållning. Jag hoppas att Olli Rehn även har informerat de många partner som han har talat med om att Europaparlamentet kommer att vara vederbörligen involverat i utarbetandet av den gemensamma strategin för Donauregionen. Tyvärr hörde jag inte ordet Europaparlamentet i ert inlägg, men vi kommer att delta i debatten på vederbörligt sätt. Jag är glad över att vi håller den första stora debatten här i plenum i dag.

Förutom den territoriella sammanhållningen är det även viktigt att klargöra att strategin omfattar gränsöverskridande samarbete, vilket vi alltid främjar och alltid har stött inom ramen för sammanhållningspolitiken, och som vi i själva verket redan ville utöka under innevarande finansieringsperiod.

Jag hoppas att vi kommer att göra ännu större framsteg inom detta område under de kommande åren, även i samband med Donaustrategin.

Jag vill påpeka att vi, med denna Donaustrategi, även kommer att uppnå ett europeiskt mervärde som dessutom kommer att vara verkligt konkret, särskilt för de människor som lever i regionen. De bör därför vara direkt delaktiga i utarbetandet av strategin och få möjlighet att uppleva detta EU-projekt på nära håll. Jag hoppas verkligen att vi inte överbelastar och tynger strategin med alltför många prioriteringar, utan att vi i stället inriktar oss på det som vi vill uppnå. Enligt min åsikt är det mycket viktigt att vi utnyttjar de befintliga resurserna på ett effektivare sätt och att vi t.ex. upprättar eller utvidgar lämpliga system för att varna för naturkatastrofer som översvämningar, men även för att t.ex. agera vid industriolyckor som kan leda till att Donau och angränsande regioner förorenas. Det finns gemensamma handlingsområden i det här sammanhanget.

En framgångsrik Donaustrategi och framgångsrika projekt i denna region kan även fungera som en modell för andra regioner. Vi behöver inte alltid omedelbart ta fram en ny strategi, utan kan i stället använda detta som ett exempel på hur vi gemensamt kan lösa problem genom gränsöverskridande EU-samarbete och – i det fall vi verkligen lyckas få med tredjeländer i en sådan strategi – även för att inrätta en grannskapspolitik, vilket är mycket viktigt för oss alla i EU och som vi bör främja.

Michael Theurer, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Donauregionens betydelse är uppenbar. Man behöver bara tänka på att 80 miljoner människor i sex EU-medlemsstater och fyra grannländer lever längs Donau. Donau har sin källa i Schwarzwald – 100 km fågelvägen – och flyter sedan ned till deltat och ut i Svarta havet. Därför stöder vi i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa uppmaningen att inrätta en strategi för Donau, och som ledamöter av Europaparlamentet gör vi också ett viktigt ställningstagande här i kväll genom att föra upp Donaustrategin på föredragningslistan.

Tjugo år efter järnridåns fall, efter det att vi fått slut på uppdelningen av Europa, är Donau än en gång en symbol för enandet av Europa. Från Tyskland, en av EU:s ursprungliga medlemsstater, via Österrike, som anslöt sig 1995, och genom de nya medlemsstaterna i Central- och Östeuropa som anslöt sig 2004 sammanbinder Donau även grannländer som anslutningslandet Kroatien och andra grannländer som vill ansluta sig. Det är därför nästan möjligt att direkt se återförenandet av Europa längs Donau.

Vi måste nu – och detta är något som ALDE-gruppen fäster mycket stor vikt vid – vidta lämpliga åtgärder för att se till att Donaustrategin blir en regionalpolitisk prioritering under den nya finansieringsperioden. Det finns många sätt vi kan göra detta på. Ett alternativ är att små och medelstora företag ingår fler ömsesidiga partnerskap.

Det finns naturligtvis andra stora uppgifter på infrastrukturområdet. Detta är särskilt viktigt för ALDE-gruppen eftersom de historiska transportförbindelserna avbröts till följd av uppdelningen av Europa och inte har moderniserats. Utvecklingen av Donau som en inre vattenväg och moderniseringen och förbättringen av Donaus hamnar, slussar och farbarhet kommer därför att ge oss ett miljövänligt transportmedel. Mycket återstår emellertid att göra med väg- och järnvägsnäten. Det är dessutom särskilt viktigt att vi ser till att kommuner, städer, distrikt och medborgare blir delaktiga i detta.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Utvecklingsstrategin för Donauregionen är mycket välkommen och viktig. Den är dessutom ett mycket ambitiöst initiativ, som inte kan jämföras med något som vi tidigare har gjort inom ramen för den regionala utvecklingen. Men Donau är inte bara en vattenväg, och är inte heller en väg. Donau är en naturskatt. Jag vet att många av er inte tycker om att höra detta, men det är just den aspekten, dvs. att Donau är en naturskatt och även ett område med potential för hållbar och modern turism, som kommer att göra det möjligt att utveckla Donau, särskilt området kring deltat, men även längs de attraktiva flodsträckorna, på ett ytterst positivt sätt med små och medelstora företags hjälp.

Som flod har Donau mycket speciella särdrag – det är ju uppenbart – som är särskilt känsliga för mänskliga ingripanden. Vi har redan sett bevis på detta i samband med kraftstationsprojektet Gabčíkovo. De skador som detta projekt har förorsakat är synliga än i dag och det var endast tack vare enorma insatser från boende och medborgare som det var möjligt att förhindra ännu större skador till följd av utökandet av denna kedja av kraftverk. Projektet ledde till en sänkning av grundvattennivån, med oöverskådliga följder för jordbruket. Det var inte utan skäl som min ledamotskollega nämnde det starka sambandet mellan den undre delen av jordmånen under Donau och grundvattnet i området. Det är något som vi måste tänka särskilt på i det här sammanhanget.

En viktig lärdom kan dras av detta: Donau – och vilken flod som helst förresten – är en livlina. Denna livlina måste skyddas och uppmärksammas, och vi måste ha en hållbar inställning till denna fråga. Detta innebär i sin tur att vi inte bara obekymrat kan köra in med grävmaskiner i naturområden, utan vi måste helt enkelt ta floden på allvar. Vi kan använda den för sjötransporter, men vi måste anpassa fartygen till floden och inte floden till fartygen. När man inleder ett stort projekt köper man inte först möblerna och bygger huset runt dem sedan. Det är exakt så vi måste tänka när det gäller Donau. Hållbarhet och respekt för den naturliga miljön är av yttersta vikt i detta sammanhang. Låt oss inte upprepa tidigare misstag!

Oldřich Vlasák, för ECR-gruppen. – (CS) Donauregionen är ett mycket speciellt och obestridligt vidsträckt område. Som vi alla vet är Donau, efter Volga, Europas näst längsta flod, som flyter igenom eller bildar internationella gränser för tio länder. Flodområdet omfattar så många som 19 europeiska länder. Därför är det verkligen positivt att Donauregionen ägnas särskild uppmärksamhet. Trots detta anser jag att vi inte direkt bör försöka utforma en strategi för Donau här i Europaparlamentet. En välfungerande, makroregional strategi måste utformas nedifrån, medan EU-institutionerna endast bör inrätta ramen för detta, underlätta kommunikationen på mellanstatlig nivå och stödja de enskilda aktörerna när det gäller metoder, dataöversikter etc. Enligt min mening bör det inte vara kommissionens uppgift att ta fram en makroregional strategi, utan den bör snarare övervaka att arbetet inleds, eftersom det verkliga innehållet bör beslutas på medlemsstatsnivå, regional nivå och av enskilda städer och samhällen.

Även om strategin för Donauregionen bör vara framtidsinriktad, är jag dessutom fast övertygad om att vi i genomförandet knappast kan undkomma arvet från det förflutna. Vi måste inse att Donau under det kalla kriget bildade gränsen mellan öst och väst, t.ex. i det dåvarande Tjeckoslovakien. Lämningar från det delade Europa lever fortfarande kvar i Donaus flodområde, och begränsar faktiskt de europeiska integrationstendenserna. Strategin bör därför inriktas på detta särskilda problem. Donaus utvecklingspotential kan inte utnyttjas till fullo så länge det fortfarande finns internationella, interregionala och lokala transportnät utan förbindelser, när ett mer fördjupat samarbete om territoriell planering och strategisk utvecklingsplanering fortfarande saknas och de mentala hindren fortfarande lever kvar. Problemen från det förgångna måste lösas om vi ska kunna gå vidare på ett effektivt sätt.

Det är lovvärt att vi när vi diskuterar makroregionala strategier inte talar om administrativa enheter, enskilda stater eller standardindelningen av territoriella enheter och regioner (Nuts), utan snarare om ett territorium inom EU. Detta synsätt kräver inte bara att vi ändrar teknik eller metod för genomförandet av sammanhållningspolitiken, utan även, och i mycket högre grad, en ändrad filosofi. Det är i själva verket nödvändigt att verkligen förstärka flernivåförvaltningen av offentliga frågor för att lösa de problem som territoriet står inför, oberoende av befintliga administrativa hinder. Makroregionala strategier är framtidens melodi, eftersom de i betydande utsträckning är unika projekt, hittills utan motstycke i EU. Målsättningen för dessa projekt är att säkra samarbete mellan medlemsstaterna, deras regionala och lokala självstyrande myndigheter och andra berörda instanser, på grundval av partnerskapsprincipen, och göra det möjligt för dem att lösa sina problem.

Jaromír Kohlíček, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! För fem år sedan höll jag som nyvald parlamentsledamot ett anförande med anledning av en diskussion i utskottet för transport och turism. Jag röjde då en väl bevarad hemlighet – nämligen att Donau är EU:s längsta flod. Mina kolleger har sedan dess slutat att förvånas över detta faktum. Jag hör till initiativtagarna och tycker att det är mycket roligt att kunna stödja det arbete som nu inleds med att ta fram en utvecklingsstrategi för Donaubäckenet. Denna strategi bör givetvis omfatta en rad aspekter, särskilt sådana som har att göra med miljö och miljöskydd, hållbar ekonomisk utveckling och utvecklingen av transportinfrastruktur. Det vore logiskt att den uppmanade samtliga länder som nyttjar regionens vattenresurser att delta. Det spelar i själva verket ingen roll om det rör sig om EU:s medlemsstater, eller om våra grannländer. Vi har än så länge bara skrapat på ytan till potentialen på transportområdet, vilket tillsammans med andra utvecklingsmöjligheter gör att hela det här projektet behöver komma i gång snabbt. I det perspektivet stöder jag helt och hållet att resolutionen ger Europeiska kommissionen en ganska snäv tidsram. Jag ser fram emot att kunna konstatera att utvecklingsstrategin för Donaubäckenet från och med nästa år blir en av EU:s viktigaste utvecklingsplaner. GUE/NGL-gruppen stöder för sin del helhjärtat de planer som i grova drag beskrivs i resolutionen, och avser givetvis att stödja dem vid omröstningen.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) I enlighet med Europeiska rådets slutsatser i juni 2009 har Europeiska kommissionen inlett arbetet med att ta fram en EU-strategi för Donauområdet, i syfte att förbättra samarbetet mellan länderna vid Donaubäckenet och bidra till att göra regionens ekonomiska och sociala utveckling mer dynamisk.

Förslaget till strategi bör kunna vara en utgångspunkt vid samordningen av åtgärder från deltagarländernas sida inom ramen för de EU-program som finns i dag, och inte erfordra några särskilda ytterligare finansiella, institutionella eller lagstiftningsmässiga resurser. Europeiska kommissionen kommer att bidra med tekniskt stöd och samordning. Avsikten är också att projektet ska möjliggöra samarbete med länder utanför EU.

Jag vill ge en eloge till Europeiska rådets initiativ att skapa en EU-strategi för Donauområdet, och uttrycka mitt stöd för det. Jag är övertygad om att ekosystemet i Donauregionen kan ges ett mer verksamt skydd genom ett samordnat internationellt samarbete, där alla länder som floden flyter igenom vidtar gemensamma åtgärder. Dricksvattenkvaliteten för miljontals européer är beroende av hur ren Donau är. Därför är det naturligt att skyddet av detta vattendrag och dess omgivande regioner blir en av de viktigaste pelarna i det privilegierade samarbetet mellan deltagarländerna.

Ett annat ambitiöst mål för Donaustrategin är att fullborda vattenleden Donau i enlighet med de parametrar som fastställts av Donaukommittén. Den vattenbaserade öst-västliga transportkorridoren skulle därigenom få en viktig ny ekonomisk dimension, och det skulle bli möjligt för sjöfarten att nyttja vissa av Donaus större tillflöden. Att på det sättet stimulera den ekonomiska tillväxten skapar också många arbetstillfällen.

I dag söker Europa efter förnybara och miljövänliga energikällor. Donaufloden utgör ett gigantiskt och outtömligt förråd av just detta. Det enda vi behöver göra är att damma av några ritningar till vattenkraftverk, utvärdera miljökonsekvenserna och det utbyte som projekten ger, och genomföra dem.

Jag är fullt och fast övertygad om att det är en god idé att ta fram en gemensam EU-strategi för Donauområdet, och att detta förtjänar vårt politiska stöd.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Fru talman, mina damer och herrar! Donau är en av de viktigaste ekologiska korridorerna i såväl Ungern som EU, och därtill den sjunde alleuropeiska transportkorridoren. Donau har därmed en nyckelroll, och Jobbik-partiet står bakom de internationella utfästelser som Ungern gjort för att genomföra detta av Europeiska kommissionen högprioriterade projekt fram till 2020. Denna utveckling skulle passa mycket bra in i konceptet höghastighetsvattenvägar, som också finns med i EU:s vitbok om den gemensamma transportpolitiken. Men låt mig påpeka för mina ledamotskolleger att det inte främst är vinstlystnaden som får Jobbik-rörelsen att stödja förslaget – här skiljer vi oss från andra. Vi kräver att samtliga internationella miljökrav uppfylls vid genomförandet, så att Donau får den bäckenbredd som är mest ändamålsenlig och det vattenflöde som sjöfarten behöver. Därigenom undviker vi att skada vattenresurser och viktiga naturtillgångar i Donauregionen. Vi är övertygade om att enda sättet att göra Donauområdet till en stabil europeisk region är att upphäva Beneš-dekretet, som diskriminerar medborgare med tysk, österrikisk och ungersk bakgrund. Tack för ordet.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Fru talman! Även i den europeiska politiken får man emellanåt en chans att vara innovativ. Hittills har det, uppriktigt sagt, varit medlemsstaterna som på ett mycket tydligt sätt angett prioriteringarna i sina egna territorier. Själv är jag holländare. Jag bor precis på andra sidan, en bit nedströms längs Rhen och Meuse. Min bror är mjölkbonde och har en gård i ett område som är buffertzonen vid högt vattenstånd. Hur uppkommer högt vattenstånd? Delvis naturligtvis genom att det regnar. En annan orsak är emellertid att inga åtgärder har vidtagits uppströms för att under en kortare tid hålla tillbaka vattnet. Det finns således en risk för att min bror mister sin gård i detta område.

Jag är ute efter följande. Den grundläggande frågan här är om vi ska lyckas samarbeta för att ge ett konkret innehåll åt den nya territoriella dimensionen som införs genom Lissabonfördraget. Det innebär att vi behöver sträva efter ömsesidiga överenskommelser mellan parterna utmed hela flodbäckenet, förankra vissa egna ståndpunkter i dessa program – det handlar om transporter, ekologi och ekonomi – och ta itu med vissa saker gemensamt. Jag vet att det är så, eftersom vi gemensamt har arbetat på samma stegvisa sätt i motsatt hörn av Europa. Man får ingenting till skänks i sådana sammanhang, och det krävs verkligen ett gräsrotsengagemang. Jag stöder därför denna resolution. Den är ett sätt för oss att gemensamt försöka hantera de administrativa aspekter som hör ihop med detta breda grepp. Vi uppmanar kommissionen att göra gemensam sak med oss. Jag håller med Constanze Angela Krehl, från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet, om att vi inte ska lägga hela vår politik för denna vidsträckt region i en och samma korg. I stället bör vi ta mod till oss och välja ut ett antal frågor som med fördel hanteras och löses på denna europeiska territoriella nivå. Jag stöder därför helhjärtat detta initiativ, och ser med stort intresse fram emot att kommissionen lägger fram ett ändamålsenligt dokument.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Låt mig tacka Silvia-Adriana Țicău för att hon i september 2008 ordnade en studieresa för en delegation från utskottet för transport och turism, som reste utmed hela Donau och även besökte flodmynningen, det delta där floden mynnar i Svarta havet.

Jag blev därför oerhört imponerad av denna ovanligt europeiska flods historia och enorma möjligheter. Floden flyter igenom tio länder, varav sex redan är EU-medlemmar och ett antal övriga är grannländer och kandidatländer

De enorma klyftorna och att de berörda medlemsstaterna har så olikartade prioriteringar gjorde också ett djupt intryck på mig. Vissa har längs flodens stränder nått sin högsta nivå av välbstånd och utveckling, och för dem är floden en sannskyldig skatt. Nu behöver de återställa en flod som i hundratals år har förvaltats av människan i ursprungligt skick. Jag måste också säga att det var en chock att se hur fågelkolonier som vant sig vid ett liv vid floden nu sakta men säkert förlorar sin livsmiljö där – just på grund av återställandet av floden, som vrider utvecklingen tillbaka. Förr kunde de sprattla med fötterna i vattnet, men i dag vet jag inte vart de har tagit vägen.

Andra har väntat i många år på utvecklingen, och ser floden just som ett löfte om utveckling och en källa till välbstånd, kommunikation och energi. De kan nu också äntligen utöva sina rättigheter, efter att floden i så många år har varit en symbol för frånvaron av kommunikation, för utestängning, underutveckling eller till och med konflikt. Jag håller med dem om att det finns ett enormt och trängande behov av att snarast återställa Donau i ett sådant skick att floden blir en hållbar transportled – programmet Marco Polo, som fortfarande är så underutnyttjat, finns ju att tillgå. Det kan också vara ett sätt att få till stånd en unik utveckling av turismväsendet, eftersom landskapet ju är så enastående vackert, eller en källa till förnybar energi.

Vissa av oss är mindre lyckligt lottade och saknar tillgång till sådana europeiska och gränsöverskridande floder, eftersom vi lever på en halvö, i ett hörn av EU – även om det förvisso finns floder mellan Portugal och Spanien, som förvaltas på ett gemensamt, gränsöverskridande sätt som är ett föredöme för Europa. Men visst är det med avund som vi sneglar på den resurs som är Donau.

Låt oss därför förbehållslöst sluta upp bakom denna välbehövliga strategi för Donauområdet, som skulle göra Europa mer helt, harmoniserat och hållbart.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Tack, fru talman! Donaustrategin ger oss möjlighet att genomföra sammanhållningspolitiken i denna geografiska region på ett sätt som ger resultat. Frågan berör medlemsstaterna, och de lägger fram sina förslag om detta i slutet av månaden. Men i hur många fall har förslagen debatterats bland allmänheten? Hur många länder har inlett öppna samråd?

Jag vill särskilt framhålla att regionerna och städerna längs Donau bör få en nyckelroll då denna strategi utarbetas. Jag syftar nu på lokala myndighetsorgan, frivilligorganisationer, näringslivet och vanliga medborgare. Deras medverkan kan vara en garanti för att strategin uppfyller relevanta krav, löser problem och bidrar till att utveckla såväl städer och byar som makroregionen i dess helhet. Jag räknar med att Europeiska kommissionen ger dessa aktörer möjlighet att delta vid utarbetandet av strategin.

Jag vill varna för risken att sammanträden, konferenser och information i vidaste mening riktar sig till ett fåtal viktiga städer, medan de övriga utestängs från processerna när deltagandet väl kommit i gång. Dessa övriga kan redan nu, i god tid, begrunda sin situation, och engagera sig i beslutsfattandet om sådant som berör dem. Till och med småstäder och byar har möjlighet att definiera egna utvecklingskriterier, sammanställa krav och resurser och göra en insats för att målen uppnås.

En strategi som syns och hörs gör det lättare att åstadkomma en omfattande och intensiv utveckling i samma takt på olika områden, vilket också krävs för att få snabb tillväxt med hög kvalitet. Detta måste vara Donaustrategins slutmål, eftersom EU:s fattigaste regioner ligger vid nedre Donau.

Detta är Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Vi måste därför förklara att bekämpandet av fattigdom och klyftor i Donauområdet är en utmaning som strategin behöver ta itu med. Läget i de fattigaste regionerna, som har mycket varierande möjligheter och resurser, motiverar också att vi tar upp den mycket viktiga frågan om investeringar. Vi bör överväga att inrätta en särskild Donaubank under medverkan av de länder som berörs.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru talman! Jag kommer – i likhet med Michael Theurer, som precis höll ett anförande – från den europeiska vattendelaren. Vi kommer faktiskt båda från Rheinland-området. Det hindrar inte att vi intresserar oss starkt för Donau, trots att floden ju flyter i en riktning som inte korsar våra egna livsvägar så värst ofta.

Låt mig nu uppmana er att inte se Donaustrategin enbart i ljuset av de punkter som många av de föregående talarna har tagit upp, utan också som en möjlighet till kulturell integration. Donau kan bli ett föredöme inte minst för ungdomar, genom att ge dem insikt om hur vi kan övervinna missriktad nationalism och få

kännedom om och förståelse för dessa gigantiska kulturella rikedomar – vare sig det handlar om författare som får nobelpris, eller om de välkända avantgardistiska musikevenemangen under Donaueschingenfestivalen och vidare ända ned till deltat. På detta tidiga stadium kan man ju fortfarande uttrycka önskemål. Jag skulle vilja att ni också lät strategin omfatta den kulturella identiteten och sammanhållningen, som betyder särskilt mycket för ungdomar.

Evgeni Kirilov (S&D). – (EN) Fru talman! Jag är en varm anhängare av att EU utarbetar en strategi för Donauområdet. Donaufloden är ju historiskt sett en länk mellan Väst- och Östeuropa. Bland Donauregionens invånare har en känsla av samhörighet vuxit fram. Man kan hävda att detta har underlättat det kulturella och ekonomiska samarbetet långt innan idén om europeisk integration föddes.

Denna strategi ger oss en chans att förverkliga de värdefulla principerna om solidaritet och samarbete. Som Filiz Hakaeva Hyusmenova och andra ledamöter redan har betonat, bör dokumentet bygga på ett gräsrotsperspektiv. Initiativet till dess prioriteringar bör komma från kommuner, distrikt och städer i Donauområdet. Det är av stor vikt att regionala myndigheter och det civila samhället accepterar strategin som ett verktyg för att förbättra samarbetet och samordningen sinsemellan. Det är på den här nivån som viljan att ta ansvar för processen måste finnas.

Donauländerna har likartade miljö- och infrastrukturproblem. De vill ha en kraftfull social och ekonomisk utveckling, och kunna förbättra sina medborgares levnadsstandard. Jag är förvissad om att Donaustrategin kommer att hjälpa dem att uppnå dessa mål och lösa gemensamma problem genom att tillgängliga resurser kan användas effektivare och ge bättre resultat. Strategin gör det lättare att genomföra gemensamma projekt, så att unionsmedborgarna får nytta av resultaten.

Jag håller med om att vi behöver arbeta gemensamt och inte ha alltför många prioriteringar på en gång. Donaustrategin blir ett utmärkt verktyg för att utöka samarbetet över gränserna i regionen kraftigt. Det är min starka tro och förhoppning att kommissionen ska göra allt som står i dess makt för att genomföra strategin – även genom att tillhandahålla ytterligare finansiella resurser.

János Áder (PPE). – (HU) Fru talman, mina damer och herrar! Politiker citerar ofta följande ordspråk: "Vi ärver inte jorden av våra förfäder, utan lånar den av våra barn." Det är vårt ansvar att se till att våra barn, barnbarn och barnbarnsbarn kan andas ren luft och dricka rent vatten. Under Donaus flodfåra finns det gigantiska förråd av färskvatten. Både för mig och för Ungern är det en prioritet att skydda detta färskvatten från alla former av föroreningar. Visst är transportväsende, turism, kultur och bevarandet av vårt arv viktiga frågor, men inte lika viktiga som skyddet av våra vattenresurser. Jag vet inte om det Donauinitiativ som vi för närvarande överlägger om blir framgångsrikt eller ej. Det som vi alla är ense om är i allmänhet principer och självklarheter. Men vi är ju alla medvetna om att allt hänger på det finstilla. Låt mig därför göra en tydlig markering: Om vi lämnar principdiskussionerna bakom oss, och börjar diskutera det finstilla, så finns det en punkt där jag aldrig viker mig. När det gäller Donau anser jag att bara en form av ingrepp, investeringar och utvecklingsåtgärder kan komma i fråga, nämligen sådana som inte sätter vår dricksvattenförsörjning på spel. Jag vill kunna se mina barn och barnbarn i ögonen utan att skämmas, och kunna säga till dem att vi lämnar efter oss Donaufloden i samma skick som vi ärvde den. Samma sak gäller för Tisza och andra floder i Europa. Vi får inte förstöra dem – även de måste kunna använda dem utan svårighet.

Nadezhda Neynsky (PPE). – (BG) Fru talman! Jag vill inleda mitt anförande med att citera ett uttalande av Erhard Busek, särskild samordnare för stabilitetspakten. Jag vill minnas att han en gång sade ungefär så här: "Vi får inte tillåta att medborgare som bor vid Donauflodens stränder utvecklar ett provinsialt synsätt." Detta är vid det här laget faktiskt ganska länge sedan. Likväl håller den europeiska strategin för Donauområdet fortfarande på att utarbetas, utan att vi ännu kan säga särskilt mycket om dess nuvarande status.

Det egentliga syftet med Donaustrategin är att kommuner, regioner och länder vid Donau ska utvecklas gemensamt. Initiativet omfattar 14 länder med mer än 200 miljoner invånare. Ekonomiskt står länderna emellertid på mycket olika utvecklingsnivå. Länderna vid nedre Donau har det ekonomiskt sämst ställt. Tillåt mig att lyfta fram tre frågor som betyder mycket för mitt land, Bulgarien, och som vi anser behöver lösas, i likhet med behovet av att rusta upp ..., av broavgifter och av att Bulgarien bygger ut vägsträckningarna Bjala–Ruse och Ruse–Sjumen.

Den bulgariska sidan av floden är antagligen det område där kommunerna ekonomiskt sett är mest underutvecklade, med undantag för städerna Ruse, där den enda bron över Donau finns, Vidin och Silistra. Dessa sammanlagt 39 kommuner ligger i randområden, och för dem är Donau än i dag snarare ett oöverstigligt hinder än en möjlighet. Som jämförelse kan sägas att det finns nio broar över Donau bara i Budapest, medan det finns en sådan bro i hela Bulgarien. Denna analys ligger till grund för ett förslag från borgmästarna i de

bulgariska städerna utmed Donau om att genomföra ett projekt som syftar till att bygga en panoramaväg mellan de samhällen och städer som kantar Donau. Detta projekt har redan föredragits för ministrarna för regional utveckling. Den andra punkten handlar om att lösa Donauområdets geoeologiska problem och slå vakt om vattenkvaliteten. Tack ska ni ha.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Den europeiska strategin för Donauområdet betyder mycket för utvecklingen utmed hela Donaubäckenet. Många frågor är gemensamma för alla. Låt mig lyfta fram några få av de punkter som också betyder mycket för länderna i Donauregionen i vidare bemärkelse, exempelvis Tjeckien. Ett sådant område är vattenförvaltning, inklusive skydd mot översvämningar. Fruktsvärdade översvämningar har ägt rum många gånger i regionen, och därför är det av största vikt med ett integrerat arbetssätt på området.

En annan punkt är storskaliga investeringsåtgärder för att förbättra transportlederna, både inom regionen och till grannregionerna. Det vore lämpligt om även denna makroregionala aspekt beaktades vid den planerade översynen av de transeuropeiska transportnäten. Enskilda projekt bör inte ställas mot varandra. Det är avgörande att fastställa entydiga prioriteringar, samtidigt som projekten ska vara hållbara, miljövänliga och vara väl förankrade hos organ för lokalt och regionalt självstyre och hos allmänheten. En hållbar utveckling för Donauområdet i framtiden kan bara garanteras genom interregionalt samarbete med ett regionsövergripande perspektiv – inte genom olika enskilda projekt. Samtidigt kan den europeiska strategin för Donauområdet visa sig bli en omfattande, stabiliserande utvecklingsram såväl för medlemsstaterna som för samarbetsorienterade länder utanför EU, vare sig det rör sig om kandidatländer eller sker som ett led i grannskapspolitiken.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Strategin för Donauområdet är ett av de viktigaste regionalpolitiska projekten just nu, eftersom Donau alltid har varit en livlina mellan de olika länderna i Central- och Östeuropa. Historiskt har floden varit en utgångspunkt för såväl ekonomiskt samarbete som kulturellt utbyte. Jag tänker här också på de positiva aspekterna av den tidigare monarkin i Österrike-Ungern.

Vad förväntar vi oss då? Vi förväntar oss åtskilligt av projektet – bland annat utvecklingen av en miljövänlig rörlighet, där sjöfarten övertar en del av vägnätets roll och godstrafiken i större utsträckning bedrivs med järnväg. Vi förväntar oss en modernisering där industriella strukturer koncentreras till lämpliga områden, samarbete på miljö- och turismområdet, där ekoturism är särskilt önskvärd, och naturligtvis att forskning och utveckling prioriteras – och mycket mer. Men jag förväntar mig också att såväl ekonomiska resurser som humankapital används rationellt. Invånarna i regionen har en enorm erfarenhet och kunskap, som vi behöver samla in så att alla får nytta av den. Jag förväntar mig en förbättrad livskvalitet och många goda, inspirerande idéer.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Som slovakisk ledamot i Europaparlamentet vill jag välkomna detta initiativ till att ta fram, besluta om och genomföra en europeisk strategi för Donauområdet. Jag tror att projektet kommer att hjälpa regionen att utvecklas mer dynamiskt. Det gläder mig också att strategin upptogs i de förestående rådsordförandeskapens 18-månadersprogram. Jag hoppas att detta verkligen blir en prioritering under nästa period.

Jag är också övertygad om att projektet kommer att stimulera utvecklingen på transport- och miljöskyddsområdet, och att berörda regioner kan använda det som en bra plattform för ett närmare samarbete på många områden. Men låt mig samtidigt påpeka för er att miljöskyddet bör betonas starkare då strategin utarbetas. Det gäller särskilt skyddet av dricksvattnet. Inom kort blir dricksvattenkällor troligen en strategiskt oerhört betydelsefull resurs, inte bara i ett lokalt perspektiv, utan också i ett europeiskt.

En viktig uppgift för den framtida strategin bör i det här sammanhanget vara att förbättra vattenkvaliteten i underjordiska reservoarer och stoppa föroreningen av Donau. Jag vill också slå ett slag för att vissa stater utanför EU ska få medverka i projektet, framför allt Kroatien, Serbien, Bosnien och Hercegovina, Montenegro och ytterligare två länder. Jag hoppas att projektet bidrar till att förbättra samarbetet mellan unionen och dessa länder i regionen.

Avslutningsvis uppmanar jag kommissionen att agera så ansvarsfullt som möjligt när det gäller att utarbeta denna strategi, så att den har realistiska mål och resurser. Det är än mer angeläget eftersom vissa länder för närvarande hyser orealistiska förväntningar på den.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar verkligen att mina kolleger går in så starkt för en strategi för Donauområdet.

Jag kommer från Litauen och är väl medveten om att medlemsstaterna på egen hand är oförmögna att göra särskilt mycket för att åstadkomma ekonomisk utveckling, skydd av miljön, hållbarhet i transport- och turistsektorerna, åtgärder på energiområdet och mycket annat. Jag är säker på att regionala strategier kan ge bättre resultat. Vi bör främja dem, eftersom medlemsstaternas åtgärder då gagnar alla.

Jag hoppas att mina kolleger är tillräckligt beslutsamma för att uppnå sina mål. Jag tror att den nya kommissionen kommer att lyssna till dem, framför allt eftersom hållbar regional utveckling hör till de viktigaste punkterna på den nya kommissionens dagordning.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Traditionellt har Donauområdet varit en makroregion med stor ekonomisk, social och kulturell potential, vars integration och hållbara ekonomiska tillväxt behöver stimuleras på ett systematiskt och verksamt sätt. Jag välkomnar och stöder därför åtgärderna för att utveckla en konsekvent och övergripande europeisk strategi för Donauområdet.

Jag tror att innehållet i strategin för Donauområdet kommer att bli ett äkta resultat av sakkunniga överläggningar med beaktande av alla parter intressen, så att ingen medlemsstat, eller grupp av medlemsstater, får någon positiv särbehandling.

För mig är de viktigaste punkterna infrastrukturen för transporter, en hållbar ekonomi och skyddet av miljön. Donau är en europeisk vattenväg för transporter. Som sådan bör floden utgöra stommen till ett nät av transportkorridorer för alla slags transportmedel. Detta skulle avlasta vägnätet samtidigt som det skulle bidra till att ersätta vägtransporter med miljövänligare och billigare transporter på vattenleder.

Ska Donau bli en motor för ekonomisk utveckling, så måste vissa tillflöden bli farbara och anslutningar till andra viktiga transportkorridorer byggas färdigt. Med en sådan infrastrukturutveckling skulle gränsregionernas isolering upphöra, små och medelstora företag gynnas och utvecklingen på det sociala området stimuleras.

Då strategin utarbetas får vi emellertid inte glömma bort frågor som transportsäkerhet, miljöskydd, skydd mot översvämningar och bekämpandet av gränsöverskridande brottslighet. Ökade förbindelser med länder utanför området med fred, säkerhet och rättvisa får inte göra det lättare för den internationella brottsligheten att ta sig in, eller underlätta varu- och människosmuggling. Jag vill också framhålla att strategin måste genomföras på ett sätt som beaktar de rättigheter som tillkommer både medlemsstaterna och regionala och lokala organ för självstyre. Dessa står medborgarna närmare och känner till deras behov bättre.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Fru talman! Strategin för Donauområdet skulle kunna bli ett fantastiskt föredöme – en regional strategi för att samordna nyttjandet av tillgängliga resurser i en geografiskt och kulturellt sammansvetsad region, som löser problem och, framför allt, river ned de mentala murarna.

För mig betyder två områden särskilt mycket här. För det första gäller det att se till att arbetsmarknaden inte bara är öppen, utan också reglerad på ett lämpligt sätt, som främjar samarbete. Kompetensflykt och långa resor till jobbet är vardagsmat i Donauregionen. Arbetsmarknaden är pressad och från och med 2011 är arbetsmarknaden i regionen i stort sett integrerad. Det behövs samordnade mekanismer för att uppväga detta. Den andra särskilt viktiga punkten här är att detta är en möjlighet till innovation och forskningssamarbeten. Jag tänker främst på inlandssjöfarten, som verkligen skulle må bra av att det blir fart på utvecklingen av miljövänlig teknik.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Jag välkomnar strategin för Donauområdet. Strategin beaktas vid utarbetandet av flera av EU:s politikområden. Den berör turismen, som är mycket betydelsefull. Resolutionsförslaget bör dessutom nämna att frivilligorganisationer – det vill säga det civila samhället – också bör medverka vid utarbetandet av strategin. När vi diskuterar hur Donauregionen ska utvecklas bör vi även titta på utbildning, social integration och tolerans. Enligt strategin bör de transeuropeiska transportnäten främjas. Jag vill också lyfta fram betydelsen av ekoturism, eftersom det är just sådan verksamhet som kan ge Donau en bärkraftig framtid.

Som jag ser det binder Donau samman ett antal olika kulturer. Den är också en länk mellan majoritetskulturerna, vilket hör till EU:s grundläggande principer. Det är också viktigt att betona att vi måste vara realistiska, och inte får sväva ut i önskedrömmar. Strategin ska enbart innehålla mål som går att uppnå. Vi har ju ända sedan 1830 förstått att det behövs en övernationell politik. Och den har faktiskt förverkligats: Redan greve István Széchenyi – en av Ungerns stora män – gjorde en enorm insats för att området skulle styras övernationellt. Strategin för Donauområdet visar att Donau mycket riktigt är en flod som når bortom nationsgränserna.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Fru talman! Jag anser att politikens allmänna mål är att skapa de förutsättningar som krävs för att vi ska få bästa möjliga livskvalitet. Det är i ljuset av detta som jag även vill betrakta den europeiska strategin för Donauområdet. Som vi hört förut i dag är Donau en livlina, medan Donauområdet är en livsmiljö. Donau både bör och ska vara en transportled. Floden är en energikälla, med en lång rad vattenkraftverk. Donau är även en naturtillgång vars biologiska mångfald vi behöver värna, samtidigt som den är ett skyddat område för fritidsaktiviteter och turism. Donau ger livkraft åt jordbruket och fisket, men också åt framtidens arbetsmarknad, som även Evelyn Regner konstaterade. Donau utgör dock också en riskfaktor – kom ihåg fjolårets översvämningar.

För att fortsätta att ge alla Donauområdets invånare den bättre livskvalitet som jag nyss nämnde, behöver vi gemensamt utveckla hela Donauområdet på ett hållbart och framför allt miljövänligt sätt, så att det blir en av Europas viktiga regioner under 2000-talet. Målet måste vara att genom territoriellt samarbete utnyttja tillgängliga resurser på ett effektivare och mer verksamt sätt.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Genom att utarbeta en väl genomtänkt strategi och tillhandahålla de finansiella resurser som erfordras tror jag att vi kan förbättra livskvaliteten avsevärt för Donaubäckenets invånare. För närvarande finns det finansiella instrument för infrastrukturprojekt och projekt som avser ekonomisk utveckling, men dessa resurser kan endast tas i anspråk av medlemsstater och EU:s grannländer.

Vi behöver ägna denna särskild uppmärksamhet. I framtiden får vi inte utesluta möjligheten att hitta andra finansieringskällor än EU-medel. Det är välkänt att övriga stater saknar de finansiella resurser som krävs, och därmed blir det en infrastrukturell och ekonomisk omöjlighet att utveckla Donauområdet på ett sammanhållet sätt. Det är därför som regionala myndigheter reagerar olikartat inför de problem som de står inför.

Kommissionen överväger, om vi förstått saken rätt, att genomföra samråd med lokala partner i syfte att sörja för en hållbar utveckling. Frågan är om kommissionen även överväger att samarbeta med regionala expertgrupper vid utarbetandet av strategin. Frågan är fortfarande om strategins mål bör ingå som ett led i genomförandet av sammanhållningen – då skulle vi utnyttja Donaus potential på det ekonomiska området och som transportled, och samtidigt slå vakt om floden, dess ekosystem och dess vattenkvalitet.

Låt mig också nämna att Donau är det prioriterade projektet nr 18 i det transeuropeiska transportnätet (TEN-T). Kommissionen har nyligen inlett en omfattande process för översyn av politiken för transeuropeiska transportnät, och planerar att lägga fram ett meddelande om detta i maj 2010.

Man undrar då hur vi förväntar oss att sådant som berör transportpolitikens tillämpning i EU:s medlemsstater ska samordnas med denna strategi, som givetvis även tar hänsyn till de länder i Donauområdet som står utanför EU.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Slovakien välkomnar initiativet. Att Slovakiens vice premiärminister är nationell samordnare visar hur mycket Donaustrategin betyder för Slovakien. Rådet har överlagt om Slovakiens första förslag till yttrande om Donaustrategin. Ministerier, självstyrande regioner, kommuner och företag fortsätter att arbeta med strategin.

Kommissionen har föreslagit tre pelare – bättre förbindelser, miljöskydd och social och ekonomisk utveckling – som bör vara strategins utgångspunkt. Jag anser att vi, förutom dessa pelare, behöver framhålla vikten av samarbete i Donaubäckenet, mellan såväl EU:s medlemsstater som länder utanför EU. Om vi ska kunna hitta en övergripande lösning som gagnar Donauområdets utveckling, behöver ländernas prioriteringar behandlas på ett likaberättigat sätt som bygger på ömsesidighet.

Jag skulle därför vilja veta vilka utfästelser om samarbete som inkommit från länder utanför EU, och med det menar jag framför allt Moldavien och Ukraina.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Jag anser att vi behöver uttrycka vårt stöd för en europeisk strategi för Donauområdet. Detta blir än mer angeläget eftersom Rumäniens och Bulgariens EU-inträde har haft den positiva effekten att floden – som är mer än 280 mil lång – i dag till stor del flyter igenom EU:s territorium.

Östersjöstrategin visade på möjligheten av att skapa makroregioner. Donaustrategin är ett nytt steg i samma riktning. En prioriterad fråga för Donaustrategin bör vara ekonomin, och i synnerhet att exploatera de energiresurser som finns i Donau och det omgivande området. Gaskrisen i januari 2009 har redan fått Rumänien att vidta åtgärder på EU-nivå för att koppla ihop sitt gasnät med grannländernas, genom projekten Arad-Szeged, Giurgiu-Ruse, Isaccea och Negru Vodă. Men vi behöver göra mer för att hitta alternativa, förnybara energikällor.

Jag välkomnar att den europeiska strategin för Donauområdet ska beakta analysen av målen och hur lämpliga dessa är. Det handlar bland annat om att utveckla vår energiinfrastruktur med nya transportnät och elkraftverk, att främja kraftproduktion från förnybara energikällor, nya vattenkraftverk, vindkraftverk och biobränslen samt att fortsätta att driva utvecklingsprogram för nya kärnkraftverk, exempelvis det i Cernavodă.

Vår främsta prioritering måste vara att skydda miljön i Donaubäckenet. EU behöver därför, i likhet med alla länder längs floden, delta i bevarandet av ekosystemet i Donaudeltat. Det betyder också att kanalprojektet Băstroe måste stoppas helt och hållet. Vi får inte låta omdömeslösa ekonomiska intressen i en av EU:s grannstater orsaka en ekologisk katastrof i Donaudeltat.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Fru talman! Många av de utmaningar vi står inför i dag är bortom politiska eller administrativa gränsdragningar. EU:s gemensamma problem och utmaningar blir allt fler, och det blir alltmer angeläget att ta itu med dem med gemensamma krafter.

Efter påstötning från Europaparlamentet, och som reaktion på ett rådsbeslut, har därför Europeiska kommissionen utarbetat Östersjöstrategin, och är nu i färd med att utarbeta Donaustrategin. Dessa strategier låter regioner och berörda länder vidta gemensamma åtgärder mot de problem som finns, och tillsammans utnyttja de möjligheter som bjuds. Tack vare dessa strategier finns det en chans att utöka och fördjupa EU-samarbetet och öka sammanhållningen. På så vis kan vi få högre tillväxt, generera arbetstillfällen, och förbättra vår konkurrenskraft och våra medborgares livskvalitet.

Vi i Europaparlamentets utskott för regional utveckling förväntar oss en handlingsorienterad Donaustrategi, som bygger på bättre samordning mellan berörda parter, och på att synergier mellan politiska strategier och de resurser som finns att tillgå på fältet tillvaratas bättre. Som ordförande i utskottet för regional utveckling, som är det ansvariga utskottet för strategin, kan jag försäkra er, herr kommissionsledamot, om vårt stöd och om att vi är öppna för ett gott samarbete med kommissionen under arbetet med Donaustrategin, från början till slut.

Jan Olbrycht (PPE). – (PL) Fru talman! Efter att ha lyssnat på debatten har jag intrycket av att många av oss diskuterar mål, riktningar och prioriteringar, trots att det har uppstått grundläggande frågor om hur genomförandet ska gå till. Handlar det om en horisontell politik, där en övergripande politik genomförs med hjälp av instrument inom en rad olika politikområden? Eller rör det sig i stället om ett partnerskaps- och samarbetssystem, som saknar såväl särskilda instrument som ett separat institutionellt system? Eftersom vi inte vill svika de förväntningar som finns på strategin, är dessa frågor mycket viktiga. Det måste entydigt framgå om det rör sig om en ny makroregional metod, eller om ett system för utökat territoriellt samarbete. Dessa frågetecken behöver vi reda ut snarast.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru talman! På tio eller tjugo års sikt är dricksvatten och mat lika strategiska resurser som råolja och naturgas är i dag. Att förvalta och hushålla med vattnet är därför mycket viktigt för hela EU, och i synnerhet för Donauområdet. I dag kämpar vi emot översvämningar – det finns ett överflöd av vatten, samtidigt som vattnet bara strömmar igenom vårt territorium. I Ungern håller faktiskt sandslätten i området mellan floderna Donau och Tisza på att förvandlas till öken.

Det är därför behovet av denna Donaustrategi är så stort. Den blir en av prioriteringarna för 2011 års ungerska ordförandeskap. Jag välkomnar debatten i dag, eftersom vi har valt ett komplext tillvägagångssätt som på en och samma gång innebär en förstärkning av områden som regionalpolitik, miljöskydd, sjöfart, ekonomisk utveckling, skapande av arbetstillfällen och turism. Dagens debatt visar också att Donau kan leda till fred mellan stater som haft sina slitningar och sin missämja, som vår store poet Attila József en gång uttryckte det.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) När jag kandiderade till Europaparlamentet kände jag genast att Donau är en stor möjlighet för EU, vars potential inte utnyttjas till fullo. Transportleden Rhein–Main–Donau förbinder hamnen i Rotterdam vid Nordsjön med hamnen i Constanța vid Svarta havet, och kan bli Europas ryggrad.

Allt talar för att den nya Donaustrategin antas. Det sker i så fall troligen under det ungerska ordförandeskapet, som framför allt kommer att inriktas på områden som transporter, ekonomisk utveckling och miljöskydd. Ett av de främsta hindren för utvecklingen av transporter på vattenleden Rhein–Donau är de olika bestämmelser som tillämpas i sjöfarten. Hittills verkar det tyvärr ha varit klen med den politiska viljan att harmonisera dessa bestämmelser.

Den 1–2 februari ska jag medverka vid Ulmkonferensen, som är första steget i samrådet. Rumänien har erbjudit sig att arrangera ett antal konferenser om detta, bland annat ministerkonferensen i juni 2010.

Ivaylo Kalfin (S&D). – (BG) Fru talman, herr kommissionsledamot! Genom åren har det funnits många initiativ för att utveckla samarbetet utmed Europas längsta flod. Det har, bland mycket annat, handlat om transporter, ekologi, kultur, utbildning och handel. Men alla dessa många projekt är för närvarande problematiska, eftersom de inte erbjuder någon lösning. Resultatet går stick i stäv med förväntningarna. Samarbetet är otillräckligt och bristfälligt – det saknas samordning, gemensamma mål och utnyttjande av synergier. Vi vill att den synergi som uppstår genom Europeiska kommissionens åtgärder inte bara blir ännu ett i raden av Donauområdets samarbetsinstrument, utan faktiskt just det instrument som skapar gemensamma synergier, underlättar samordningen och knyter ihop befintliga möjligheter i de många initiativ som redan finns i regionen. Bara så – och genom att engagera så många berörda parter som möjligt, bland annat Europaparlamentet och medborgarna – kan vi skapa en synergi som gagnar samtliga medborgare i de 14 Donauländerna. Studenterna vid universitetet i Ruse genomförde en stor konferens för några veckor sedan, och jag har med mig samma budskap därifrån. Tack ska ni ha.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! EU:s styrka består dels i att länder och regioner samarbetar för att lösa gemensamma problem, och dels i genomförandet av utvecklingsprogram. Det finns flera föredömliga exempel på sådana åtgärder, bland annat Europa-Medelhavspartnerskapet, Östersjöstrategin och det program som dagens debatt handlar om: Donaustrategin. Denna idé bygger på hållbarhet på miljöområdet, i ekonomin och i samhället, och är ett mycket bra exempel på en politisk åtgärd som främjar den territoriella sammanhållningen. Initiativet bidrar säkert till att stärka samarbetet mellan gamla, nya och eventuella framtida medlemsstater. Sådana initiativ och samarbeten är det gott om. Vi bör därför sträva efter att harmonisera unionens politik, och inrikta oss på att ge strategin en ännu starkare prägel av gemensamt initiativ. Hur tänker unionen förstärka och integrera regionens befintliga samarbetsprogram? Hur långt har man kommit med strategin, och med genomförandet av den?

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) För oss slovakier var Donau en frihetssymbol. I dag ser vi floden som en symbol för samarbete. Den åstadkommer ett närmande mellan länderna både inom och utanför EU. Det regionala samarbetet i Donauområdet är en mycket bra utgångspunkt för vidare samarbete, som skapar goda förhållanden och gör att dessa icke-medlemsstater kan integrera sig i unionen.

Det är mycket viktigt att det finns en strategi för denna region. Skälet är inte bara att vi behöver skapa en transportkorridor och förbindelse mellan Nordsjön och Svarta havet, utan också att området utgör Europas största dricksvattenreservoar. Det är en aspekt som blir allt viktigare i skuggan av växthuseffekten och klimatförändringen.

Vi behöver skydda Donauområdet från översvämningar och bevara det åt framtida generationer genom att sörja för en hållbar utveckling. Donau måste förbli en symbol även för kommande släktled. Floden förbinder flera huvudstäder, bland annat Bratislava och Wien – som är de två huvudstäder i världen som ligger närmast varandra – och Bratislava och Budapest. Vi centraleuropéer upplever detta som något mycket betydelsefullt och symbolladdat. Låt mig tacka Silvia-Adriana Țicău för hennes entusiasm, som är orsaken till att Europaparlamentet genomför denna debatt.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Donau har satt sin prägel på tillvaron och historien i centrala och sydöstra Europa. 1823 fick John Andrews och Joseph Pritchard ensamrätt att bedriva sjöfart på floderna i Österrike. De grundade ett aktiebolag med säte i Wien. I och med Parisfördraget 1856 blev nedre Donau tillgänglig för sjöfarten, vilket stimulerade den ekonomiska utvecklingen i regionen. Tack vare EU har vi i dag haft fred och välstånd sedan länge, vilket gör att vi kan ta itu med alla eventuella utmaningar. Med tanke på den historiska bakgrunden kan man undra varför det första steget har dröjt så länge – jag syftar på den tvärpolitiska gruppen. Kanske beror det på att Ungern, Rumänien, Tyskland och Österrike inte har kunnat jämkas ihop sina intressen. Vi ska komma ihåg vår historia. Det har gått bra för regionen när vi har lyckats jämkas ihop de ofta motsatta intressena, utan att parterna har behövt ge avkall på sina värderingar.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag vill också välkomna det åtagande som vi nu står i begrepp att göra, och som kan vara första steget till att förverkliga allt som vi diskuterat här i dag. För Ungerns del är Donau en särskilt viktig fråga, något som också framgår av prioriteringarna för vårt ordförandeskap 2011. Ungern är det enda land som ligger helt och hållet i Donaubäckenet. Detta är förenat med såväl risker som fördelar. Vissa aspekter har redan nämnts. Låt mig ta upp en lite annorlunda punkt, som av och till har berörts under diskussionen i dag. Om strategin blir framgångsrik, kan den utgöra ett viktigt bidrag för att utveckla Donauområdets identitet, övervinna historiens konflikter och trauman, främja samexistensen mellan Donauområdets olika invånargrupper och få till stånd ett mycket mer intensivt samarbete i det civila samhället än vad som hittills varit fallet. Vi hoppas innerligt att utvecklingen leder åt det hållet.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig tacka alla ledamöter som deltagit i debatten så här sent på kvällen.

Jag vill gratulera er till ert stora intresse och engagemang för den här frågan. Jag medger att jag blivit imponerad av den djupa kunskap om och erfarenhet av Donauområdet som framkommit i debatten. Jag tror att detta blir en mycket värdefull tillgång för unionen när Donaustrategin utarbetas. Jag är övertygad om att kommissionen och parlamentet kommer att ha ett nära samarbete under detta förberedande skede. Min vän och före detta kollega Danuta Hübner är en av många här som uttryckt oro för hur det ska gå med samarbetet mellan kommissionen och parlamentet. Detta är mitt svar till er.

Det är mycket riktigt en gemensam utmaning för oss att förbättra miljömässigt hållbara transportsystem, vägar och broar, och att skydda Donauområdets miljö och dricksvattenreserver. Nu ska vi bevara och ge en ansiktslyftning åt *die schöne blaue Donau* med omnejd.

Låt mig avslutningsvis tacka för att ni stöder Donaustrategin. Låt oss samarbeta. Kommissionen lyssnar gärna noga på de ytterligare förslag som ni lägger fram, och arbetar under de närmaste månaderna vidare tillsammans med er för att utveckla denna mycket betydelsefulla strategi.

(Applåder)

Talmannen. Som avslutning på debatten har jag mottagit fem resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingetts i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen. Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 21 januari 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ioan Mircea Pașcu (S&D), skriftlig. – (EN) När det gäller Svartahavsregionen, som är oupplösligt förknippad med Donauområdet, har EU bara utpekat tänkbara synergier genom att betona att områdets geostrategiska läge ger det en brofunktion. Det visar att EU drar sig för att ge sig i kast med den geopolitiskt komplicerade situationen där. Regionen var senast föremål för hela världens intresse år 1856. Låt oss inte glömma att ett av resultaten då var att Donau erhöll en status som reglerades på europeisk nivå. Då inrättades Donaukommittén, som består än i dag, och floden anpassades för sjöfarten. På samma sätt får Donau en högre profil genom att EU i dag har en fysisk närvaro vid Svarta havet. Skillnaden är att Donau, i motsats till Svartahavsområdet, så gott som i sin helhet kontrolleras av EU. Det viktigaste hindret i floden, nämligen situationen i Serbien, håller nu på att undanröjas. Vi får då inte missa chansen att på allvar ta itu med Donaufrågan, så att floden blir den verkligt europeiska vattenled som vi alla har nytta av.

Richard Seebler (PPE), skriftlig. – (DE) Donau har spelat en central roll i Europa genom hela historien. Det fanns ett aktivt utbyte mellan de nationalstater som hade intressen i området långt innan EU grundades. I mina ögon är det därför ett viktigt steg att Donaustrategin för länderna ännu närmare varandra inom ramen för regionalpolitiken. I det här sammanhanget finns det många beröringspunkter. Dels naturligtvis på det ekonomiska området, men också inom kultur, miljöpolitik, energisäkerhet och grannskapspolitik. Makroregioner är ett perfekt verktyg för att hantera internationella utmaningar. För att Donauområdet ska bli långsiktigt framgångsrikt är det avgörande med en noggrann och långsiktig planering. Europas roll ger makroregionen ett mervärde som blir särskilt märkbart när det gäller hållbar energiproduktion och skyddet av den biologiska mångfalden.

För att vi ska lyckas med samarbetet kan det vara bra att ha Östersjöstrategin som förebild. Man kan redan nu konstatera att den är ett framgångsrikt europeiskt projekt. Jag är österrikisk regionalpolitiker och har åtskilliga gånger varit föredragande i samband med förslag till EU-lagstiftning på vattenområdet. Jag stöder uttryckligen detta initiativ och hoppas att Donaustrategin öppnar dörren till nya dimensioner av territoriell sammanhållning för Donauländerna.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) När strategin för Donauområdet antas blir det höjdpunkten på det samarbete som utvecklats mellan medlemsstaterna, lokala myndigheter, frivilligorganisationer, organisationer i det civila samhället och andra berörda parter på nationell och regional nivå i området. Det viktigaste med samarbetet är att det bedrivs i sin egen takt, och överbryggar nationella, regionala, lokala och till och med administrativa gränser. Det beror på att samarbetet uppfyller verkliga vardagsbehov hos invånarna i området. Det har inte tvingats fram, utan bygger på initiativ och deltagande på många styrningsnivåer.

⁽¹⁾ 1 Se protokollet.

Detta visar att det går att leverera lokala lösningar med flernivåstyre. Donauområdet berör ju inte bara EU:s medlemsstater utan också kandidatländer och sådana länder som omfattas av den europeiska grannskapspolitiken. Även om alla berörda parter inte är EU-länder, kan man i realiteten konstatera att vissa utmaningar är gemensamma för alla. De gör inte halt vid EU:s gränser och kan endast mötas genom gemensamma åtgärder. Om strategin antas, visar det att EU med europeiska resurser tänker bygga vidare på alla landvinningar som hittills gjorts i området.

Iuliu Winkler (PPE), skriftlig. – (HU) Mina damer och herrar! Jag välkomnar det tvärpolitiska resolutionsförslaget om en europeisk strategi för Donauområdet, eftersom det passar så väl ihop med de nya europeiska processer som inletts genom Lissabonfördragets ikraftträdande. Genom att spela en viktigare roll visar Europaparlamentet att det klarar av att ta initiativ i betydelsefulla sammanhang som Donaustrategin. Jag anser dock att diskussionen om strategin måste innehålla något mer än bara summan av alla delar som berör ekonomi, miljö, transporter och turism. Låt mig därför poängtera strategins politiska betydelse, och vikten av att samtliga länder utmed Donau medverkar vid planeringen och vid samarbetet. Det gäller även länder utanför EU, exempelvis Serbien och Ukraina. För dessa länder är deras roll inom ramen för Donaustrategin ett viktigt sätt att närma sig EU och på så sätt lägga grunden för ett framtida EU-inträde. Som parlamentsledamot företräder jag den ungerska minoriteten i Rumänien. Jag är övertygad om att detta initiativ, tillsammans med grannskapspolitikens möjligheter, kommer att förbättra villkoren för de ungerska invånarna i Serbien och Ukraina. Låt mig tillägga att alla vi ungerska ledamöter är fast beslutna att skapa en europeisk framtid för de ungrare som bor i det karpatiska bäckenet, men utanför EU:s gränser. Längs Donau hittar vi en av Europas mest brokiga och mångkulturella regioner. För att stärka regionen och dess särart kan därför bevarandet och spridningen av historiska och sociala traditioner, dialogen mellan kulturerna och ett gemensamt skydd för historiskt värdefulla byggnader och minnesmärken ingå i Donaustrategin.

16. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

17. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.55.)